

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΝΤ. Ι. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ

ΘΕΜ. ΤΣΑΤΣΟΣ ύφηγητής
του Πανεπιστημίου Αθηνών

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΒΟΥΛΗΣ 1

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Φιλελλήνων 2

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦ. 24-263

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 150

ΕΞΑΜΗΝΟΣ » 75

Διο Τραπεζας, Έταιρίας και
λοιπούς Όργανισμούς δρχ. 300

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ Λ.Α. 1

ΕΞΑΜΗΝΟΣ ΣΕΛ. 10

ΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΗΝ: δολλάρια 4

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 3

ΚΥΡΙΑΚΗ 5 ΜΑΪΟΥ 1935
ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ ΣΤ. - ΤΕΥΧΟΣ 279

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΑ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΝΙΚ. ΜΑΝΟΥΣΗ:

Αι συνταγματικά μεταρρυθμίσεις.

RENE T. DUCHEMIN:

Έπ' ευκαιρία των κυκλικών κρίσεων.

Β. Π. ΠΑΠΑΔΑΚΗ:

Η Έλλάς εν τη μεσευρωπαϊκή οικονομία.

ΝΙΚ. ΖΟΡΜΠΑ:

Αι ιδιότητες των πολιτικών ανδρών.

Γ. ΑΓΓΕΛΙΔΗ:

Περί της τυπικής αντισυνταγματικότητας των νόμων.

Θ. ΤΣΑΤΣΟΥ:

Η έπιστήμη του διοικητικού δικαίου εν Έλλάδι.

ΑΝΤ. Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ:

Αποικίαι μεταναστών. — Αποκατάστασις των μεταναστών η
αποίκων εις τας χώρας εις ας μεταναστεύουσι. — Διεθνείς α-
ποικισμοί.

ΙΩΑΝ. ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΗ:

Αι συνταγματικά μεταρρυθμίσεις εν Γαλλία.

ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ:

Εύρετήριον «Έργασίας» (πέμπτου τόμου)

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

— Η καπνική μας κίνησις κατά τὸ ἔτος 1934.

— Η χρηματιστηριακή κίνησις τῆς ἐβδομάδος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΣΤΥΛ. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ:

Η δίκη του Χριστού ἀπὸ νομικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπόψεως.

ΑΥΡΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ:

Η μουσική ἀναμόρφωσις στη Νέα Τουρκία.

ΘΕΟΔ. ΣΥΝΑΔΙΝΟΥ:

Τὰ πρῶτα χρόνια τοῦ Ἑλληνικοῦ Μελοδράματος.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΤΩ. 1841

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΙΔΡΥΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΟΝ
ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ (τῇ 11 Δεκεμβρίου 1934)

Δρχμ. 1.205.000.000
9.850.000.000

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

ΙΩΑΝ. Α. ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ

ΑΛΕΞ. Γ. ΚΟΡΙΖΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ : ἐν Ἀθήναις
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Ὁδὸς Μητροπόλεως 9, Ἐν Καλλιθέᾳ, Ἐν Ἰωνίᾳ, Ἐν Παγκρατίῳ.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα.
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ : Rue Stamboul No 17.
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΝ ΚΑΙΡΩ : Rue Emad el Dine No 17
ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΕΝ ΖΑΓΑΖΙΚ : Rue Tewfik
ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ εἰς ὅλας τὰς χώρας τοῦ κόσμου.

Τηλεγραφικαὶ Διευθύνσεις :

Διὰ τὸ Κεντρικὸν Κατάστημα: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΝ, Ἀθήνας.
» ὑποκατάστημα Ἀθηνῶν (ὁδὸς Μητροπόλεως): ΝΕΟΕΘΝΙΚΗΝ.
» Καλλιθέας: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΝ, ΚΑΛΛΙΘΕΑΝ, Ἀθήνας.
» Ν. Ἰωνίας: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΝ, ΝΕΑΝ ΙΩΝΙΑΝ, Ἀθήνας.
» Παγκρατίου: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΝ, ΠΑΓΚΡΑΤΙ, Ἀθήνας.
» τὰ ὑποκαταστήματα ἐπαρχικῶν: ΕΘΝΟΤΡΑΠΕΖΑΝ.
» τὸ ὑποκατάστημα Ἀλεξανδρείας: ΕΤΗΝΟΒΑΝΚ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΕ
» Καίρου: LE CAIRE
» Πρωτοτελεῖον Ζαγάζικ: ΖΑΓΑΖΙΚ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΠΡΟΣ ΕΥΚΟΛΙΑΝ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ, ὁδὸς Σοφοκλέους 11, ΑΘΗΝΑΙ

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 165.
ΚΑΛΛΙΘΕΑΣ, Λεωφόρος Θεοφάνους ἀριθ. 110.
ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΥ, ὁδὸς Εὐτυχίδου 23.
ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ, Γωνία Μαυρομυχάλη καὶ Καλλιδρομῆ.
ΠΑΛΑΚΑ, ὁδὸς Καπνικαρέας ἀρ. 37.
ΚΥΨΕΛΗΣ, ὁδὸς Κυψέλης ἀριθ. 86.

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁδὸς Ὀμήρου 16, παρὰ τὴν Ἀγ. Τριάδα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Μ. ΣΤΟΑΣ, Λεωφόρος Μακρῶς Στῆας ἀριθ. 55.
ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ, ὁδὸς Ἀγ. Διονυσίου καὶ Ψαρρῶν.

ΠΑΣΑΙ ΑΙ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ

Συνεργάζονται μετὰ τὸν πλησιέστερον συνοικιακὸν παράρτημά μας ἀποφύγετε τὰ ἔξοδα καὶ τὴν ἀργοπρίαν τῆς μεταβάσεως εἰς τὸ κέντρον.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ Ο ΤΙΤΑΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Κεφάλαια 3.000.000

Διεύθυνσις ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Σταδίου
Τηλέφωνον 125
Γραφεῖα φορτώσεων ἐν Πειραιεὶ. Τηλέφωνον
ἀριθμὸς 42 π.

Ἔργοστάσιον ἐν Πλευσίῳ. Τηλέφωνον
ἀριθμὸς 865.

Τηλεγραφ. «ΤΙΤΑΝ» Ἀθήνας
Τοιμέντα «ΤΙΤΑΝ» τύπου ΠΟΡΤΛΑΝΔ
(Ciment Artificiel Portland) ἀνταποκρι-
νόμενα εἰς τοὺς αὐστηροτέρους κανο-
νισμοὺς τῶν πεπολιτισμένων Κρατῶν
δι' ἔργα ἐκ μετετὸν πάσης φύσεως.
Μπετὸν ἀρμὲ λιμενικά, πλακοποιία, ἐ-
πιστρώσεις ὁδῶν, κατασκευὴ πλίνθων
τούβλων καὶ ὀγκολίθων (ἀγκωνάρια)
πρέκια κλπ.

Τοιμέντο «ΚΥΚΛΩΣ». Εἰδικὴ κονία
κατάλληλος διὰ τὴν παρασκευὴν ὀ-
δραυλικῶν ἀμμοκονισμάτων δι' ὀ-
κοδομὰς, ἀντικαθιστῶσα μετὰ πλεῖστα
ὅσα προτερήματα τὰ ἀμμοκονισμά-
τα τῆς ἀσβέστου.

Πολὺ ταχύτερα πῆξις. Ἀσυγκρίτως
μεγαλύτερα ἀντοχὴ, ὅθεν: Ταχύτητι
ἐκτελέσεως. Σημαντικὴ ἐλάττωσις
τοῦ πάχους τῶν τοίχων ἥτοι: Κέρδος
εἰς χρῆσιμον χώρον καὶ οἰκονομία εἰς
ἐργατικά καὶ ὄγκον λιθοδομῆς. Συνι-
στᾶται ἰδιαίτερώς δι' ἔργα λιμενικά.

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ Φ.Ρ. 23.12.62
ΗΜΕΡΩΝ 4-6-92
ΑΝΘ. 45662

5 Μαΐου 1935

«ΕΡΓΑΣΙΑ»

ΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

ΤΟΥ κ. ΝΙΚ. ΜΑΝΟΥΣΗ, βουλευτού Σερρών

Τὸ θέμα τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων, καίτοι ἐπικαίρον ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ 1934, ὅτε ἐσημειώθη ἔντονος περὶ αὐτὸ κίνησις καὶ μεταξύ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν κύκλων, ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ, ἐθεωρεῖτο μέχρι πρό ὀλίγου παρ' ἡμῖν μᾶλλον ὥς θέμα ἀφορῶν τοὺς εἰδικούς καὶ θεωρητικούς συνταγματολόγους καὶ ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ ἀμέσως πολιτικοῦ ἐνδιαφέροντος. Ἡδὴ ὅμως ἄφ' ἧς ἡ κυβέρνησις διὰ τῆς συστάσεως τῆς μεγάλης ἐπὶ τούτῳ Ἐπιτροπῆς ἀπεφάσισε καὶ διετύπωσε τὰς βασικὰς γραμμὰς τῶν ἐπενεκτέων εἰς τὸ ἑλληνικὸν δημοκρατικὸν Σύνταγμα μεταρρυθμίσεων, τὸ θέμα αὐτοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς πολιτικῆς ἐπικαιρότητος καὶ τοῦ εὐλόγου ἐνδιαφέροντος τοῦ πολιτικοῦ κόσμου καὶ τῆς κοινῆς γνώμης τῆς χώρας. Αἱ στήλαι τῆς φήλης «Ἐργασίας», μετὰ τὴν ἐνημερότητα παρακολουθούσης ἐκάστατα τὰ μεγάλα ζητήματα τοῦ τόπου δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀγνοήσουν τὸ τόσον βασικὸν τοῦτο ζήτημα. Παρακληθεὶς νὰ διατυπώσω τὰς ἐπ' αὐτοῦ ἀπόψεις μου, ἔκρινα ὅτι εἰδικεύσεις τῆς μελέτης μου μόνον ἐπὶ τῶν συγκεκριμένων μεταρρυθμιστικῶν προτάσεων, ἐφ' ὧν ἀσχολεῖται ἡδὴ ἡ συνταγματικὴ Ἐπιτροπὴ, θὰ ἦτο ἐλλιπὴς πρῶτον διότι καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι σημερινὴ ἐμφανιζομένη μεταρρυθμιστικὴ τάσις δὲν εἶναι ἀμέτοχος ἐπιδράσεως ἐκ τῆς γενικῆς ἐν Ἑρῳπῇ ἰδίᾳ παρατηρουμένης τάσεως πρὸς συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις, δευτέρον διότι εἰδικώτερον αἱ ἐπὶ μέρους μεταρρυθμιστικαὶ ἀπόψεις ἐμπίπτουν οὕτως ἢ ἄλλως εἰς τοὺς τύπους τῶν ἀλλοχού προταθειῶν ἢ ἐπὶ βληθειῶν μεταρρυθμίσεων.

Διὰ τοῦτο εἰς Α' Μέρος τῆς μελέτης μου θὰ προσπαθῶ νὰ ἀνασκοπήσω καὶ διερευνήσω τὸ παγκόσμιον καὶ ἰδίᾳ τὸ πανευρωπαϊκὸν τοῦτο φαινόμενον τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων, ἐνδιατρίβων ἰδίᾳ εἰς τὰς ἐν Γαλλίᾳ ἀποκρυσταλλωμένας κατευθύνσεις, διότι αὗται κατοπτρίζουν διαυγέστερον καὶ μετὰ ὀλοκληρωτικὴν πληρότητα δὲ ἀλλοχού μερικώτερον διετυπώθη, εἰς Β' δὲ Μέρος τῆς μελέτης θὰ ἀπασχοληθῶ εἰδικῶς ἐπὶ τῶν παρ' ἡμῖν προτεινομένων καὶ ἐπενεκτέων μεταρρυθμίσεων.

Α'. ΜΕΡΟΣ

Ὅτι αἱ τάσεις πρὸς μεταρρυθμίσιν τοῦ πολιτικοῦ μηχανισμοῦ τοῦ κράτους ἀποτελοῦν παγκόσμιον καὶ ἰδίᾳ πανευρωπαϊκὸν φαινόμενον εἶναι πασίγνωστον. Ὅτι αἱ τάσεις αὗται ἀποβλέπουσιν βασικῶς ἐφ' ἑνὸς μὲν εἰς τὴν προσαρμογὴν τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ πρὸς τὰ νέα οἰκονομικὰ καθήκοντα, τὰ ὅποια ἡ ἐξέλιξις καὶ αἱ συνηθέστεραι τῆς τετραετοῦς τελευταίας κρίσεως ἐπέβλεπον ἀδριπρῶς εἰς τὰ κράτη, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν τόνωσιν τῆς κρατικῆς

ἐπιβολῆς, εἰς τὴν ὑπεροχὴν καὶ τὴν ἐξαρσιν τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας ἢ ἀκριβέστερον κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Γάλλου καθηγητοῦ κ. Renard τῆς κυβερνητικῆς ἰδέας, εἰς τὴν ἀνάδειξιν τῶν ἀρχῶν τῆς «τάξεως» καὶ «ἀσφαλείας» ἐπὶ θυσίᾳ τῶν ἀρχῶν τῆς «ἐλευθερίας», εἶναι ὡσαύτως γνωστόν. Ἡ ἀνέλιξις αὐτῆς τῶν πολιτικῶν κατευθύνσεων τῶν ἐυρωπαϊκῶν κρατῶν πρὸς τὴν οὐσιαστικὴν ἀντιδημοκρατικὴν καὶ ἀντιφιλελευθέραν ταύτην ποσὴν ἱστορικῶς δὲν ἀνεμένετο. Ἡ μεταπολεμικὴ ἱστορικὴ οὕτως εἰπεῖν διαλεκτικὴ προωρῶνιζετο ἄλλοιαν τὴν πολιτικὴν θεωρίαν καὶ πράξιν, προωρῶνιζετο, κατὰ τὴν γλαφυράν διατύπωσιν Γάλλου δημοσιολόγου, τὴν διόγκωσιν μᾶλλον τοῦ δημοκρατικοῦ κύματος, τὸ ὅποιον μετὰ αὐξοῦσιν ὁλονέν κίνησιν θὰ κατέκλυε καὶ τὰς μᾶλλον ἀπροσίτους δι' αὐτὸ κορυφάς.

Ὅσονδήποτε καὶ ἂν πρὸ τῆς λήξεως τοῦ παγκοσμίου πολέμου καὶ δι' αὐτὸ τοῦ 1917 ἐπεβλήθη ἐν Ρωσίᾳ ἡ Σοβιετικὴ Δικτατορία, μετὰ πολιτικὴν βίαν καὶ ἐπιδιώξιν τὴν κατὰ τὴν πάσιν πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ πάσιν δημοκρατικῆς ἀντιλήψεως, τὸ παράδειγμα τῆς χώρας ταύτης δὲν ἐπηρέασε καὶ δὲν ἐπροκάλεσε τὴν μίμνησιν εἰς τὰ ἄλλα ἐυρωπαϊκὰ κράτη. Τούναντιον, ἐξεδιηλώθη εἰς αὐτὰ, τὸσον τὰ παλαιὰ ὅσον καὶ τὰ μετὰ τὸν πόλεμον ὀρθοθέντα ἀμέσως μετὰ τὴν συνθήκην τῶν Βερσαλλιών, μία ἔντονος καὶ ἐνθουσιώδης κίνησις πρὸς ἀποτίναξιν τῶν ἀνελευθέρων συστημάτων καὶ τὴν καθιέρωσιν τῆς δημοκρατίας καὶ τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ, μετὰ δεσποσύνας τὴν δημοκρατικὴν ἰδέαν, μετὰ πρῶτα ἐνθουσιασμοῦ τὴν δημοκρατικὴν ἀντιλήψιν περὶ κράτους, μετὰ προέχοντα δὲ τὰ οὐσιαστικὰ δόγματα τῆς δημοκρατίας, μετὰ κατακλιζύουσιν ἐν παντὶ ὀλοκληρὸν τὸν κρατικὸν μηχανισμόν τὴν ἰδέαν τῆς ἐλευθερίας.

Ἀπὸ τοῦ 1920 παρατηρεῖται πρωτοφανὴς πρᾶγμα εἰς βαθύτητα καὶ δύναμιν δημοκρατικὸς καὶ κοινοβουλευτικὸς ὄργασμος. Τὸ παράδειγμα καὶ τὸ ὑπόδειγμα δίδει πρώτη ἡ Γερμανία. Ὁ γερμανικὸς λαὸς καταλύει πρῶτος τὴν μοναρχίαν καὶ ἐγκαθιδρύει τὸ Σύνταγμα τῆς γερμανικῆς δημοκρατίας τῆς 11 Ἀυγούστου 1919. Τοῦτο ἀκολουθοῦσι τὸ Σύνταγμα τῆς Τσεχοσλοβακικῆς Δημοκρατίας τῆς 29 Φεβρουαρίου 1920, τῆς Ἑσθονικῆς Δημοκρατίας τῆς 15 Ἰουνίου 1920, τῆς Αὐστρο-ουγγρικῆς Δημοκρατίας τῆς 1 Ὀκτωβρίου 1920, τῆς Πολωνικῆς Δημοκρατίας τῆς 17 Μαρτίου 1921, τῆς Λιθουανικῆς Δημοκρατίας τῆς 1 Ἀυγούστου 1922, τῆς Λεττονικῆς Δημοκρατίας τῆς 7 Νοεμβρίου 1922 κτλ. Καὶ δὲν εἶναι μόνον τοῦτο ὑπὸ τὴν γοητείαν τοῦ αὐξήσαντος δημοκρατικοῦ ἐνθουσιασμοῦ μεταρρυθμίζονται ἐπὶ τὸ δημοκρατικώτερον καὶ αὐτὰ τὰ παλαιὰ πολιτεύματα τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας ἢ

ὡς ἀνομάσθησαν οὐχὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν γνώμην μου, βασιλευμένους δημοκρατίας, εἰσαγαγόντες θεσμούς καὶ διατάξεις ἡκιστα δυναμένας ἀνέτως νὰ στεγασθῶσιν ὑπὸ τὴν στέγην τῶν βασιλικῶν συστημάτων. Οὕτω τὰ Σύντάγματα τῆς Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Βελγίου μεταρρυθμίζονται ἀπὸ τῆς 28 Ἰουνίου 1921 καὶ ἐφεξῆς διὰ σειράς ὁλοῦ νέων διατάξεων, περὶ τῶν ὁποίων θὰ λαβόμεν ἀφορμὴν νὰ ἀσχοληθῶμεν.

Ὁ γεωγραφικὸς πολιτικὸς χάρτης τῆς Ἑυρώπης ἐπὶ συνόλου 27 κρατῶν κατὰ τὴν περίοδον 1920—1922 ἐμφανίζει 16 ἀμείνους δημοκρατίας κοινοβουλευτικῆς ἢ ἡμικοινοβουλευτικῆς, ὡς τῆς Γερμανίας, Πολωνίας, Οὐγγαρίας, Αὐστρίας, Γαλλίας, Τσεχοσλοβακίας, Φινλανδίας, Ἑσθονίας, Λιθουανίας, Λεττονίας, Ἑλβετίας κλπ. καὶ τὰς ὑπολοίπους βασιλείας κοινοβουλευτικῆς μετὰ πληροῦς δημοκρατικῶν θεσμῶν καὶ κατευθύνσεων ὡς τῆς Ἀγγλίας, Βελγίου, Γιουγκοσλαβίας, Ρουμανίας, Βουλγαρίας, Σουηδίας κλπ., οὐδεμίαν δὲ πλὴν τῆς Ρωσσίας ἀπολυταρχικὴν μοναρχίαν εἰτε ἀπολυταρχικὴν δικτατορίαν.

Ἀλλ' ἡ ἀνέλιξις αὐτῆς ἡ τόσον πανηγυρικῶς δημοκρατικὴ ἢ ἀρσενική ἀμέσως ἀπὸ τοῦ 1920 δὲν ἐπρόκειτο νὰ συνεχισθῇ ἀπροσκόπως καὶ μετὰ τὸν αὐτὸν ἐνθουσιασμόν ἐπὶ πολὺ.

Ἀπὸ τοῦ τέλους 1922 ἤρχισε τὸ πρῶτον ρήγμα. Ἡ φασιστικὴ ἐπανάστασις ἐν Ἰταλίᾳ, βαδίσασα τὸν Ὀκτώβριον 1922 κατὰ τῆς Ρώμης, κατέλυσε ὀριστικῶς τὸν ἰταλικὸν κοινοβουλευτισμόν καὶ ἐγκαθίδρυσε τὴν φασιστικὴν δικτατορίαν, σαφῶς ἀντιδημοκρατικὴν καὶ ἀντικοινοβουλευτικὴν. Τὸ ἀνέτημα ἐδόθη καὶ ἡ ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐκδομένη ἐν Ἑυρώπῃ ἐπρόκειτο νὰ εἶναι τεραστίαν. Ἡ βαρύτερα ἐννοία καὶ αἰτιολογία τῆς νέας αὐτῆς πολιτικῆς μορφῆς ἐτοσίθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀρχηγὸν τοῦ φασισμοῦ κ. Μουσσολίνι ἐπανελημμένος εἰς λόγους καὶ εἰς ἀρῶρα τοῦ «Ἐμνήσασθε, ἐτόνιζε, τὸν κοινοβουλευτισμόν, ἐθέσαμεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν».

Διὰ τὴν Διότι ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία εἶναι ἡ δύναμις ἡ πανταχοῦ παρούσα καὶ ἡ πανταχοῦ δράσα ἐν τῇ ἐθνικῇ ζωῇ, διότι αὕτη ἀνά πάσαν στιγμὴν ἐντοκεται τοποθετημένη ἐνώπιον τῶν προβλημάτων, τὰ ὅποια ὀφείλει νὰ λύσῃ, διότι αὕτη ἀποφασίζει τὰς πράξεις τὰς σπουδαιότερας εἰς τὴν ζωὴν ἐνὸς λαοῦ, διότι αὕτη κηρύττει τὸν πόλεμον, ἀνέπειται τὴν εἰρήνην, διαθέτει τὰς στρατιωτικὰς δυνάμεις τοῦ κράτους, κατευθύνει, παρακολουθεῖ καθημερινῶς, ἀδιαλείπτως τὸν πολυπλοκὸν μηχανισμόν τῆς διοικήσεως. Δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν εἶναι ἐπιτετραμένον τοιαύτῃ ἐξουσίᾳ νὰ πεθαρχῇ εἰς ρόλον δευτέρου σειρᾶς, δὲν δύναται τοιαύτῃ ἐξουσίᾳ νὰ ἀποβῇ δόμιλος ἀνδρεικέλων, τὸν ὅποιον αἱ Βου-

λαί κινούν κατά τὰς ἰδιοτροπίας καὶ ὁρέξεις τῶν. Οἱ μιμηταὶ τοῦ νέου δόγματος ἐπρόκειτο νὰ εἶναι πολλοί. Οὕτω, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1919—1922 τὸ πρῶτον φαινόμενον τῶν πολιτικῶν ἐκδηλώσεων τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν εἶναι ὁ πανδημοκρατικὸς συναγερμὸς, ἐνῶ ἀπὸ τοῦ 1919—1922 ἡ κοινοβουλευτικὴ δημοκρατία βαίνει τὴν ἀμπουαν ἀνιούσαν, ἀπὸ τοῦ 1923 ἄρχεται ἡ καπιτώσα, ἡ ἀντιδραστική, ἡ παραμορφωτική, ἡ ἐγκατάλειψις, ὁ ἀφανισμὸς τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν. Ἐπὶ συνόλου 27 εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, ἐνῶ τὸ 1922 τὰ πλεῖστα ἔχουν πλήρως λειτουργοῦντα δημοκρατικά πολιτεύματα μετὰ προέχοντα ἢ μετὰ ἥπιον κοινοβουλευτισμὸν, κατὰ τὸ 1935 τὰ πλεῖστα ἔχουν πλήρως λειτουργοῦντα ἀντιδημοκρατικά καὶ ἀντικοινοβουλευτικά πολιτεύματα τύπου φασιστικῆς, χιτλερικής καὶ προσωπικῆς δικτατορίας. Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτό.

Ἡ ὀλιγοψυχία πρὸς τοὺς γνησίους δημοκρατικούς θεσμούς καὶ ἡ ψευδαίσθησις περὶ τὰς συνεπείας τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας εἶναι τόσο ἀνάγκη, ὥστε καὶ εἰς αὐτὰς τὰς χώρας, ὅπου ἐξακολουθοῦν ἰσχύοντα καὶ λειτουργοῦντα τὰ δημοκρατικά κοινοβουλευτικά ἢ τὰ βασιλικά κοινοβουλευτικά πολιτεύματα, νὰ παρατηρηθῇ μία ἐντονὸς κίνησις πρὸς περιορισμὸν τῶν δικαιωμάτων τῶν κοινοβουλίων, πρὸς νοσησὶν τῶν ἀπαγορευτικῶν δικαιωμάτων τῆς λαϊκῆς ἀντιπροσωπείας καὶ προκίσησιν μετὰ ἐκτάκτους δικαιοδοσίας νομοθετικοῦ περιεχομένου τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας. Οὕτω, τὴν 26 Ἀπριλίου 1933 ἐδόθησαν ἐιδικὰ δικαιώματα ἐξαιρετικὰ εἰς τὴν ἐκτελεστικὴν ἐξουσίαν ἐν ταῖς Κάτω Χώραις διὰ τὴν γεωργίαν, εἰς τὸ Βέλγιον διὰ τὰ ζητήματα τοῦ περιορισμοῦ τῶν δαπανῶν καὶ τῆς νομισματικῆς πολιτικῆς (νόμος τῆς 17 Μαΐου 1933 καὶ Ν. Διατάγματα 1 Ἰουνίου 1933), εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν διὰ τὰ οικονομικά καὶ δημοσιονομικά ζητήματα (νόμος 10 Ἰουνίου 1933).

Τὰ αἷτια τῆς ἀντιδημοκρατικῆς αὐτῆς στrophῆς καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ θυσιᾷ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κοινοβουλίου εἶναι πολιτικοκοινωνικά καὶ οικονομικοδημοσιονομικά. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιβολῆς τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας καὶ τῆς καταπιέσεως τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκδηλώσεων τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἀριστερῶν στοιχείων, ἡ ἀντιμετώπισις τῶν δημοσιονομικῶν προβλημάτων, τῶν συνεπειῶν τῆς κρίσεως διὰ μέτρων γοργῶν καὶ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν δραστικῶν, ἐπέβαλε τὴν διακοπὴν τῆς νομιμότητος καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας ἢ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Ὑπὸ τὴν ἐπὶ τὴν ἀντιδημοκρατικὴν αὐτῆς στrophῆς καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τῆς ἐνισχύσεως τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας ἐπὶ θυσιᾷ τῶν δικαιωμάτων τοῦ κοινοβουλίου εἶναι πολιτικοκοινωνικά καὶ οικονομικοδημοσιονομικά. Ἡ ἀνάγκη τῆς ἐπιβολῆς τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ πειθαρχίας καὶ τῆς καταπιέσεως τῶν ἐπαναστατικῶν ἐκδηλώσεων τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἀριστερῶν στοιχείων, ἡ ἀντιμετώπισις τῶν δημοσιονομικῶν προβλημάτων, τῶν συνεπειῶν τῆς κρίσεως διὰ μέτρων γοργῶν καὶ κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν δραστικῶν, ἐπέβαλε τὴν διακοπὴν τῆς νομιμότητος καὶ τὴν ἐπιβολὴν τῆς δικτατορίας ἢ τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας.

Τοὺς λόγους τοῦτον ἤλθον νὰ ἐπιτελοῦν ὅπως εἰδικὰ συνθήκαι, ὑπάρξαι ἀπὸ πολλοῦ ἐν Γαλλίᾳ, ὡς καὶ πρόσφατα πολιτικά γεγονότα, δημιουργηθέντο ἰδίᾳ ἀπὸ τοῦ τέλους 1933 καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ 1934. Αἱ εἰδικαὶ συνθήκαι ὡς ἐκθέτει αὐτὰς εἰς πρόσφατον ἄρθρον τοῦ δ. κ. Dupond, αἱ ἐξῆς: 95 κυβερνήσεις διετέθησαν ἀλλήλας ἐντὸς 59 ἐτῶν (Φεβρουαρίου 1875—Φεβρουαρίου 1934). Ἐκ τούτων αἱ 31 κυβερνήσεις ἐντὸς τῶν 15 τελευταίων ἐτῶν. Αἱ ὑπουργικαὶ κρίσεις προεβλήθησαν ὅχι μόνον συνεπείᾳ ψήφου τῆς Βουλῆς, ἀλλὰ καὶ συνεπείᾳ ψήφου τῆς Γερουσίας, ἐνίοτε καὶ τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν, (ὡς ἡ παραίτησις τοῦ ὑπουργοῦ Λουσέρ), ἐνίοτε καὶ συνεπείᾳ ἀποφάσεων ἐξωκοινοβουλευτικῶν παραγόντων, ὡς εἶναι ἡ περίπτωση τοῦ ὑπουργείου Παιδείας, παρατηθέντος κατόπιν τοῦ συνεδρίου τῶν Ριζοσπαστικῶν τῆς Νικαίας κατὰ Ὀκτώβριον 1925 καὶ ἡ περίπτωση τῆς διασπάσεως τοῦ ὑπουργείου Ἑθνικῆς Ἐνώσεως τοῦ μεγάλου Πουανκαρέ, κατόπιν τοῦ ἐν Ἀνζερ συνεδρίου τῶν Ριζοσπαστῶν κατὰ Νοέμβριον 1928. Ἡ κυβερνητικὴ αὐτὴ ἀστάθεια, μετὰ τὰς συμπαρομαρτούσας αὐτῇ συνεπείας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς, κοινωνικῆς, οικονομικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ζωῆς τοῦ ἔθνους, καὶ τὰς ὁποίας τόσο ἀναγλύφως καὶ ἐκτενῶς ἐκθέτει εἰς τὸ πρόσφατον βιβλίον τοῦ δ. κ. Ταρντιέ, ἰδοὺ ὁ εἰδικὸς καὶ πρωτεύων λόγος, ὁ ὁποῖος ὑπεδαύλισε τὴν ἥδη διάχυτον τάσιν πρὸς ἐκζητήσιν ὀρισμένων κρατικῶν μεταρρυθμίσεων.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν θὰ περιλάβωμεν τὰς μὴ ἀποδεχομένας κατὰ βάσιν τὸ δημοκρατικὸν κοινοβουλευτικὸν σύστημα καὶ ἐπιδιωκούσας τὴν ἀνατροπὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δι' ἄλλων βασικῶν ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀντικοινοβουλευτικῶν συστημάτων. Τὰς τάσεις ταύτας θὰ χαρακτηρίζωμεν ἐφεξῆς ὡς μεταρρυθμιστικά—ἀνατρεπτικά. Εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν θὰ περιλάβωμεν τὰς μικτὰς τάσεις τὰς ἀποδεχομένας μὲν κατὰ βάσιν τὸν δημοκρατικὸν κοινοβουλευτισμὸν, ἀλλ' ἐπιδιωκούσας ἐντὸς τοῦ πλαισίου αὐτοῦ νέας ὁδὸς μεταβολῆς καὶ προσθήκας νέων πολιτικῶν ὀργανισμῶν. Τὰς τάσεις ταύτας θὰ χαρακτηρίζωμεν ἐφεξῆς ὡς μικτὰς μεταρρυθμιστικάς. Διὰ τῆς κατατάξεως ταύτης πιστεύομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν καὶ τὴν σαφήνειαν τοῦ θέματος νὰ ἀσφαλίσωμεν καὶ τὸν ἀναγνώστην νὰ κατατοπισώμεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποικίλων καὶ ἀντικρουμένων γνώμων, ἀντιλήψεων καὶ κοπευθύνσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν πάσῃ περιπτώσει μαρτυροῦν πόσον ἡ μεγάλη αὐτὴ χώρα φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθον τῆς μεταβολῆς καὶ μετὰ πόσον σοφίαν καὶ ἐπιμονὴν ἀναζητεῖ τὰς νέας μορφὰς τῆς κρατικῆς ζωῆς καὶ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς νέου κράτους, ὅχι ἀπλῶς ἰσχυροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐλευθέρου καὶ ὅχι ἀπλῶς ἰσχυροῦ καὶ ἐλευθέρου, ἀλλὰ καὶ ἐπαισθητοῦ διὰ τὰ μεγάλα τεχνικά προβλήματα τῆς συγχρόνου ζωῆς.

Εἰς τὸν προσηχόμενον τὸν συνέχειαν. Ν. ΜΑΝΟΥΣΗΣ

Εἰς τὸν προσηχόμενον τὸν συνέχειαν. Ν. ΜΑΝΟΥΣΗΣ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΣΤΟΛΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 20 ΜΑΪΟΥ 1935

Ἐπὶ 150.000 ἀριθμῶν κερδίζουν:

Αὐτὸς ΛΑΧΝΟΣ	Βῶς ΛΑΧΝΟΣ	1 γραμ.	Δραχ.	500.000
1	1	1	1	400.000
1	1	1	1	200.000
1	1	1	1	100.000
1	1	1	1	80.000
1	1	1	1	50.000
3	1	ΠΡΟΣ ΔΡ.	30.000	90.000
6	1	1	10.000	60.000
15	1	1	6.000	90.000
30	1	1	3.000	90.000
60	1	1	2.000	120.000
120	1	1	1.000	120.000
15.000	1	1	100	1.500.000
Ἦτοι 15.240	1	1	1	3.300.000

Ἦτοι 15.240 γραμμ. κερδίζουν δραχ.

δικῶν τούτων αἰτίων διεγράφησαν ἐν Γαλλίᾳ μεταρρυθμιστικαὶ τάσεις ποικίλης μορφῆς. Εἶναι προφανές ὅτι θὰ ἐρευνησώμεν τὰς σοβαρώτερας ἐξ αὐτῶν, κατατάσσοντες αὐτὰς εἰς τρεῖς κατηγορίας. Εἰς τὴν πρώτην θὰ περιλάβωμεν τὰς ἀποδεχομένας κατὰ βάσιν τὸ δημοκρατικὸν κοινοβουλευτικὸν σύστημα καὶ ἐπιδιωκούσας ἐντὸς τοῦ πλαισίου αὐτοῦ ὀρισμένας μεταρρυθμίσεις διὰ τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ συστήματος. Τὰς τάσεις ταύτας θὰ χαρακτηρίζωμεν ἐφεξῆς ὡς τὰς κυρίως μεταρρυθμιστικάς ἢ ρεφορμιστικάς.

Εἰς τὴν δευτέραν κατηγορίαν θὰ περιλάβωμεν τὰς μὴ ἀποδεχομένας κατὰ βάσιν τὸ δημοκρατικὸν κοινοβουλευτικὸν σύστημα καὶ ἐπιδιωκούσας τὴν ἀνατροπὴν αὐτοῦ καὶ τὴν ἀντικατάστασιν τοῦ δι' ἄλλων βασικῶν ἀντιδημοκρατικῶν καὶ ἀντικοινοβουλευτικῶν συστημάτων. Τὰς τάσεις ταύτας θὰ χαρακτηρίζωμεν ἐφεξῆς ὡς μεταρρυθμιστικά—ἀνατρεπτικά. Εἰς τὴν τρίτην κατηγορίαν θὰ περιλάβωμεν τὰς μικτὰς τάσεις τὰς ἀποδεχομένας μὲν κατὰ βάσιν τὸν δημοκρατικὸν κοινοβουλευτισμὸν, ἀλλ' ἐπιδιωκούσας ἐντὸς τοῦ πλαισίου αὐτοῦ νέας ὁδὸς μεταβολῆς καὶ προσθήκας νέων πολιτικῶν ὀργανισμῶν. Τὰς τάσεις ταύτας θὰ χαρακτηρίζωμεν ἐφεξῆς ὡς μικτὰς μεταρρυθμιστικάς. Διὰ τῆς κατατάξεως ταύτης πιστεύομεν ὅτι θὰ δυνηθῶμεν καὶ τὴν σαφήνειαν τοῦ θέματος νὰ ἀσφαλίσωμεν καὶ τὸν ἀναγνώστην νὰ κατατοπισώμεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ποικίλων καὶ ἀντικρουμένων γνώμων, ἀντιλήψεων καὶ κοπευθύνσεων, αἱ ὁποῖαι ἐν πάσῃ περιπτώσει μαρτυροῦν πόσον ἡ μεγάλη αὐτὴ χώρα φλέγεται ἀπὸ τὸν πόθον τῆς μεταβολῆς καὶ μετὰ πόσον σοφίαν καὶ ἐπιμονὴν ἀναζητεῖ τὰς νέας μορφὰς τῆς κρατικῆς ζωῆς καὶ τὴν δημιουργίαν ἐνὸς νέου κράτους, ὅχι ἀπλῶς ἰσχυροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐλευθέρου καὶ ὅχι ἀπλῶς ἰσχυροῦ καὶ ἐλευθέρου, ἀλλὰ καὶ ἐπαισθητοῦ διὰ τὰ μεγάλα τεχνικά προβλήματα τῆς συγχρόνου ζωῆς.

Εἰς τὸν προσηχόμενον τὸν συνέχειαν. Ν. ΜΑΝΟΥΣΗΣ

Εἰς τὸν προσηχόμενον τὸν συνέχειαν. Ν. ΜΑΝΟΥΣΗΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΝ ΚΥΚΛΙΚΩΝ ΚΡΙΣΕΩΝ

ΤΟΥ «. RENÉ DUCHEMIN

Ἡ παράτασις τῆς παγκοσμίου οικονομικῆς κρίσεως καὶ ἡ ὀξύτης τῆς ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀδηγήσουν εἰς τὴν ὀρθὴν σκέψιν ὅτι αἱ σύγχρονοι οικονομικαὶ διακυμάνσεις δὲν ὀφείλονται εἰς μίαν συνήθη κυκλικὴν κρίσιν, ἀλλ' εἰς μίαν ἀληθῆ ἐπανάστασιν, ἡ ὁποία προαναγγέλλει τὸ τέλος τοῦ καπιταλισμοῦ.

Ἀεῖζει κανεὶς νὰ ἐξετάσῃ αὐτὴν τὴν τάσιν, τὴν παρατηρούμενην εἰς ὀρισμένας χώρας καὶ θὰ ἠθέλωμεν ἐν συντομίᾳ νὰ ὑποδείξωμεν τοὺς λόγους, δι' οὓς φρονοῦμεν ὅτι ἡ σημερινὴ κρίσις, ἥτις εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς παρουσίας ἐβλάτα γινώσκοντα μίαν κυκλικὴν κρίσεως, ἔχει φθάσει εἰς τὸ σημερινὸν σημεῖον λόγῳ τοῦ παγκοσμίου χαρακτῆρος τῆς καὶ χάρις εἰς τὰ σφάλματα τῶν ἀνθρώπων.

Ποία εἶναι, πράγματι, τὰ ἀληθῆ αἷτια τῆς κρίσεως; Θὰ ἐπαναλάβωμεν ὅτι εἶναι ὁ πόλεμος, ὁ ὁποῖος ἐξωλόθρευσε ἀνθρώπους, ἦτοι ἑκατομμύρια καταναλωτῶν. Ὁ πόλεμος ὁ ὁποῖος ἐξήφανε τὰς οικονομικὰς ἀνάγκας κατὰ δισεκατομμύρια. Ὁ πόλεμος, τέλος, ὁ ὁποῖος διὰ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν διαρκῶς ἐν κινήσει στρατῶν, ἐστάθη ἡ γενεσιουργὸς αἷτια τῶν ὑψηλῶν παραγωγῶν κατὰ σημερινὰ ἀναλογίαν, δηλαδὴ τῆς ὑπερπαραγωγῆς.

Ἔτσι, ὁ κόσμος εὐρέθῃ τὴν ἐπομένην τῆς ἀνακαλῆς πρὸ μεγάλων παραγωγῶν καὶ ὑποτετιμημένων νομισμάτων, τῶν συνήθων δηλαδὴ στοιχείων μίας κυκλικῆς κρίσεως. Θὰ ἐπὶ τῶν φοβῶμεθα λοιπὸν τὴν ταχέαν ἐμφάνισιν μίας οικονομικῆς κρίσεως.

Δὲν συνέβη ὅμως τίποτε καὶ κατὰ τὰ ἐπακολουθήσαντα δύο ἔτη τὰ ἐργαστασία ἠδυνήθησαν νὰ ἐργασθοῦν κανονικῶς διὰ νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν ἀποκατάστασιν τῶν παγκοσμίων σπῆκ καὶ τὴν ἀνάρθρωσιν τῶν καταστραφέντων χωρῶν.

Ἐν τούτοις, ὅτε κατὰ τὸ 1921, αὐτοὶ οἱ δύο συντελεστοὶ τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς καταναλώσεως ἐξηφανίσθησαν, ἡ κρίσις ἐνεφανίσθη. Διότις ἄλλο δὲ θὰ ἦτο πρόσκαιρος, παρ' ὅτι ὑπῆρξε δύσκολος καὶ σκληρὰ, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ κυβερνήσεις τὴν ἀρίστην νὰ ἐξελεγχθῇ φυσικῶς.

Δυστυχῶς δὲν ἔγινε τίποτε καὶ ὅλα ἀνεξαρτήτως τὰ κράτη ἠρνήθησαν νὰ παραδεχθοῦν τὸν ἀμελίκτον νόμον, σύμφωνα μετὰ τὸν ὁποῖον καθεὶς πρέπει νὰ πληρῶν τὰ σφάλματά του.

Τοιοιούτρόπως, ἀντὶ νὰ ἐνστερνισθοῦν τὸ πνεῦμα τῶν οἰκονομῶν, οἱ ἄνθρωποι ἐπροτίμησαν τὴν εὐκολίαν τῶν καὶ ἐξήγησαν νὰ ἐπιρρίψουν εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τὰς βαρεῖας συνεπείας τοῦ πολέμου. Δι' αὐτὸ εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον αἱ πιστώσεις ὑψώθησαν δυσαναλόγως καὶ ἐκ τούτου προέκυψε μίᾳ ἀφύσικος ἀγοραστικὴ δύναμις καὶ ἐπετεύχθη μίᾳ ὅχι ὀγυῆς οικονομικὴ εὐρωστία, ἥτις ἐφάσεν εἰς τὸ ἀπὸ γέννησιν τῆς 1928. Ἡ ὕψωσις τῶν τιμῶν, ὁ πολλαπλασιασμὸς τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς, ἡ εὐκολος κυκλοφορία τῶν ἀγαθῶν ἔδωσαν τὴν ἐντύπωσιν ἐνὸς τελειωτικοῦ πλουτισμοῦ.

Ἐν τούτοις, ἦλθεν ἡ στιγμή, ὅπου ἡ

παραγωγή, γεωργικὴ τε καὶ βιομηχανική, ὑπερέβη τὰ μέσα τῆς διανομῆς καὶ ὅπου αἱ τιμαὶ ἐφθασαν εἰς ἕνα ἐπίπεδον, σύμφωνα μετὰ τὸ ὁποῖον ἡ ἀγοραστικὴ δύναμις τοῦ κόσμου κατέστη ἀνεπαρκής.

Ἡ ἀνησυχία ἐξηπλώθη, αἱ πιστώσεις περιορίσθησαν, αἱ πτώσεις τῶν τιμῶν ἤρχισαν. Καὶ ἡ καταστροφὴ ἐπῆλθεν. Ἡ κρίσις ἐπεδεινώθη ταχύτερον, ὅταν πολλὰ κράτη ἤρχισαν τὰς νομισματικὰς μεταλλάξεις. Ἐγένετο ἑλεγχτικὰ εἰς τὰ χαρτονομίσματα, τῶν ὁποίων ἡμιοδίσθη καὶ ἡ ἐξαγωγή ὁπωσδήποτε καὶ ἔτσι εὐόθετη καὶ πρὸ τοῦ νομισματικοῦ κατακυλισματος. Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ ἐκπληττεται τις διὰ τὴν ἐπακολουθήσαντα νοθείαν εἰς τὸ σύστημα τῶν ἀνταλλαγῶν, ἐφόσον ὁ ἐπὶ τοῦ συναλλάγματος ἑλεγχος καὶ τὰ περιοριστικὰ μέτρα διὰ τὴν ἐξαγωγὴν τοῦ ὀνόματος εἰς μίαν χαλάρωσιν τῆς ἀγορᾶς τῶν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορευμάτων καὶ ἐφόσον αἱ νομισματικαὶ μεταλλάξεις παρουσίαζαν κέρδη, ἔστω καὶ στιγμιαία, διὰ τὴν ἐξαγωγήν.

Τὰ ἀπειλούμενα κράτη ἔλαβαν τότε μέτρα ἀμύνης (δασμοὶ, περιορισμοὶ εισαγωγῆς).

Τὰ μέτρα αὐτὰ διετέθησαν ἄλλα, πιεστικά καὶ ἔτσι εἰσῆλθον ταχέως εἰς ἕνα διαβολικὸν κύκλον, ὀδηγοῦντα εἰς τὴν αὐτοκρίσιν. Εἶναι φυσικὸν λοιπὸν τὸ ὅτι, ὑπ' αὐτὰς τὰς προϋποθέσεις, αἱ διεθνεῖς ἀνταλλαγαὶ ἐφθασαν εἰς ἀναλογίας φερούσας σχεδὸν τὴν καταστροφὴν καὶ τὸ ὅτι ἐγκατελείφθη καὶ εἰς τὰς ἀνταλλαγὰς ὁ φιλελευθερισμὸς, ὁ ὁποῖος τοὺς παρελθόντας αἰῶνας εἶχεν ἐξασφαλίσαι τὴν εὐτυχίαν τοῦ κόσμου καὶ τὴν καλύτερευσιν τοῦ βίου τῶν ἀτόμων.

Τὸ διεθνὲς ἔμπρηστον ἔμπρηστον ἐπανελημμένως τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ἀλλ' ἀτυχῶς δὲν εἰσῆκούθη. Ἀς ἐπιστῶμεν ὅτι τὰ συμπεράσματα, εἰς ἃ θὰ καταλήξῃ τὸ ἐν Παρίσις συγκαλούμενον συνέδριον, θὰ ἔχουν μεγαλυτέρην ἀπὴν τὴν ἀλλ' ἀπὸ τῶρα θὰ ἔπρεπεν οἱ βιομηχανοὶ τῶν διαφόρων χωρῶν νὰ τείνουν τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἐπιτεύξιν βιομηχανικῶν συμφωνιῶν. Αἱ συμφωνίαι αὗται, ρυθμίζουσαι τὰ ζητήματα παραγωγῆς καὶ καταναλώσεως, θὰ ἀνοίξουν τὸν δρόμον εἰς μίαν προστατευτικὴν δασμολογικὴν ἐλάφυνσιν καὶ εἰς μίαν ἀπαραίτητον ἐπέκτασιν τῶν ἀνταλλαγῶν. Διὰ νὰ πεισθῇ κανεὶς ἐπὶ τῆς ἀκρίβειας τῶν ὡς ἄνω ὑποστηριζομένων, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἐνθυμηθῇ τὰς σχετικὰς συζητήσεις εἰς τὴν Κ.Τ.Ε. καὶ ἰδίως τὴν ἀξιόλογον ἐκθεσιν, ἥτις ὑπεβλήθη εἰς τὴν τελευταίαν ὑπὸ τῶν κ.κ. Μπενί, Λαμμέρ, Μάρλιο καὶ Ἀλοῦζ Μένιερ.

Ἐναπομένει λοιπὸν εἰς τοὺς παραγωγὰς νὰ δώσουν τὸ παράδειγμα τῆς πειθαρχίας εἰς μίαν ἐποχὴν, ὅπου ἀναπτύσσονται εἰς τὸν κόσμον αἱ τάσεις πρὸς τὴν ἀταρχικότητα, αἱτινες ἀπειλοῦν νὰ καταπονήσουν τὸν φιλελευθερισμὸν.

Ἐπαναφέροντες τὴν τάξιν ἐκεῖ, ὅπου σήμερον βασιλεύουν ἡ ἀταξία καὶ ἡ ἀναρχία, θὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν ἀρίστην τὴν προκαλεσάντων τὴν κρίσιν αἰτίων. Θὰ βοηθήσουν εἰς τὸ νὰ διορθωθοῖν αἱ συνέπειαι τῆς, οἱ πάσης φύσεως δασμολογικοὶ περιορισμοί. Καὶ τέλος θὰ ἐπιτύχουν καὶ κάτι ἄλλο: νὰ ἀποτρέψουν τὰς ἐπ' αὐτῶν κρατικὰς ἐπεμβάσεις.

Ἐννοεῖται βεβαίως ὅτι αἱ βιομηχανικαὶ συμφωνίαι θὰ καταστῇ δυνατόν νὰ ἐπιτύχουν πλήρως τὸ σκοπὸν τῶν τότε μόνον, ὅταν ὁ κόσμος θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ἀντίληψιν τοῦ ὅτι οἱ νομισματοὶ, ὅταν δηλαδὴ θὰ ἔχωμεν ἕνα σταθερὸν νομισματικὸν κανόνα, τὸ μόνον μέσον διὰ τὴν ἐξασφάλισιν καὶ τακτοποίησιν τῶν ἀνταλλαγῶν.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΓΕΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΤΣΙΜΕΝΤΩΝ ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Πλάστου 1

Μετοχικὸν Κεφάλαιον Δρ. 14.600.000

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ

Ἐν Δραπετσῶν παρὰ Πειραιᾷ
Τοιμέντα «ΗΡΑΚΛΗΣ» 70.000 τ. ἔτη.
ΕΝ ΒΟΛΩ

Τοιμέντα «ΟΛΥΜΠΟΣ» 35.000 τ. ἔτη.
Αἱ μεγαλύτεραι καὶ μετὰ πλέον συγχρονισμένα μηχανήματα ἐγκαταστάσεις:
Τρεῖς περιστροφικοὶ κλίβανοι, ἀργεῖα ἐργαστήρια χημικῶν καὶ μηχανικῶν δομικῶν παρακολουθήσεως ποιότητος προϊόντων.

ΤΗΛΕΦΩΝΑ

Εργοστασίον ἀριθ. 40-44 Πειραιεὺς
Κέντρο. Γραφεῖα ἀριθ. 25-101 Ἀθῆναι.
Πρατήριον ἀριθ. 25-191 Ἀθῆναι.
Γραφεῖα Βόλου: Δημητριάδου 128—
Τηλ. 55.

Πρατήριον Θεσσαλονίκης: Σπυρ. «Παρθενόν» 8—Τηλ. 39-18.
Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις: «Σιμμεν-
κλῆς» Ἀθῆναι. — «Βολοσιμμέντα» Βό-
λον.

ΣΠΗΛ. ΑΓΑΠΗΤΟΣ

μηχανικός—σύμβουλος
ingenieur-conseil

ΑΘΗΝΑΙ ὁδὸς Καραβία 18
(Τ. 80.104)

Διαιτησίαι — Πραγματογνώμο-
ναι — Ἐξελέγεις — Γνωμοδοτή-
σεις — Συμβεβασμοί — Ἐκκαθαρί-
σεις. (Ἐπὶ παντὸς οἰκονομικοῦ καὶ
τεχνικοῦ θέματος).

ΕΠ' ΑΦΟΡΜΗ ΜΙΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΟΥ * ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Η ΕΛΛΑΣ ΕΝ ΤΗ ΜΕΣΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Μετά τας άξίας σοβαρώτατης προσοχής έργασίας του εις τὸ πολιτικὸν πεδῖον («Εὐρωπαϊκὴ Ἑνωσις» (1), τὸ νομικὸν («Ἡ διαδικασία τῆς συνδιαλλαγῆς εἰς τὸ Διεθνὲς Δίκαιον»), τὸ ἱστορικὸν («Περὶ γραμμα Διπλωματικῆς Ἱστορίας» (2), ὁ κ. Χατζηβασίλειος μᾶς προσφέρει ἤδη ἀριτεχνήτην οἰκονομικὴν ἔρευναν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Ἑλλάς ἀπέναντι τοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης».

Κάποιαν πρόγευσιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ μᾶς παρέχει ὁ ἴδιος συγγραφεὺς διὰ τῶν ἐξ ἀφορμῆς τῆς Α' Συνόδου τοῦ Βαλκανικοῦ Οἰκονομικοῦ Συμβουλίου γραφέντων ἄρθρων του περὶ τῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ διαβαλκανικῇ οἰκονομικῇ προσπαθείᾳ (3). Ἐλεγεν ἐκεῖ ὁ κ. Χατζηβασίλειος: «Τὸ συμπέρασμα τῶν συμπερασμάτων εἶναι ὅτι διὰ τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ προβλήματος τῆς οἰκονομικῆς συνεργασίας τῶν βαλκανικῶν κρατῶν, ἰδίως δ' ἀπὸ ἑλληνικῆς ἀπόψεως, τὸ βαλκανικὸν πλαίσιον εἶναι ἀπὸ τινῶν ἀπόψεων στενὸν καὶ ὅτι θὰ ὑπερβαίνει τὴν προσαγωγὴν τοῦ κατὰ πολὺ, ἐάν, συνδυαζόμενον καὶ πρὸς τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς Μεσευρώπης, ἐτίθετο πλεόν ἐπὶ πανευρωπαϊκῆς βάσεως». Τὴν ἀρχὴν αὐτὴν ἀναπτύσσει ἐν ἐρυθρῷ ὁρίζοντι, εἰς τὴν νέαν του μελέτην με μεθοδικῇ σαφήνειαν καὶ ἀκριβολογίαν, με συντομίαν συνδυασμένην πρὸς πυκνὴν περιεκτικότητα. Ἐρασθὴς καὶ ἐγὼ τῶν τόσον ἑλληνικῶν, ἀλλὰ καὶ τόσον ὀλλόν, φεῖ! νεοελληνικῶν ἀρετῶν αὐτῶν, πού καθιστοῦν ὄχι μόνον εὐκόλον, ἀλλὰ καὶ ἐπαγωγόν, συνεπὲς δὲ περισσώτερον διδακτικὴν τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τῶν ἐρητοτέρων ἀκόμη ζητημάτων, κινεῖται εἰς τὸ νὰ παρατρένω τὸν φίλον συνάδελφον νὰ μᾶς δώσῃ καὶ δευτέρον τῶμον τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως» του, ὅπου, ἐκτός τοῦ διὰ τὴν τριετίαν 1932—1935 συμπληρώματος τῆς τῶσον χρησίου ἀφηγήσεως καὶ κριτικῆς τῶν ἀφορώντων τὴν ἰδίαν ἰδέαν, θὰ ἡρεῖται ἐν ἀνέσει τὴν οἰκονομικὴν τῆς ἰδίας πλευρᾶν, ὅχι πλέον ἀπὸ κυρίως ἑλληνικῆς, ἀλλ' ἀπὸ γενικωτέρας ἀπόψεως, με τὴν πείραν πού τοῦ προσέδωκεν, ἐκτός ἀπὸ τὰς ἰδιαιτέρας του μελέτας, ἡ αὐτοπρόσωπος συμμετοχὴ του εἰς τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη διεθνή οἰκονομικὴν κίνησιν.

□□

Ὁ κ. Χατζηβασίλειος —καὶ ὀφείλω νὰ εἰπῶ εὐθὺς ἀμέσως ὅτι ἀπὸ πολλοῦ προσβέβω τὰς ἰδίας με αὐτὸν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἀρχᾶς— φρονεῖ ὅτι ἡ ἀρμόζουσα λύσις τοῦ ὅλου οἰκονομικοῦ προβλήματος τῆς Εὐρώπης εἶναι πανευρωπαϊκὴ, δευτέρον δὲ καὶ σπουδαιότερον ὅτι συμπίπτει νὰ συμφέρῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἡ ριζικὴ αὕτη λύσις.

Ἰδοῦ, ἐν γενικωτάταις γραμμαῖς, πῶς ἀναπτύσσει ὁ συγγραφεὺς τὰς ἀπόψεις του αὐτάς.

Ἡ διὰ τῶν συνθηκῶν Ἀγίου Γερμανοῦ

(1) Ἰδε «Εργασίαν» τῆς 23 Ὀκτωβρίου 1932.

(2) Ἰδε «Εργασίαν» τῆς 18 Μαρτίου 1934.

(3) Ἰδε «Εργασίαν» τῆς 6 καὶ 13 Ἰανουαρίου 1935.

καὶ Τριανόν κωνιορτοποίησις τοῦ συμπαγὸς καὶ ἀρτίου οἰκονομικοῦ συγκροτήματος πού ἀποτελεῖ ἄλλοτε ἡ δυαδικὴ μοναρχία, ἐγέννησεν ἐκδηλὸν τὴν ἀνάγκην λήψεως μέτρων ἀντιμετωπίσεως τοῦ προβλήματος, ἥδη δὲ ὀρισμένως ἄρθρα τῶν συνθηκῶν αὐτῶν ἐχάρασαν κάποια δοκιμὴ λύσεως. Ἀλλ' ἡ λύσις αὕτη, χρονικῶς περιορισμένη καὶ μερικῶς μόνον διὰ τὰ τρία κυριώτερα διάδοχα κράτη, τὴν Αὐστρίαν, τὴν Οὐγγαρίαν καὶ τὴν Τσεχοσλοβακίαν, ἐφάνη ταχέως ἀνεπαρκῆς.

Ὅθεν ἐσημειώθησαν ἀλλεπάλληλοι προσπάθειαι ἐξευρέσεως καταλληλοτέρων θεραπειῶν, ἀλλ' αὗται, διὰ λόγους τοὺς ὁποίους με ἐγγλωττᾷ ἐπιχειρήματα καὶ ἀριθμοὺς μᾶς ἐξηγεῖ ὁ κ. Χατζηβασίλειος, εἴτε ἐννοήθησαν ὀλοσχερῶς (ἀπόπειρα αὐτοσχερματικῆς τελωνειακῆς ἐνώσεως τοῦ 1931, σχέδιον Ταρνιέ τοῦ 1932 περὶ ἀμοιβαίας προτιμήσεως μεταξὺ Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Ρουμανίας καὶ Νοτιοσλαβίας), εἴτε χωλαίνουν κατασυνδεδεμένως (οἰκονομικὴ ὁργάνωσις, τὸ 1933, τῆς Μικρᾶς Συνενοήσεως, Ἰταλο-αὐστρουγγρικαὶ συμφωνίαι τῆς 17 Μαρτίου 1934).

Χωλαίνουν δὲ λόγῳ τῆς ἀπουσίας εἰς ἐκάστην ἐξ αὐτῶν παρόχοντος τινος ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἔστιν ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν λειτουργίαν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, ὅπως ἡ Ἰταλία, ἡ Ἡερμανία, ἡ τὰ κράτη τῆς Μικρᾶς Συνενοήσεως. Δι' ὅ καὶ συμπεραίνει ὁ συγγραφεὺς: «...Εἶναι προφανὲς ὅτι ἐάν μεγάλας δυνάμεις, ὅπως ἡ Γερμανία καὶ ἡ Ἰταλία, οὐδενὸς εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκλεισθῶν μεσευρωπαϊκῶν συνδυασμῶν πολλῶ μᾶλλον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκλεισθῶν καθαρῶς μεσευρωπαϊκῶν μικρᾶς δυνάμεις. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι τὰ κράτη τῆς Μικρᾶς Συνενοήσεως δὲν ἀποκροῦν κατ' ἀρχὴν τὰς συμφωνίας τῆς Ρώμης τοῦ 1934 ὡς βᾶσιν συζητήσεως διὰ τὴν οἰκονομικὴν ὁργάνωσιν τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης. Ἐκεῖνο τὸ ὅπου ἀποκροῦν εἶναι οἰαδήποτε συνεννόησις με ἐπιβόλην εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τῆς ἐπιρροῆς μᾶς καὶ μόνως μεγάλης δυνάμεως. Ἐάν μετεῖχον καὶ αἱ τρεῖς μεγάλας δυνάμεις τῆς ἡπειρωτικῆς Εὐρώπης (Γερμανία, Γαλλία, Ἰταλία), τῶν ὁποίων οὕτως αἱ ἐπιρροαὶ νὰ ἰσορροποῦντο ἀμοιβαίως, φαίνεται βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἀπέστεργε νὰ συμμετάσχω καὶ ἡ Μικρὰ Συνενοήσις... Ἀλλὰ βέβαια μία τοιαύτη λύσις δὲν θὰ ἦτο πλέον ἀπλῶς μεσευρωπαϊκὴ, θὰ ἦτο εὐρωπαϊκὴ... Ἡ δ' εὐρωπαϊκὴ λύσις δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ νὰ γίνῃ πανευρωπαϊκὴ, διότι γύρω ἀπὸ τὸν πυρῆνα αὐτὸν θὰ ἔλθουν ἀφεύκτως, ὅχι ἴσως νὰ μετᾶσχουν, ἀλλὰ πάντως νὰ συνεργασθῶν ὑπὸ τοῦτον ἡ ἐκείνων τὸν τύπον καὶ τὰ Σοβιέτ καὶ ἡ Μεγάλη Βρετανία καὶ νὰ αὐστηρωθῶν καὶ τὰ ἰβηρικὰ κράτη καὶ τὰ σκανδιναυικά καὶ τὰ βαλτικὰ καὶ ἡ Πολωνία, κατὰ μέζονα δὲ λόγον ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάς...».

Καὶ ἀποδεικνύει, ἐν συνεχείᾳ, ὁ κ. Χατζηβασίλειος, τὸ συμφέρον διὰ τὴν Ἑλλάδα μᾶς τοιαύτης λύσεως. Καθ' ἣν στιγμὴν αἱ ἑλληνικαὶ ἐξαγωγαὶ εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ τὰ μικρὰ κράτη τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, πενιχραὶ (π.χ., διὰ τὸ 1932, 0,64 % διὰ τὴν Νοτιοσλαβίαν τῆς ὅλης ἐξαγωγῆς μᾶς, 1,21 %

ΤΟΥ * Β. Π. ΠΑΠΑΔΑΚΗ

διὰ τὴν Ρουμανίαν, 1,63 % διὰ τὴν Τσεχοσλοβακίαν, 0,19 % διὰ τὴν Οὐγγαρίαν), ἡ ἐξαγωγή εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον συγκροτήμα τῶν τριῶν μεγάλων ἡπειρωτικῶν δυνάμεων, Γαλλίας, Ἰταλίας καὶ Γερμανίας, καὶ τῶν πέντε διαδόχων κρατῶν, Αὐστρίας, Οὐγγαρίας, Τσεχοσλοβακίας, Ρουμανίας καὶ Νοτιοσλαβίας, ἀνῆλθε τὸ 1932 εἰς τὸ 43,86 % τοῦ συνόλου, ἐάν δὲ προστεθῇ καὶ ἡ Μεγάλη Βρετανία (23,66 %), «τότε πρόκειται πλέον περὶ τῶν τριῶν τετάρτων τοῦ ὅλου ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου ἡμῶν καὶ δι' ἐπὶ τῇ βάσει τῶν φυσικῶν αὐτοῦ τάσεων, χωρὶς τὴν ἐπίδρασιν οὐδενὸς σχεδὸν ἀπὸ τὰ ἐξαιρετικὰ μέτρα καὶ τοὺς περιορισμοὺς, οἱ ὅποιοι τὸ κατεστῆσαν σήμερον συμφῶνως πρὸς τὰς ἐπιταγὰς τῶν ἐκαστοτε κρατουσῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν».

□□

Ἀλλὰ δὲν κινεῖ ζωηρὸν τὸ ἐνδιαφέρον ἡ μελέτη τοῦ κ. Χατζηβασίλειος μόνον διὰ τὴν κεντρικὴν τῆς ἰδέαν. Ἐνέχει καὶ παραλλήλως αὐτῆς πολλὰ καὶ σκέψεις καὶ συλλογισμοὺς πρωτοτύπους καὶ τὰ μάλιστα ἀξιοπροσέκτους. Ἀεῖζει νὰ μεταφέρω ἐδῶ ὀλόκληρον τὴν ἐξῆς περιοχὴν: «...Ἡ ἐξωτερικὴ, ἡ διπλωματικὴ θέσις τῆς Ἑλλάδος, ἡ οἰκονομικὴ —ὅπως ἀκριβῶς καὶ ἡ πολιτικὴ— παρουσιάζει, τηρουμένων βεβαίως τῶν ἀναλογιῶν, τὴν εἰς τὴν διεθνή κοινωνίαν ἰδιουτυλίαν καὶ λεπτότητα τῆς θέσεως τῆς Μεγάλης Βρετανίας. Ὅπως ἐκείνη, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς δὲν ἔχει γεωγραφικὴν θέσιν σαφῆ εἰς μίαν καὶ μόνην ἡπείρον: εἶναι κάμπος συγκοινωνιῶν μεταξὺ τριῶν ἡπείρων. Ὅπως λοιπὸν ἐκεῖνη ἀσκέει καὶ διαμετακομιστικὸν ἐμπόριον, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς θὰ ἡδύνατο νὰ τὸ ἀσκήσῃ εἰς σημαντικῶς μεγαλυτέραν κλίμακα ἢ ὅσον τὸ ἀσκέει. Ἐάν ἐκείνη εἶναι κράτος ἐντελῶς νησιωτικόν, ἡ Ἑλλάς εἶναι καὶ αὕτη κράτος σχεδὸν νησιωτικόν με ἐμπορευματικὰ συμφέροντα ἐξ ἴσου μεγάλα ἐν σχέσει πρὸς τὸ ὅλον πλῆθυσιν τῆς οἰκονομίας τῆς. Ὅπως ἐκείνη εἶναι κράτος ἀποικιακόν, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλάς ἀποτελεῖ τὸν κύριον πυρῆνα ἐνὸς μεταναστευτικοῦ ἔθνους, ἔχουσα εἰς τὸν πέντε ἡπείρους ἀποικίας, ὅχι βέβαια πολιτικὰς ἢ ἀποικίας ἐκμεταλλεύσεως, ἀλλ' ἀποικίας μεταναστευτικὰς, ἥτοι κοινωνικὰς προεκτάσεις με οἰκονομικὴν ζωὴν ἐνὸς ὁργανωμένου, αἰτίνες ἀποτελοῦν ἐστίας ἐθνικοῦ βίου με δραστηριότητα, τῆς ὁποίας τὰ ἀποτελέσματα εἶναι εὐμενῶς ἢ δυσμενῶς αἰσθητὰ ἐπὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ εἰς αὐθόπαρκτον πολιτικὴν ἐνδότητα ὁργανωμένου πυρῆνος, ἀναλόγως τῶν ἐκαστοτε παγκοσμίως ἐπικρατουσῶν οἰκονομικῶν συνθηκῶν καὶ οἰκονομικῶν ἀντιλήψεων. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἡ ἑλληνικὴ οἰκονομία ἐμφανίζεται ὅπως καὶ ἡ βρετανικὴ ὡς ὑπόδειγμα ἐθνικῆς οἰκονομίας με παγκόσμια συμφέροντα. Δι' ὅ καὶ τῆς εἶναι ἐπιβεβλημένη μία ἐξωτερικὴ οἰκονομικὴ πολιτικὴ τῶσον φιλελευθέρᾳ ὅσον καὶ ἡ βρετανικὴ —τοῦλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ τὴν κίνησιν καὶ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν κεφαλαίων, τὴν παροχὴν ὑπηρεσιῶν καὶ τὴν λειτουργίαν τῶν συγκοινωνιῶν...».

Τὰ ἀνωτέρω δὲν ἡδύνατο νὰ εὗρουν ἐν

δουσιωδέστερον ἀποδέκτην ἀπὸ τὸν γράψαντα τὸ μεταφερθὲν καὶ εἰς τὰς στήλας ταύτας ἄρθρον περὶ γεωγραφικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος (4). Ἐλεγα ἐκεῖ, με τὴν ἐνδεικνυομένην ἀπὸ τὴν γενικότητα τοῦ θέματος βραχυλογίαν: «...Ἀν ἐκ τῆς γεωγραφικῆς θέσεως τῆς Ἑλλάδος ἐρρῶν τὰ φαῖλα, ἐξ αὐτῆς ὅμως πηγάζει καὶ τὰ κρείττω... Εἰς τὴν λεπτεπίλεπτον πλάστιγγα τῆς διεθνούς πολιτικῆς, τὰ ἐκ τῆς γεωγραφικῆς μᾶς θέσεως ὀφέλλη, με καλὴν, ἐννοεῖται, διαχείρισιν, ἐξασφαλίζουν συνεχῆ τὴν ἰσορροπίαν...».

Ἀλλ' αἱ ὀλίγα αὗται λέξεις θὰ ἡδύνατο καὶ εὐρύτερον νὰ ἀναπτυχθῶν, καὶ προσφορώτατη ἐν πολλοῖς ἀνάπτυξις εἶναι ἡ τοῦ κ. Χατζηβασίλειος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Αὐστρία, ἡ Οὐγγαρία καὶ ἡ Τσεχοσλοβακία εἶναι μόνον μεσευρωπαϊκὰ κράτη, ἡ Ρουμανία καὶ ἡ Νοτιοσλαβία μόνον μεσευρωπαϊκὰ καὶ βαλκανικὰ, ἡ Βουλγαρία μόνον βαλκανικόν, ἡ Τουρκία μόνον βαλκανικόν καὶ μεσογειακόν, ἡ Ἑλλάς εἶναι, μετὰ τὰς μεγάλας δυνάμεις καὶ τὰς ἐκ τῶν μικροτέρων ἀποικιακὰς —Βέλγιον, Ὀλλανδίαν, Πορτογαλίαν— ὁ μᾶλλον πολυπλόκαμος καὶ εὐαίσθητος εὐρωπαϊκὸς ὁργανισμός. Με τὴν σημερινὴν ἐπίδρασιν τῆς οἰκονομίας ἐπὶ τῆς πολιτικῆς (ἐκ τοῦ συνόλου τῆς ἑλληνικῆς ἐξαγωγῆς τὰ 14,50 % πρὸς Γερμανίαν, τὰ 16,52 % πρὸς Ἰταλίαν), εἶναι φανερόν ὅσον λεπτὴ εἶναι καὶ πόσῃν περινοίαν ἀπαιτεῖ καὶ

ἡ παραμικροτέρα διπλωματικὴ στροφή. Ἡ προσέγγισις τῆς Ἰταλίας πρὸς τὰ κράτη τῆς Κεντρικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Εὐρώπης διέλυσε κατὰ τὸν εὐτυχέστερον τρόπον τὰς ἐγερθείσας πρὸς στιγμὴν ἐκ τῆς συνάψεως τοῦ Βαλκανικοῦ Συμφώνου ἀνησυχίας. Πόσον ἔτι μᾶλλον εὐτυχὴς θὰ ἦτο μία πανευρωπαϊκὴ λύσις ὅχι μόνον τοῦ οἰκονομικοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ πολιτικοῦ εὐρωπαϊκοῦ προβλήματος. Τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι ματαιουμένης, ὁ μὴ γένοιτο, μίας τοιαύτης λύσεως, ἡ Ἑλλάς θὰ ὀρθώσῃ νὰ ταχθῇ ἐκεῖ ὅπου τὰ ἐθνικὰ τῆς συμφέροντα τῇ ἐπιβάλλουν ὅσον καὶ ἀνὰ πρόκειται νὰ ὑποστῇ ἐκ τοῦτου πλῆγμα, κατὰ τὰς πρώτας τοῦλάχιστον στιγμὰς, ἡ οἰκονομία τῆς. Ἀλλ' εἶναι βεβαίως ἐνθέρμης καὶ ἀπολύτως εὐκαταῖα ἡ ἀπαιτομένη ἐκ τοιοῦτου ἐνδεχομένου, καὶ ἡ ἐπικρά-

τησις τοῦναντίον τῆς πανευρωπαϊκῆς λύσεως ἣν ἀποτελεῖ σήμερον, ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ πεδίου, τὸ χαράχθαι διὰ τῶν γαλλο-ιταλικῶν συμφωνιῶν τῆς 7 Ἰανουαρίου, διὰ τοῦ γαλλοβρετανικοῦ ἀνακοινωθέντος τῆς 3 Φεβρουαρίου καὶ διὰ τῆς δηλώσεως τῆς Στρέζας τῆς 14 Ἀπριλίου πρόγραμμα. Τὸ γεγονός ὅτι ἡ Ἀγγλία εἶναι, ἐκ τῶν μεγάλων εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἡ δραστηριότερον ἐργαζομένη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του, ἡ δὲ Ἑλλάς, ἐκ τῶν μικροτέρων, ἡ ἔχουσα ἴσως τὸ μεγαλύτερον πρὸς τοῦτο συμφέρον, ἀποτελεῖ ἓνα ἐπιπλέον, πολιτικῆς φύσεως, κρῖνον ἀναλογίας εἰς τοὺς τόσους ἤδη ὑπάρχοντας μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Ἑλλάδος, ἐκ τῶν ὁποίων τοὺς οἰκονομικοὺς τόσον πειστικά μᾶς ἐκθέτει ὁ κ. Χατζηβασίλειος.

Β. Π. ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ

ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ

ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ

Κ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Διδάκτωρ Πανεπιστημίου Παριίων Ancien Résident. Κλινικῆς Καθηγητοῦ Παριίων Laignel. Δέχεται: 10 π.μ. — 1 μ.μ. καὶ 5 μ. μ. — 8 μ. μ. ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ, Στευρνάρα 33, Ἀθήναι. Τηλ. 23-435.

(4) Ἰδε «Εργασίαν» τῆς 4 Νοεμβρίου 1934.

CHAMPION

ΤΑ ΑΝΩΤΕΡΑ
ΜΠΟΥΖΙ
ΟΛΩΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ

ΕΛΦΙΝΚΟ Α.Ε.

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 25-814

δτι είναι δυνατόν να στηρίζεται επί αντιφατικών και ἀλληλοαναιρούμενων ἀρχών. "Ότι, ἂν καὶ ἀδικαιολόγητος, (ἄρα μὴ ὑποχρεωτική), ἡ ἀρχὴ τῆς ἱεραρχίας τῶν κανόνων δικαίου, εἶναι ἐν τούτοις ἐφαρμοστέα (ἄρα ἐκτελεστή). Ἐδέχθημεν ὅλα τὰ προστάγματα τοῦ θετικοῦ δικαίου. Καὶ τώρα, αὐτὸ τὸ ἴδιον θετικὸν δίκαιον, διὰ τῆς ἐπισήμου ἐπιστήμης καὶ τῆς νομολογίας του, ἐν τισι δὲ καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ σώματός του, παρουσιάζει τὴν τελευταίαν του ἀντίφασιν, τὸ μὴ ἐπιτρέπτον τῆς κριτικῆς τῆς συνταγματικότητος τοῦ νόμου.

Νόμος ἀντισυνταγματικὸς δὲν εἶναι ἐκτελεστός, διότι δὲν εἶναι νόμος. Ἡ προσταγὴ ἢ ἡ πολιτικὴν τότε μόνον ἐνεργοποιεῖται, ὅταν ἔχῃ καταρτίσθῃ καθ' ὅλας τὰς εἰς τὸ οὐσιαστικὸν τῆς περιεχομένου καὶ τὴν τυπικὴν τῆς κατάρτισιν ἀναφερομένης διατάξεις τοῦ ἱεραρχικῶς ἀνωτέρου κανόνος δικαίου. Καὶ ὁ νόμος τότε εἶναι ὑποχρεωτικός, ὅταν τὸ μὲν περιεχόμενον του δὲν ἀντιβαίνει εἰς τὰς οὐσιαστικὰς διατάξεις τοῦ Συντάγματος, ἢ δὲ κατάρτισις του ἐγένετο καθ' ὅλους τοὺς τύπους τοῦ διαγραφομένου εἰς τὰ ἄρθρα 28—34 καὶ 49—53.

Ἡ διαφορά τῆς τυπικῆς ἀπὸ τὴν οὐσιαστικὴν συνταγματικότητα εἶναι μεγάλη καὶ ἐλαχίστη. Μεγίστη, διότι ἡ φύσις τῶν δύο τούτων ὄψεων εἶναι τελείως διαφορετική ἢ οὐσιαστικὴ παράβασις τοῦ Συντάγματος προσβάλλει ἀμέσως, διὰ τῆς παραβάσεως τῆς διατάξεως, τὴν δημοκρατικὴν ἀρχήν, διὰ τοῦτο δὲ καὶ περὶ ταύτην κυρίως συνήθη ὁ ἀγών. Ἡ τυπικὴ ἀντισυνταγματικότης προσβάλλει ὅχι κατ' εὐθείαν τὴν θέσιν τῶν κυβερνωμένων, ἀλλὰ κανόνας θεθέντας εἰς ἐγγύθησιν τῆς θέσεως ταύτης. Ἡ διαφορά εἶναι τεραστίαι, δι' ὅ καὶ δύνανται αἱ συνταγματικαὶ παραβάσεις τῆς οὐσίας νὰ συνυπάρχουν μετ' ἡμέραν τὸν συνταγματικὸν τύπον, καὶ ἀντιθέτως, εἶναι δυνατὴ, δηλαδή, ἡ ὑπάρξις νόμου τυπικῶς συνταγματικὸν, ἀλλ' ἀντισυνταγματικὸν κατ' οὐσίαν καὶ τάναντι.

Ἐξ ὅλου ὅμως, ἡ αὐτὴ διαφορά εἶναι καὶ ἐλαχίστη, διότι ἡ προσταγὴ τῆς συνταγματικῆς τάξεως εἶναι ἐνιαία, εἴτε διὰ τῆς παραβάσεως διατάξεως ἀφορώσης εἰς τοὺς τύπους συντελεῖται, εἴτε διὰ τῆς παραβάσεως οὐσιαστικοῦ τινος ὁρίου, δύνανται δὲ κατ' ἔσχατον λόγον ν' ἀναχθῇ εἰς τὴν οὐσιαστικὴν καὶ ἡ τυπικὴ ἀντισυνταγματικότης, διότι ἐν τῇ παραβάσει οὐσιαστικοῦ νόμου περιλαμβάνεται καὶ ἡ παραβίασις τῶν διὰ τοῦ νόμου τεθειμένων τυπικῶν ἐγγυήσεων τῆς οὐσιαστικῆς νομιμότητος. Ἀντιθέτως ὅμως πάλιν, ὁ μὲν ἀντισυνταγματικὸς κατ' οὐσίαν νόμος δύνανται νὰ ἐπαγάγῃ πάντα τ' ἀποτελεσμάτα του, διότι ἡ ἐπὶ τοῦ ἐλαττώματός του κρίσις διαφορίζεται κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ ἐκδόστος νοητῆς ἢ συνυπαρξίς ἀντιθέτων ἀποφάσεων ἐπὶ ταυτοσημίου ἐνστάσεως ἀντισυνταγματικότητος—ὁ τυπικὸς δὲ ἀντισυνταγματικὸς δὲν ἐπάγεται ἀποτελέσματα, ὡς μὴ συγκεντρῶν τὰ δημιουργικὰ στοιχεῖα τῆς ὑποστάσεώς του. Ἡ διαφορά τῶν ἄρα καταντὰ ὅλα καὶ ἡ τῆς ἀκύρου ἀπὸ τῆς ἀνυπατάτου δικαιοπραξίας ἐν τῷ δικαίῳ τῶν συναλλαγῶν, ἀμφότερα ὅμως τὰ ἀνίσχυρα θεμελιῶν μόνον παθητικὴν ἀντίστασιν κατὰ τοῦ ἐλαττωματικοῦ νόμου, μὴ οὐσίας δυνατῆς καὶ τῆς καταργήσεώς του, κατ' ἀρχήν.

§ 5.—Ἐρευνα τῆς ἀντισυνταγματικότητος.

Ἄν ὄντως τὸ Σύνταγμα ὑπάρχῃ ὡς κανὼν θεμελιωδῶς ἀνώτατος ἐν τῇ κοινωνικῇ ἱεραρχίᾳ, διὰ τὰ θέτη ὅρια εἰς τὰς

ἐξουσίας καὶ τὰ δικαιώματα, τότε πρέπει κατ' ἀνάγκην νὰ ὑπάρχουν καὶ ἀνάλογοι κυρώσεις διὰ τὴν παραβίασιν τῆς συνταγματικῆς τάξεως, λόγῳ ὑπερβάσεως οὐσιαστικῶν καὶ τυπικῶν ὁρίων. Ἡ κύρωσις ἐγινε παγκοινῶς δεκτὴ.

Διεκρίθη ἀνέκαθεν τὸ σύστημα τῆς ἐπὶ τοῦ νόμου κριτικῆς τοῦ ἰσχύοντος εἰς τὰ ἀγγλοσαξωνικά κράτη, ἀπὸ τοῦ ἰσχύοντος ἐν Εὐρώπῃ. Εἰς τὰ πρῶτα, ὁ δικαστὴς εἶναι ὁ ἄξων τῆς δικαιονομικῆς συμπεριφορᾶς, δεσμευόμενος μόνον ἀπὸ τὰς ἐθιμικὰς κατὰ τὸ πλεῖστον θεμελιώδεις διατάξεις τὰς ἀποτελοῦσας τὸ σύνολον τοῦ συνταγματικοῦ ὅλκου τῆς χώρας, ἀπὸ τὴν μακροχρόνιον καὶ μεσαιωνογενῇ κυρίως παράδοσιν καὶ ἰδίως ἀπὸ τὴν κοινὴν λογικὴν, ἢ ὅποια εἶναι νόμιμα κυκλοφοροῦν εὐρύτητα εἰς τοὺς ξανθοὺς λαοὺς. Ἀντιθέτως, εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην, εἰς τὰ κράτη τὰ ὑπὸ τὸ σύστημα τῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας ἐγκαθιδρύεται ἡ κυριαρχία τοῦ νόμου, ὡς ἐκφράσεως τῆς λαϊκῆς θελήσεως, ἀπέναντι δὲ τοῦ νόμου τούτου ἡ κριτικὴ, καὶ ἐκ λόγων ἀρχῆς καὶ ἐκ λόγων ὁργανώσεως εἶναι ἀδύνατος καὶ ἀκατανόητος. Ἐν τούτοις ὅμως καὶ εἰς τὰ κράτη αὐτὰ ἀκόμη, ἡ κυριαρχία τοῦ νόμου ὑπεχώρησε βαθμίδων πρὸς τοὺς κανόνες τῆς κανονιστικῆς ἱεραρχίας, καὶ σήμερον, ἄλλοι δυνάμει θετικῆς διατάξεως, ἄλλοι δυνάμει δικαστηριακῆς ἐθιμικῆς, ἤρχισαν ἀδρά κριτικὴ τῆς νομιμότητος τοῦ νόμου, λαμβανομένης ἐν συναρτήσῃ πρὸς τὴν ἐγγύθησιν τῆς συνταγματικότητος. Καὶ ὅπου ἡ θετικὴ νομοθεσία δὲν ἔκαμιν ἀκόμη τὴν ἀποφασιστικὴν παραχώρησιν, καὶ ὅπου τὰ δικαστήρια δὲν ἐτόλμησαν νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν δικαιοδοτικὴν προστασίαν τοῦ Συντάγματος διὰ τῆς ἐρεῦνης τῆς συνταγματικότητος τοῦ νόμου, ἀκόμη καὶ ἐκεῖ ἡ ἐπίσημος καὶ ἡ ἀνεπίσημος θεωρία, κηρύσσοντι ὑπὲρ τοῦ ὅσον ἐνεστὶν εὐρύτερον ἐλέγχου τῆς συνταγματικότητος, καὶ ἂν ἀκόμη ἀντίθετος θετικὴ διάταξις θὰ ἤθελε νὰ τὸν ἀπαγορεύσῃ.

Ἐν τούτοις, θεωρία, πράξις καὶ νομοθεσία ἐξαντλοῦνται εἰς τὴν κατ' οὐσίαν συνταγματικότητα καὶ ἀποφεύγουν νὰ θίξουν τὴν τυπικὴν. Ἡ δικαιολογία εἶναι περίπου ἡ ἀκόλουθος: αἱ οὐσιαστικαὶ διατάξεις τοῦ Συντάγματος, δηλαδή αἱ διατάξεις αἱ σχετικαὶ μετ' τὴν νομικὴν διαγωγὴν τοῦ πολίτου ἐν τῷ κράτει, τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν, ἀφορῶν εἰς τὰς σχέσεις τῶν κυβερνώντων πρὸς τὴν κυβερνωμένην, ἐπειδὴ δὲ ὑπάρχουν ὑπὲρ τῶν τελευταίων, οἱ ὅποιοι καὶ ἀποσχολοῦσι τὴν δικαιοσύνην, διὰ τοῦτο καὶ ἡ δικαιοδοτικὴ ἀρχὴ, ἀποτελοῦσα ἰσορροπητικὸν ἀντίβαρον κατὰ τῆς κυβερνητικῆς ἐξουσίας, δικαιούται ἡ ὑποχρεοῦται νὰ μὴ ἐφαρμόζῃ τὸν νόμον, ὅταν κατὰ τὴν κρίσιν τῆς τὸ οὐσιαστικὸν περιεχομένου τὸ ἐξέρχεται τῶν ὁρίων τῶν εἰς τοὺς κυβερνήτας τεθειμένων συνταγματικῶν περιορισμῶν. Ἀντιθέτως, αἱ συνταγματικαὶ διατάξεις αἱ καθορίζουσιν τοὺς τύπους τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας, αἱ σχετικαὶ κυρίως μετ' τὴν κίνησιν τῶν κοινοβουλευτικῶν πλειοψηφῶν καὶ μειοψηφῶν, μετ' τὴν διαδικασίαν τῆς θερμοθετήσεως καὶ τὴν κατὰστασιν τῶν ὁρισμῶν ἀρχῶν, ἀφορῶν εἰς τὰς σχέσεις τῶν κυβερνώντων μεταξὺ τῶν, τὸ δὲ δικαστήριον δὲν ἔχει λόγον νὰ ἐπέμβῃ εἰς ταῦτα, διότι δὲν ἔχει ποῖον νὰ προστατεύσῃ.

Ἡ γνώμη ἐν τούτοις αὕτη εἶναι σφαλερὰ, διότι οὐδεμία διάταξις ὑφίσταται ἐν τῷ Χάρτῃ, ἡ ὅποια νὰ μὴ ἔχῃ τεθεῖ πρὸς φρούρησιν τῆς ἐξουσίας μετὰξὺ κυβερνώντων καὶ κυβερνωμένων ἰδίως δὲ τὸ τυπικὸν τῆς καταρτίσεως τῶν κανόνων δικαίου, τῶν δημιουργούντων ὑποχρεώσεις κα-

τὰ γενικὸν προορισμὸν, εἶναι ὅλως ἰδιαίτερον ἔρεισμα τῆς λαϊκῆς μειονοψηφίας, εἶναι μὴ παρατηρήσιμη κανεὶς ἐπὶ τῶν θεωρίας ταύτης. Καὶ πρῶτον οὐ μόνον ὁ ἐψηφισμένος κανὼν εἶναι δίκαιος, καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ γράμματος τοῦ νόμου ἢ ἐρμηνεία νὰ ἐξελιχθῇ πρὸς κατεῦθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης. Δεύτερον, οὐ παραγνωρίζει τὸ γεγονός ὅτι ὁ συντακτικὸς νομοθέτης ἐξεφράσθη σαφῶς, οὐχὶ διὰ συζητήσεων καὶ ἀνταγκλήσεων, ἀλλὰ διὰ ψηφίσεως ἀνθρώπων καὶ δηλώσεων, ὅπου ἡθελε νὰ ἐκφρασθῇ, εἰς τὴν προκειμένην δὲ περιπτώσιν σιωπᾶ, καὶ ἐκ τῆς σιωπῆς οὐδὲν τεκμήριον δύνανται νὰ συναχθῇ. Τρίτον, οὐ προκειμένης τῆς προστασίας τῆς συνταγματικῆς τάξεως, τὰ τεκμήρια ὑπάρχουν ὑπὲρ ταύτης καὶ ὅχι κατ' αὐτῆς. Καὶ τέλος, οὐ ἀποδίδει εἰς τοὺς νομοθέτας τὸ δικαίωμα νὰ μεταβάλλουν τὴν ἐνεργείαν τοῦ δικαιοδοτικοῦ ἐλέγχου, ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον τῆς καταρτίσεως, καταστρέφοντες οὕτω τὸ ἐνιαῖον τοῦ δικαίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀλλαχού καὶ παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν ἐνηργήθη ὁ ἐλέγχος τῆς οὐσίας. Διότι ἂν ἐδίδετο εἰς τοὺς νομοθέτας νὰ μεταβάλλουν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς κανονιστικῆς ἱεραρχίας, τὴν ἐνεργείαν μέτρον ὑφισταμένου ἀντιπρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν μειοψηφῶν, διὰ μιᾶς συζητήσεως καὶ τῆς σιωπῆς ἢ καὶ μὴ ἀποδοχῆς μιᾶς τυχαιᾶς προτάσεως, τότε δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ τῆς ἰσορροπητικῆς ἀξίας τῶν στοιχείων τῆς συνταγματικῆς τεχνικῆς.

§ 6.—Ἀπαγορευτικαὶ τοῦ ἐλέγχου θεωρίαι.

Ἐν τούτοις, ἡ ἐπίσημος θεωρία ἐκήρυξε τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς ἐρεῦνης τῆς τυπικῆς ἀντισυνταγματικότητος. Ἡ χρονολογικῶς ἀρχαιότερα θεωρία ἐξηγέθη ὑπὸ τοῦ Gneits, ἐξενεγκόντος τὴν ἀποψιν τῶν interna corporis. Κατ' αὐτὸν τὸ τυπικὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κανόνος δικαίου, ἀφορᾷ μόνον τὸ θεσμοθετοῦν σῶμα, εἰς δὲ τὴν ἐνεργείαν του δὲν δύνανται νὰ ἀναμιχθῇ τὸ δικαστήριον ὡς ἐξέον πρὸς τὸ corpus. Εἰς τοῦτο ἀντετάχθη, ὁρθῶς, ὅτι τὸ Σύνταγμα κατὰ τὰς περὶ τύπων διατάξεις του, καὶ ὁ Κανονισμὸς τοῦ Κοινοβουλίου, κατὰ τὰς διατάξεις περὶ ψηφίσεως προτάσεων νόμου, εἶναι νόμοι, κανόνες δικαίου καὶ ὅχι καταστατικά σωματεία, τὰ δὲ δικαστήρια ὑποχρεοῦνται νὰ ἐρευνῇ τὴν τήρησιν τῶν. Ἡ φύσις τοῦ πολιτεύματος εἶναι τοιαύτη, ὥστε ὁ νόμος νὰ εἶναι ἐκτελεστός κατὰ πάνταν, δυνατῆς οὐσίας τῆς ἐγκλήσεως καὶ κατ' αὐτοῦ τοῦ θεσμοθέτου, ἔνεκα παραβάσεως τοῦ ὅτι αὐτοῦ τούτου δημιουργηθέντος κανόνος.

Ἡ θεωρία τοῦ Gneist ἀπεκρούσθη μετὰ δυνάμει ὑπὸ τοῦ Σαρπτόλου, ὁ ὁποῖος δὲν εὐρίσκει κανένα νομικὸν λόγον ἐκ θετικῆς διατάξεως ἢ ἐκ γενικῆς ἀρχῆς ἀπορρέοντα διὰ τὴν μὴ ἐφαρμογὴν ἐπὶ τοῦ τυπικοῦ ἀντισυνταγματικοῦ νόμου τῆς κυρώσεως τῆς ὑφισταμένης διὰ τὸν οὐσιαστικῶς ἀντισυνταγματικῶν. Ἐν τούτοις, κατὰ Σαρπτόλου ἡ τυπικὴ ἀντισυνταγματικότης δὲν ἐξετάζεται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων διότι «συνταγματικὸν ἔθιμον» ἐπιβάλλει τὴν ἀπὸ τῆς ἐρεῦνης ἀποχήν. Καὶ ἂν ὅμως παραβῇ τὸ γεγονός ὅτι ὁ τῶς πλοῦσις εἰς παραπομπὰς Σαρπτόλος δὲν ἀναφέρει ἀποφάσεις θεμελιούσας τὴν κατ' αὐτὸν παγίαν ἐπὶ τοῦ ζητήματος νομολογίαν, καὶ ὅτι τὸ ἔθιμον τοῦτο φαίνεται ἀνυπαρκτόν ἐν τοῖς πράγμασιν, ἐν τούτοις ὅμως καὶ ἂν ἤθελε θεωρηθῇ ὑπάρχον, τῆς ἐπιστήμης ἔργον δὲν εἶναι ἡ ἀπλή καταχώρησις τῶν κανόνων δικαίου, ἀλλὰ κυρίως ἡ ἀξιολόγησις καὶ ἡ προσαρμογὴ τῶν εἰς ἐν ἐνιαῖον σύνολον δικαίου. Αὐτὸ τὸ ἀξίωμα, ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα διψᾷ ἐνότητα, δὲν χρειάζεται ν' ἀποδειχθῇ διὰ τὰς γίνῃ παγκοινῶς δεκτὸν, ἐν τούτοις ὅμως αὐτὴν τὴν ἐνότητα τὴν καταστρατηγούμεν κατ' ἡμέραν εἰς ὅλας τὰς φάσεις τῆς ζωῆς.

Τρίτη διδασκαλία, τοῦ Σβώλου, παραδέχεται μὲν τὸ δυνατόν τῆς ἐρεῦνης τῆς τυπικῆς ἀντισυνταγματικότητος, τὴν ἀποκλείει ὅμως πορ' ἡμῖν ἐκ τοῦ λόγου ὅτι ἐκ τῶν ἐπὶ τοῦ Συντάγματος συζητήσεων τῆς Βουλῆς τοῦ 1926—1927 σαφῶς προκύπτει ὅτι οἱ συντάκται τοῦ ἰσχύοντος Συντάγματος ἠθέλησαν ν' ἀποκλείουν ρητῶς τὸν δικαιοδοτικὸν ἐλέγχον ἐπὶ τοῦ τρόπου τῆς καταρτίσεως τοῦ νόμου. Καὶ ἂν τοῦτο προκύπτει ἀνεκδοκίμως, εἶναι

ἀδύνατος ἢ ἐπὶ τοῦ νόμου κριτικῆ, ἐφ' ὅσον αἱ συζητήσεις αὐτὰ ἀποτελοῦν τὴν αὐθεντικὴν ἐρμηνείαν τοῦ Χάρτου. Πολλὰ δὲ εἶχε νὰ παρατηρήσῃ κανεὶς ἐπὶ τῆς θεωρίας ταύτης. Καὶ πρῶτον οὐ μόνον ὁ ἐψηφισμένος κανὼν εἶναι δίκαιος, καὶ δὲν εἶναι ἀδύνατον ὑπὸ τὴν σκέπην τοῦ γράμματος τοῦ νόμου ἢ ἐρμηνεία νὰ ἐξελιχθῇ πρὸς κατεῦθυνσιν ἀντίθετον ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἠθέλησεν ὁ νομοθέτης. Δεύτερον, οὐ παραγνωρίζει τὸ γεγονός ὅτι ὁ συντακτικὸς νομοθέτης ἐξεφράσθη σαφῶς, οὐχὶ διὰ συζητήσεων καὶ ἀνταγκλήσεων, ἀλλὰ διὰ ψηφίσεως ἀνθρώπων καὶ δηλώσεων, ὅπου ἡθελε νὰ ἐκφρασθῇ, εἰς τὴν προκειμένην δὲ περιπτώσιν σιωπᾶ, καὶ ἐκ τῆς σιωπῆς οὐδὲν τεκμήριον δύνανται νὰ συναχθῇ. Τρίτον, οὐ προκειμένης τῆς προστασίας τῆς συνταγματικῆς τάξεως, τὰ τεκμήρια ὑπάρχουν ὑπὲρ ταύτης καὶ ὅχι κατ' αὐτῆς. Καὶ τέλος, οὐ ἀποδίδει εἰς τοὺς νομοθέτας τὸ δικαίωμα νὰ μεταβάλλουν τὴν ἐνεργείαν τοῦ δικαιοδοτικοῦ ἐλέγχου, ὡς πρὸς τὸ στοιχεῖον τῆς καταρτίσεως, καταστρέφοντες οὕτω τὸ ἐνιαῖον τοῦ δικαίου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀλλαχού καὶ παρὰ τὴν ρητὴν ἀπαγόρευσιν ἐνηργήθη ὁ ἐλέγχος τῆς οὐσίας. Διότι ἂν ἐδίδετο εἰς τοὺς νομοθέτας νὰ μεταβάλλουν, ὑπὸ τὸ κράτος τῆς κανονιστικῆς ἱεραρχίας, τὴν ἐνεργείαν μέτρον ὑφισταμένου ἀντιπρὸς τὴν ὑπὲρ τῶν μειοψηφῶν, διὰ μιᾶς συζητήσεως καὶ τῆς σιωπῆς ἢ καὶ μὴ ἀποδοχῆς μιᾶς τυχαιᾶς προτάσεως, τότε δὲν θὰ ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ τῆς ἰσορροπητικῆς ἀξίας τῶν στοιχείων τῆς συνταγματικῆς τεχνικῆς.

§ 7.—Ἐρευνα τῆς τυπικῆς ἀντισυνταγματικότητος.

Ἀναφέρων τὰς τρεῖς ταύτας διδασκαλίας δὲν ἐξήγηται βεβαίως τὸ θεωρητικὸν μέρος τοῦ ζητήματος. Ἐν τούτοις μετὰ τὰς θεωρίας αὐτὰς συμπληροῦται εἰς κύκλος σκέψεων ἐπὶ τοῦ θέματος. Τρεῖς θεωρίαι, τρεῖς ἀπόψεις καταλήγουσαι εἰς τὴν ἀπαγόρευσιν καὶ θεμελιούμεναι ἐπὶ διαφόρου ἀκόστη καὶ ἀντιφατικῆς ἀκόμη βάσεως: ἐπὶ μιᾶς γενικῆς ἀρχῆς ἀντιληφμένης ἐξ αὐτοῦ τοῦ συνόλου τοῦ δικαίου (Gneist), ἐπὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἢ δηλωθείσης βουλήσεως τοῦ νομοθέτου (Σβώλος), ἐπὶ τῆς ἐπὶ τοῦ ζητήματος δικαστηριακῆς πρακτικῆς (Σαρπτόλος). Νομίζει κανεὶς ὅτι ἐδόθη ἐπιτομή εἰς τὴν ἐπιστήμην ν' ἀνεύρῃ τρόπον ὥστε νὰ μείνουν, ἀπὸ τῆς ἀποψέως ταύτης, ἀπρόσβλητοι αἱ νομοθετικὴν πράξεις, καὶ ἐπεζητήθη ἐν σπουδῇ ἡ στήριξις τοῦ ἀπροσβλήτου ἐπάνω εἰς τὰς βάσεις αὐτάς, αἱ ὁποῖαι καταρρέουν μετὰ τὸ πρῶτον φύσημα.

Καὶ ὅμως οὐδεὶς λόγος συνέτρεχεν εἰς τοῦτο. Διότι ἄλλως τε οὐδὲν ἰσχύει κανονικὸς ν' ἀποτρέψῃ τὴν ἐνεργείαν τῆς νομιμότητος ἐν τῷ δικαιοδοτικῷ ἐλέγχῳ.

Εἶδομεν ὅτι ἡ ἀρχὴ ἡ βασίσασα τὴν ἀπαγόρευσιν εἰς τὴν γενικὴν ἀρχὴν τῶν interna corporis ἀναφέρεται ἐξ αὐτοῦ τοῦ τοῦ συνόλου τοῦ δικαίου. Ἡ ἀρχὴ τοῦ συνταγματικοῦ ἔθιμου αὐτοαναφύεται, καθόσον ἀναγνωρίζει εἰς τὰ δικαστήρια τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ὑποχρέωσιν νὰ μὴ ἀποστῶσι τῆς ἀπᾶς ἐκφρασθείσης ἀντιλήψεως τῶν. Ὑπάρχει μάλιστα ἐν προκειμένῳ καὶ ἕτερον πρόβλημα: ἂν δύνανται τὰ δικαστήρια τὸ δικαίωμα νὰ διαπλάσσουν τὸ ἀρνητικὸν τοῦτο ἔθιμον, καθ' ἣν μάλιστα στιγμὴν ἀκριβῶς δικαστικῶς, ὡς πρὸς τὸ ἔθιμον θετικῶς, ἐπεβλήθη ἡ ἐρευνα τῆς οὐσιαστικῆς συνταγματικότητος, ὡς ἐπίσης καὶ ἂν δύνανται νὰ συναχθῇ ἀσφαλῶς ἔθιμον ἐκ τῆς μὴ μινείας ἐρεῦνης, δυνάμενον

ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει νὰ ἐξισωθῇ καὶ πρὸς ἔθιμον μορφῆς καταργητικῆς τῆς κρατοῦσης συνταγματικῆς τάξεως. Τὸ ἔθιμον, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο δυνάμεθα νὰ εἰμεθα κατηγορηματικοί, μόνον ρητῶς δύνανται νὰ συναχθῇ, ἐξ ἀμφιβολιών δὲ δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ διάπλασις κανόνος δικαίου. Οὕτε εἶναι δυνατόν, ὑπὸ τὴν σημερινὴν κρατικὴν ὁργάνωσιν, νὰ τεθῇ, ὑπὸ μιᾶς συνταγματικῆς κατεστημένης ἀρχῆς, ἐν ἀμφιβόλῳ, ἡ ὑπάρξις καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης τῆς συνταγματικῆς τάξεως, δι' ἀποφάσεων δικαστικῶν ἐκδιδόμενων ἐν δυνάμει αὐτῆς ταύτης τῆς τάξεως.

Ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὸ πρῶτον ἢ ἀπάντησις δὲν εἶναι διαφορετικῆς. Οἱ κανόνες οἱ διέποντες τὴν ψήφισιν, κύρωσιν καὶ πρὸς νόμον, τὴν κατάρτισιν ἐνὶ λόγῳ αὐτοῦ, ἀποτελοῦν τοὺς δρους τῆς συνταγματικῆς τοῦ ὑπάρξεως, ἐναντι δὲ τοῦ δρου δὲν δύνανται νὰ ἰσχύσῃ τὸ ἔθιμον καὶ ἂν ἀκόμη ὑποτεθῇ ὅτι συνάγεται ἀνατρεφτικῶς τοιοῦτον.

Δὲν δυνάμεθα ἄρα κατ' οὐδεμίαν περιπτώσιν νὰ λάβωμεν ὑπ' ὅψιν τὴν ὑπαρξίν ἔθιμου διὰ τὰ δικαιολογήσωμεν τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς ἐρεῦνης, εἰς τοῦτο δὲ κατ' ἔσχατον λόγον συνηγορεῖ καὶ ἡ παρά πάντων γενομένη δεκτὴ ἀρχὴ ὅτι ἔθιμον ἐν τῷ δημοσίῳ δικαίῳ δὲν εἶναι διαπλάσιμον.

Ἀφοῦ τὰ κατὰ τὴν κατάρτισιν τοῦ νόμου δὲν εἶναι interna corporis, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ἐπέμβῃ ἄλλο corpus, ἀφοῦ ἔθιμον ἀπαγορευτικὸν δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ληφθῇ ὑπ' ὅψιν, ἀφοῦ καὶ ἡ ἐρμηνεία ἢ ὅποια θὰ ἦτο δυνατόν νὰ συναχθῇ ἀπὸ μίαν τυχαιὰν συζήτησιν ἐν τῇ Βουλῇ δὲν δύνανται νὰ ἰσχύσῃ, δὲν ἀπομένει εἰμὴ ἡ ἀπόφασις ὅτι τῆς ἀπαγορεύσεως μὴ στηρίζομένης εἰς πράγματα, ἀντιθέτως, ἡ ἐρευνα καὶ τῆς τυπικῆς ἀντισυνταγματικότητος εἶναι ὁ κανὼν ἐν τῷ δικαίῳ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει κανὼν συμπεριφορᾶς δυνατικῆς ἐφαρμογῆς ἐν τῷ καταστατικῷ Χάρτῃ, ἡ ἐρευνα αὕτη, ὡς καὶ ἡ τῆς οὐσιαστικῆς ἀντισυνταγματικότητος, εἶναι ὑποχρεώσεις τῶν δικαστηρίων.

§ 8.—Τελευταῖαι ἀντιρρήσεις.

Τὸ ὅτι ἐν τῷ Συντάγματι δὲν περιελήφθη μέχρι τοῦδε διάταξις θετικὴ καὶ περὶ τῆς οὐσιαστικῆς ἀντισυνταγματικότητος, δὲν πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ. Καὶ περὶ τῆς οὐσιαστικῆς δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ περιέχῃ τὴν περιφρομένη ἐρμηνευτικὴν δήλωσιν τοῦ ἁρθροῦ 5, ὅπως ἄλλως τε δὲν τὴν περιέχουν, καὶ τὰ ἀρχαιότερα Σύνταγματα, χωρὶς ἐκ τούτου νὰ νοηθῇ οἰαδήποτε ἀπαγόρευσις. Ἄν ὅμως περιελήφθη ρητὴ διάταξις διὰ τὴν οὐσιαστικὴν ἀντισυνταγματικότητα, τοῦτο συνέβη διότι ἡ ἐπὶ ταύτης κρίσις εἶναι ζήτημα κριτικῆς ἐρμηνείας, συνηγορεῖται ὅτι τῆς νομοθετικῆς ἐπιτογῆς, κατὰ τὴν οὐσίαν τῆς, πρὸς τὴν συνταγματικὴν τοιαύτην, διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἡ ρητὴ καθιέρωσις τῆς δὲν ἀποτελεῖ ἐμφανὴ πλεονασμόν. Ἀντιθέτως, ἡ ἐρευνα τῆς τυπικῆς ἀντισυνταγματικότητος δὲν εἶναι ζήτημα κρίσεως, ἀλλὰ γενοῦντος, καὶ διὰ τοῦτο μὴ προϋποθέτουσα σύγκρουσιν τῶν ἀντιλήψεων τῆς δικαιοδοτούσης ἀρχῆς πρὸς τὰς τῆς νομοθετικῆς, δὲν ἐχρειάζεται, οὐτε νομικῶς, οὐτε πολιτικῶς, ρητὴν καθιέρωσιν.

Ἀπομένει νὰ ἐξετασθῇ ἡ ἀξία τοῦ τεκμηρίου τοῦ ἀνελυσμένου ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας, περὶ τῆς κατὰ τὸ Σύνταγμα καταρτίσεως τοῦ νόμου.

Τὸ τεκμήριον τοῦτο συνάγεται ὁμοίως ἀπὸ τὰς συζητήσεις τῆς Βουλῆς, καὶ εἶναι διὰ τὴν ἐπίσημον θεωρίαν μας ἀμείνων. Εἰς τὸ τεκμήριον τοῦτο, παρὰ τὸ ἐξῆλθαι

λόγεον ἀμείνων τοῦ, δύνανται ν' ἀντιταχθῇ νικηφόρος ἡ ἐνστάσις ὅτι, ἂν ἐνὸς μὲν ἡ ὑπόστασις τὸν στηρίζεται ἐπὶ μιᾶς νεφελώδους συζητήσεως μὴ συνοψισθείσης εἰς ἄρθρον ἢ ἐρμηνευτικὴν δήλωσιν, ἂν ἐτέρου δ' ὅτι ὑπάρχουν συνταγματικαὶ διατάξεις μηδενίζουσας τὴν ἀξίαν του. Ὅντως, τὰ ἀντιθέτα δύνανται νὰ ὑποστηρίχθουν ἐκ τοῦ ρητοῦ γράμματος τῶν συνδυασμένων ἁρθρῶν 5, 86 καὶ 127, διότι τοῦ μὲν Προέδρου τῆς Δημοκρατίας μὴ ἔχοντος ἄλλας ἐξουσίας, εἰμὴ ὅσας τῷ ἀπομένει τὸ Σύνταγμα, τοῦ δὲ δικαστοῦ εἰς τὸ Σύνταγμα ὑποκειμένου κατὰ κύριον λόγον, ὑφισταμένης δὲ δι' ἀμφοτέρους τῆς πατριωτικῆς κυρώσεως διὰ τὴν τήρησιν τοῦ Συντάγματος,

της αίτησας ακυρώσεως των εκτελεστών διοικητικών πράξεων είναι διδακτικόν: ως πρώτα fins de recours έχρησιμοποιήθησαν τα τυπικά ελαττώματα της πράξεως και κατὰ σειράν, ή αναρμοδιότης και ή έλλειψις τύπων, ή κολούθησε δέ βραδύτερον ή παραβίασις του νόμου και των κεκτημένων δικαιωμάτων. Και εις την κοιτίδα δέ του ακυρωτικού θεσμού όλοι οι λόγοι ακυρώσεως διεπλάσθησαν έθιμικώς, διά να τύχουν αργότερον, μετά την έδραιώσιν της Δημοκρατίας, και νομοθετικής κυρώσεως. "Αν διά την τυπικήν αντίσυνταγματικότητα δέν ελήφθη μέχρι σήμερον καμμία πρόνοια, τοúτο συνέβη διότι ή έπιστήμη αντί να άφήση τά πράγματα εις την άβυσσον ροήν των, προσεπάθησε ν' αντικαταστήση επί του ζητήματος τούτου την Διακήρυξιν, ή όποια, ως προς την έρευναν της νομιμότητος των διοικητικών εκτελεστών πράξεων, άπηγόρευσε εις τά δικαστήρια πάσαν άνάμειν εις τά έργα της διοικήσεως.

Εις την Συνέλευσιν άπόκειται νά έπαναφέρη τά πράγματα εις την κανονικήν των θέσιν. "Οτι δύναται νά νοηθή σχετική έπιστημονική ανάγκη, καταφαίνεται άπό τό γεγονός ότι άκριβώς ή έπιστήμη ή σχολήθη με αυτό επί τρείς έπιστημονικάς γενεάς, έκάστη των όποιων έδωκε ίδιαν λύσιν — άπόδειξις του άσταθούς της θέσεως την όποιαν ύπεστήριξε.

Η πρωτοτυπία εις έπιστημονικά ζητήματα εκτάσεως και σηματοδότης μεγαλυτέρας, δέν είναι σπανία εις τά έλληνικά Συντάγματα άπό του 1864 και έντεούθεν. Η Συνέλευσις του 1935 άς άκολουθήση.

Αθήναι, Απρίλιος 1935.

Γ. Χ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Τό έπιτραπέζιον
μεταλλικών ύδωρ

ΣΟΥΡΩΤΗ

Είναι τό πλουσιότερον εις φυσικών άνθρακινών (2.4608), ραδιενέργειαν (7.2) και εις άλλα πολυτιμώτα στοιχεία όλων των όρειων αέτευ ύδάτων Έλληνικών και ξένων.

Είναι τό ευγενεστότερον και άποτελεσματικώτερον όλων.

Έμφιαλίζεται έπιστημονικώς έν τη Πηγή.

Είναι θαυματουργόν κατά του άρθριτισμού, πολυσαρκίας, ψωμιάσεως, λιθιάσεως, νοσημάτων στομάχου, έντέρων, νεφρών και έν γένει ούροποιητικών όργάνων.

Είναι άπαραίτητον διά κάθε οικογένειαν είτε ως προφυλακτικόν της υγείας, είτε ως ευχάριστον ποτόν διά κάθε τραπέζι. Κεντρική άποθήκη όδός Γεωργίου Σταύρου 8

Τηλέφωνον 26532

ΚΗΛΗ

ΥΠΕΡ - ΝΕΟ - ΜΠΑΡΡΕΡ

ΧΩΡΙΣ ΠΕΛΟΤΕΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΛΑΣΜΑΤΑ

Είνε ο μόνος κηλεπίδεσμος εις όλον τον κόσμον που συγκρατεί όλες τις κήλας, και τις πλέον δύγκωδεις, και δύναται ο πάσχων να εργάζεται και περιπατά χωρίς ένόχλησιν, ως άνθρωπος έντελώς υγιής.

Τό νέον αυτό σύστημα του Ιατρού Μπαρρέρ των Παρισίων συνιστάται άπό τους Ιατρούς όλης της Εύρώπης. Δοκιμαί δωρεάν παρ' ειδικού τεχνικού εις τό:

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ - ΑΘΗΝΑΙ

Γεν. Αντιπροσώπου του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ δι' όλην την Ελλάδα.

Επίσης ΣΩΝΑΙ ειδικά δι' ΠΤΩΣΙΝ ΣΤΟΜΑΧΟΥ, ΣΠΛΑΓΧΝΩΝ, ΝΕΦΡΩΝ, ΜΕΤΕΓΧΕΙΡΗΤΙΚΑΙ, ΠΑΧΥΣΑΡΚΙΑΣ, ΕΓΚΥΜΟΣΥΝΗΣ Κ.Λ.Π.

ΚΑΛΤΣΕΣ έλαστικές δι' ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ και έπίδεσμους ΒΕΛΠΩ ΙΔΕΑΛ Κ.Τ.Λ.

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΒΙΒΛΙΑΡΙΑ εικονογραφημένα με χρησίμους οδηγίας περί κήλης επί άποστολή 10 δρχ. ή εις γραμματόσημα. Μία δοκιμή θά σας πείση.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΩΝ ΚΑΙ ΔΑΝΕΙΩΝ

(Αυτόνομος Οικονομικός Όργανισμός)

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ

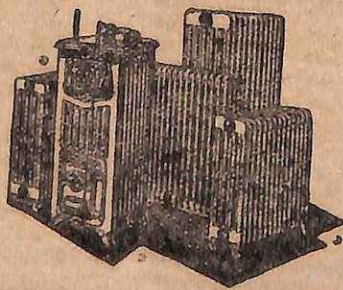
Τη 31 Μαρτίου 1934 Δραχ. 287.000.000

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Έν Αθήναις (Πειραιώς 1)

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ: Έν Θεσσαλονίκη (όδός Τσιμισκή)

Έν Πειραιεί (όδός Φιλωνος)

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ εις λ/σμούς Ταμειηρίου επί τόκω 3 % %, ύψους και επί προθεσμία υπό συμφέροντας όρους.

ΧΑΡ. Γ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ

ΔΙΠΛ. ΜΗΧΑΝΙΚΟΣ

ΜΕΛΕΤΑΙ, ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ, ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΑΙ ΘΕΡΜΑΝΣΕΙΣ

ΛΕΡΙΣΜΟΙ, ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

(Μελέται και προϋπολογισμοί δωρεάν τφ αίτούντι)

Μέγ. Μετοχικού, Σταδίου 4

ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 24-020

ΑΝΑΡΡΩΤΗΡΙΟΝ ΜΕΛΙΣΣΙΩΝ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΝΕΥΜΟΝΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ

Διευθυντής Ιατρός ΕΛΕΥΘ. Γ. ΣΚΟΡΔΟΜΒΕΚΗΣ

Κεντρική Θέρμανσις. Τιμαιο εγκαταστατικά.

Πληροφορία Σαριπόλου 4 (Πάροδος Ηρακλείου. Δεξιά πλευρά Αρχαιολογικού Μουσείου) 4-6 μ.μ. (Τηλ. 25-535).

Ιδιωτική ηλεκτρική εγκατάστασις

ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΑΚΤΙΝΩΝ

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΤΟΥ κ. Θ. Δ. ΤΣΑΤΣΟΥ

Β'.

Μετά την τοιαύτην περιγραφήν περί της οργανώσεως του Συμβουλίου της Έπικρατείας, ο κ. Ανδρεάδης άφιερώ έν μακρόν κεφάλαιον (σελ. 469—556) εις τάς τάσεις της νομολογίας αυτού. Έν άρχή του κεφαλαίου τούτου άναφέρει με πολλά εγκώμια την εργασία του αντιπροέδρου του Συμβουλίου της Έπικρατείας κ. Στ. Παπαφράγκου, πορίσματα έκ της νομολογίας του Σ. Ε. και δηλοί ότι θέλει ακολουθήσει την μεθοδικήν κατάταξιν της ύλης και ότι θέλει ένίοτε έπαναλάβει τάς σοφάς παρατηρήσεις του διαπρεπούς συγγραφέως κλπ. Εύθως όμως μετά τό ένίοτε τούτο, άρχίζει συνεχής άντιγραφή όλοκλήρου του βιβλίου του κ. Παπαφράγκου, ήτις εκτείνεται επί 83 σελίδων, ήτοι άπό της σελ. 469 μέχρι της σελίδος 552 άδιακόπως. Είναι περιττόν νά καταστρώση τις πίνακα των σελίδων του τόμου του κ. Ανδρεάδη με τάς αντιστοιχούσας εις αυτές σελίδας του βιβλίου του κ. Παπαφράγκου, διότι ή άντιγραφή άκολουθεί πιστώς και κατά πόδας τό πρωτότυπον, έκ του όποιου ούδέν παραλείπει, ούτε τάς παραπομπάς και τάς ύποσημειώσεις, ούτε καμμίαν άπό τάς άναφερομένας αποφάσεις του Συμβουλίου της Έπικρατείας. Και έδω ο κ. Ανδρεάδης έφορμίζει τό σύστημα της μεταφοράς πολλών ύποσημειώσεων εις τό κείμενον (ως εις τάς σελ. 475—Παπαφρ. σ. 12 σημ. 1, Σ. 386—Παπ. σ. 13 σημ. 2, Σ. 482—Παπ. σ. 14 σημ. 1, Σ. 487—Παπ. σ. 18 σημ. 2, Σ. 489—Παπ. σ. 18 σημ. 2, Σ. 495—Παπ. σ. 23 σημ. 1, Σ. 511—512—Παπαφρ. σ. σ. 31—32 σημ. 1, Σ. 513—Παπ. σ. 34 σημ. 1, Σ. 517—519—Παπαφρ. σ. 35 σημ. 1 και έπ. Σ. 532—Παπ. σ. 52 σ. 3). Άλλη διαφορά δέν σημειούται έν σχέσει με τό μεταφραζόμενον κείμενον πλην του ότι, εις τό πέρας έκάστης διαίρεσεως παραθέτει μεταφράσιν —άλλως τε κακίστην— μιας ή πλειώνων έκ των αποφάσεων, τάς όποιας άναφέρει ο κ. Παπαφράγκος, ήν είτε εκλέγει μεταξύ εκείνων άς ο συγγραφέας ούτος εξαίρει ιδιαιτέρως, ή και έν έλλείψει τοιαύτης οδηγίας, σταχυολογεί εκή και ως έτυχε μεταξύ των άναφερομένων έν τφ πρωτότυπω αριθμών. Επίσης εις τινα σημεία προσθέτει αποφάσεις τινάς μεταγενεστέρας του Ιανουαρίου 1931, όπότε έξεδόθη ή μελέτη του κ. Παπαφράγκου. Τούτο συμβαίνει εις τάς σελίδας 485, 500, 501, 502, 506, 507, 508, 513, 514, 518, 519, 520, 522, 524, 525, 525, 527, 531, 533, 538, 542, 543, 545, 548, 549, 550, 551, 552, άποτελεί δέ την μόνην προσωπικήν συμβολήν του κ. Ανδρεάδη. Αί αποφάσεις αὐται δέν είναι ούτε αί πλέον χαρακτηριστικά, ούτε αί γενικωτέρως θέτουσαι κανόνες. Είναι όσαι ύπέπεσαν εις τά όμματα του κ. Ανδρεάδη, άλλοτε προσαρμολόμεναι εις τάς παρατηρήσεις του κ. Παπαφράγκου και άλλοτε μνημονεύμεναι άτάκτως έν συνεχείᾳ της παρατηρήσεως τούτων.

Και ένταύθα όμως ή μέθοδος της τυφλής μεταφράσεως παρασύρει τον κ. Ανδρεάδην εις διάφορα όλισθήματα. Ούτω: α) έν σελ. 472 άντιγράφον αριθμούς άποφάσεων άπό τον κ. Παπαφράγκον εκλαμβάνει την παραπομπήν άποφ. 1.93 του

1929 ως άποφ. 193 του 1929, λόγω του ότι έν τφ άντιγραφόμενφ κείμενφ ή στοιχειοθέτησις άφήκεν έλάχιστον διάστημα μεταξύ του 1 και του 93. β) Έν τφ αὐτφ σελίδι άντιγράφον την ύποσημείωσιν της σελ. 9 σημ. 1 του κ. Παπαφρ. παραπέμπει εις την Θέμιν άς έξης: Themis t. M. B., έλεγχομενος ή ότι άγνοεί τί σημαίνει Θέμις MB, ή τί αριθμόν δηλοί τό MB. γ) Έν σελίδι 478 μεταφράζων άπόφασιν του Α' τμήματος του Συμβουλίου Έπικρατείας, επί προσφυγής τακτικού δημοσίου ύπαλλήλου και άποφάσεως υπηρεσιακού συμβουλίου περί ύποβιβασμού του μεταφράζει την προσφυγήν τούτην recours en cassation!! δηλαδή αίτησιν άναρέσεως! Εις τό αυτό σφάλμα περιπίπτει έν σελ. 486, μεταφράζων άπόφασιν της όλομελείας, επί αίτήσεως ακυρώσεως κατά διοικητικής πράξεως, ήν άποκαλεί... recours en cassation! Έπίσης έν σ. 497 όμιλεί περί της άπ. 107) 1930 δι' ής τό Συμβούλιον της Έπικρατείας άπέρριψε λέγειν αίτησιν άναρέσεως (recours en cassation) κατά του... διατάγματος (νομοθετικού) της 14 Σ)βρίου 1929 (1), ένφ άντιθέτως έν σελ. 508, μεταφράζων πάλιν άπόφασιν του Συμβουλίου της Έπικρατείας, όμιλεί περί αίτήσεως ακυρώσεως δι' ύπερβάσιν έξουσίας και άποφάσεως του δικαστηρίου διοικ. παραβάσεων! Τέλος εις τάς σελ. 502 και 508, χαρακτηρίζει έκ έπ' εύκαιρίας της αὐτής άποφάσεως (362) 1930) τό ένδικον μέσον έξ οδ έκρινε τό Σ. της Ε. ως αίτησιν ακυρώσεως και ως αίτησιν άναρέσεως, περιάγων ούτω εις πλήρη και όριστική σύγχυσιν τον άναγνώστην του, άποδεικνύει ότι ούτε την διάκρισιν μεταξύ ένδίκων μέσων είναι εις θέσιν νά κάμψ. δ) Έν σελ. 492, προφανώς παρεξηγών τό γλαφυρόν ύφος του κ. Παπαφράγκου, όμιλεί περί νόμου όστις... προσεβλήθη ένόπιον του Συμβουλίου της Έπικρατείας και περί άποφάσεως ήτις άποφαινεται κατ' ούσαν επί τοιαύτης προσφυγής. ε) Έν σελίδι 540, λέγει ότι τό Συμβούλιον της Έπικρατείας είναι αρμόδιον νά δικάσῃ επί προσφυγής τρίτων ζητούντων την άκύρωσιν συμβάσεως μετά του δημοσίου (1), διά νά παραλείψωμεν πλειστάς άλλας άοριστίας, όφειλομένας εις μη κατανοήσιν του μεταφραζόμενου κειμένου, σφάλματα παραπομπών εις αποφάσεις κλπ. τά όποια θά έπρεπε νά σημειωθούν μόνον άν ο τόμος του κ. Ανδρεάδη ένεφανίζεν ένδειξιν τινά έπιστημονικής εργασίας.

Τό κεφάλαιον τούτο συμπληρούται μετρίαν σελίδα (σ. 553—554) περί της φορολογικής νομολογίας του Συμβουλίου της Έπικρατείας, ήτις δέν είναι άλλο τι ή περίληψις των σελ. 7—8 και των σημ. 1 και 4 της σελ. 8 της διαλέξεως του αὐτοϋ κ. Παπαφράγκου. Περί της άπονομής της φορολογικής δικαιοσύνης έν τφ αὐτφ φορολογία 1932.

Τό όλον βιβλίον περατοϋται δι' ένός έπιλόγου έπτά περίπου σελίδων, γέμοντος έπιπολαίων άσυμμετρησίων, αί όποια προδήλως άποτελοϋν συγκολλησεις παρατηρήσεων τῆς κακείσας σταχυολογημένων και άπό τάς όποιας καταφαίνεται ότι οδμεύαν όφείλειαν και ούδέν συμπερασμα έκήγαγεν ο κ. Ανδρεάδης άπό την πεντακο-

σιοσέλιδον έντατικήν άντιγραφήν εις την όποιαν ήσχολήθη.

IV

Αξία σημειώσεως είναι τέλος ή γλώσσα διά της όποιας περιέβαλεν ο κ. Ανδρεάδης τάς μεταφράσεις ταύτας των Έλληνων συγγραφέων, άνευ άλλης προσθήκης πλην της παρανοήσεως και των άνακριβειών εις έας, στερούμενος ούσούδηποτε κατάρτισεως, περιέπεσε. Τά γραμματικά και τά συντακτικά λάθη είναι άναρίθμητα, και ή έλλειψις στοιχειώδους καλλιπερίας συνεχής. Άλλά και τούτο θά ήδυνάτο τις νά παρίδη άν έτηρείτο στοιχειώδης άκρίβεια περί την μετάφρασιν νομικών όρων. Διότι είναι άπαράδεκτον νά μεταφράζεται η φρολογία των έκτάκτων κερδών imposition pour gain extraordinaire (σελ. 426), νά διοικητικά συμβούλια των ύπουργείων ή άποκαλούνται —άγνωστον διατί— conseils privés des ministères! (σ. 445, 455), ή έπιτροπή άπαλλοτριώσεων νά μεταφράζεται commission... d' alienation (σ. 503, 535 κλπ.), και ή άναγκαστική άπαλλοτριώσις alienation obligatoire (σ. 532), τά όργανα της διοικήσεως ν' άποδίδονται organes de l' administration (σελ. 538), ή έρευνα των πραγματικών περιστάσεων ν' άποκαλήται examen du fond reel (!) des affaires (σ. 544 σημ. 1), ή έταιρεία ή κοινώς λεγομένη παρ' ήμιν «Οδών» νά γράφεται «Oulens»—διότι ούτω ο κ. Ανδρεάδης ένόμισε ότι λέγεται (σ. 550), ο έργο-λάβος δημοσίων έργων ν' άποκαλήται —άγνωστον έκ τίνος λόγου— concossion-paire de gré a gré κλπ. Τοιαύτα σφάλματα δέν είναι άνάγκη ούτε νά είναι τις ιδιαιτέρως γαλλομαθής, ούτε διδάκτωρ της νομικής σχολής των Παρισίων διά νά μη έχη δικαίωμα νά διαπράξῃ.

Ισως διερατῆθῃ τις προς τί τοιαύτη άσχολία; Όχι βεβαίως ένεκά της αξίας του έργου. Άλλ' ή άποκάλυψις της δι' άπατηλών κομημάτων πεποικιλμένης άμαθείας άποτελεί καθήκον.

Πάντως ή έρευνα του άφορώντος την Έλλάδα τιμήματος του έργου του κ. Σ. Ανδρεάδη άποκαλύπτει τοσαύτην έλλειψιν έπιστημονικής συνειδήσεως, ώστε παρατούμεθα της εκθέσεως των πορισμάτων της έρευνής ήμιν και ως προς τά άλλα τμήματα του έργου.

Και δυστυχώς δέν δυνάμεθα νά ειπωμεν ότι Ισως άλλο έργον του έν λόγω συγγραφέως θά είναι καλύτερον. Διότι, ως άνωτέρω γράφομεν, στερείται ούτος συνειδήσεως τοϋ τί είναι έπιστημονική έρευνα.

Δυστυχώς όμως και άλλα έργα επί του διοικητικού ήμιν δικαίου, ούχι όλιγότερον διαφημισθέντα, πάσχουν άπό ελαττώματα διαφόρου μεν φύσεως, άλλ' ούχι όλιγότερον θεμελιώδη.

Άλλά περί αὐτών θά άσχοληθώμεν εις άλλο άρθρον.

Θ. Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ν. Ο. ΓΙΑΒΟΠΟΥΛΟΣ

Ιατρός, Αφροδισιολόγος

Οδ. Πανδρόου 4 (Πατ. Μητροπόλεως)

Τηλέφωνον 25-408

«ΙΚΑΡΟΣ»

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΠΟΙΚΙΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ.-ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ Η ΑΠΟΙΚΩΝ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΧΩΡΑΣ ΕΙΣ ΑΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΟΥΝ. - ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΑΠΟΙΚΙΣΜΟΙ
ΤΟΥ κ. ΑΝΤ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΥ

Από έτών σπουδαιόταται συζητήσεις, άγνοούμεναι έν 'Ελλάδι, διεξάγονται γύρω από τὰ μεταναστευτικά ζητήματα έν Εύρώπῃ καί δι' έν τῇ έν Γενεύῃ έδρευούσῃ «Διαρκεί συνδιασκέψει διά τὴν προστασίαν τῶν μεταναστῶν».

Εἰς μίαν τῶν συνεδριάσεων τῆς διασκέψεως ταύτης, κατὰ τὸ παρελθόν έτος 1934, συνεζητήθη τὸ ζήτημα τῆς δι' ἀποικισμῶν ἀποκαταστάσεως τῶν μεταναστῶν εἰς τὰς χώρας εἰς τὰς ὁποίας μεταναστεύουσι. Κατὰ τὴν συνεδρίαν ἐκείνην ὁ κ. Φρίτς Ραζέρ, εκπρόσωπος τῆς Αὐστρίας (Βιέννη) ἀνέπτυξε σειρὰν παρατηρήσεων τὸν σχετικῶν μετὰ τὸ θέμα τοῦ ἀποικισμοῦ τῶν μεταναστῶν.

Ὁ κ. Ραζέρ ἀπέκρουσεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὸ ἐπιχείρημα ὅτι τὸ ζήτημα τοῦ ἀποικισμοῦ τῶν μεταναστῶν δὲν εἶναι ἐπικείμενον, διότι ἡ ὑπερπληθὺς μετανάστευσις —εἰς τὴν ὁποίαν δέον νὰ προστεθῇ σήμερον καί ἡ μετανάστευσις εἰς τὴν Παλαιστίνην— ὁφίσταται πάντοτε. Ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῆς καλύψεως τῶν δαπανῶν, αἵτινες ἀπαιτοῦνται διά τὴν πραγματοποίησιν τοῦ ἀποικισμοῦ τῶν μεταναστῶν εἰς τὰς χώρας δι' ἃς προορίζονται οὗτοι, πρέπει νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι αἱ δαπάναι αὗται δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐπιβαρύνουν ἐξ ὀλοκλήρου τοὺς κρατικούς προϋπολογισμούς. Οὕτε, γενικῶς, τὰ κράτη εἶναι πρόθυμα, διά γνωστούς λόγους, νὰ διαθέτῃσι κεφαλαιὰ τῶν εἰς ξένας χώρας. Ἐξ ὅλλου ὅμως εἶναι προτιμότερον νὰ παρέχῃσι ποσὰ τινα εἰς τοὺς δυσπραγοῦντας καὶ ἀνεργοῦντας ὑπάρχουσιν αὐτῶν, διὰ νὰ δυνηθῇ ν' ἀγορασθῇ γαίαις εἰς τὰς χώρας, εἰς τὰς ὁποίας μεταναστεύουσι καὶ νὰ πληρώσῃσι καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ταξιδίου των, παρὰ νὰ ἐξακολουθήσῃσι παρέχοντα, ἐνίοτε ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν ἐπιδόματα ἀνεργίας καὶ ἄλλα βοηθήματα. Ἐν τούτοις, καὶ ἵνα μὴ ἀποπικῇ εὐθὺς καὶ ὑποχρέωσις τῶν μεταναστῶν ἔναντι τῆς μελλούσης ἀποικίας αὐτῶν, ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις ἢ παρασχεθισμένη ὑπὸ τῶν κρατῶν τῆς καταγωγῆς των ἢ τῆς προελεύσεώς των, δὲν θὰ ἔπρεπε ποτὲ νὰ ὑπερβαίῃ τὸ ἥμισυ τῆς ὅλης ἀπαιτηθεμένης δαπάνης διά τὴν σῶσιν καὶ προαγωγὴν τῆς ἀποικίας.

Ὡς πρὸς τὴν ὀργάνωσιν καὶ τὸν τύπον τῶν μεταναστευτικῶν τούτων ἀποικίων διακρίνονται τρεῖς εἶδη τοιούτων: 1) Ὁ ἀτομικὸς ἀποικισμός, 2) Ὁ ἐπιχειρηματικὸς ἀποικισμός ἢ ἀποικία ἐπιχειρήσεως ἢ δημιουργουμένη δηλαδὴ ὑπὸ ἐταιρείας τινὸς κεφαλαιούχων, διενεργούντων μεταναστευτικὰς ἐργασίας καὶ 3) ἡ συνεργατικὴ ἀποικία. Ὡς πρὸς τὴν τελευταίαν ταύτην κατηγορίαν, τῶν συνεργατικῶν ἀποικίων, δέον νὰ διακρίνη τις ἀναλόγως τῶν ἀπο-

λιῶν καὶ τοῦ προορισμοῦ αὐτῶν, τὰς συνεργατικὰς ἀποικίας παραγωγῆς ἢ διανομῆς. Δυστυχῶς αἱ γενόμεναι δοκιμαὶ ἀποικισμοῦ μετὰ τὸ «συνεργατικόν» τοῦτο σύστημα δὲν ὑπῆρξαν ἐνθαρρυντικαί· γενικῶς δὲ δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ μορφή καὶ ὁ τύπος τῆς ὀργάνωσεως τῶν μεταναστευτικῶν ἀποικίων ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν τοπικῶν παραγόντων καὶ τῶν συνθηκῶν, αἵτινες ὁφίστανται εἰς τὰς χώρας τῆς μεταναστεύσεως.

Μετὰ τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις τοῦ κ. Ραζέρ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ ἀποικισμοῦ τῶν μεταναστῶν, ὁ κ. Φῦς, τοῦ Διεθνούς Γραφείου Ἐργασίας, κατετόπισε τὴν διάσκεψιν ὡς πρὸς τὰς σχετικὰς ἐνεργείας τὰς καταβληθείσας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ὑπὸ τῆς Διεθνούς Ὁργανώσεως τῆς Ἐργασίας. Τὸ πρόβλημα ἐν τῇ Διεθνεί Ὁργανώσει ἀνεκινήθη ὑπὸ τοῦ κ. Ντέ Μισέλις, κυβερνητικοῦ ἐπιτρόπου τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν Διεθνή Διάσκεψιν τῆς Ἐργασίας: «Ἐν ἐκ τῶν πλέον σοβαρῶν καὶ ἀξιωματικῶν φαινομένων τῆς κρίσεως, ἦν διερχόμεθα εἶναι τὸ ὅτι διάφορα στοιχεῖα συντελεστικά τῆς παραγωγῆς εὐρίσκονται ἀπρακτοῦντα καὶ ἀνεργοῦντα εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου, ἐνῶ ἡ προσέγγισις των μόνη θὰ ἠδύνατο ἐνίοτε νὰ τὰ θέσῃ εἰς ἐνεργείαν. Ἡ διαπίστωσις τοῦ γεγονότος τούτου ἤγαγε τὸν κ. Ντέ Μισέλις εἰς τὴν σκέψιν νὰ προτείνῃ εἰς τοὺς ἀρμοδίους διεθνῆς ὀργανισμοῦ τὴν διεθνή συνεργασίαν ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦ ἀποικισμοῦ.

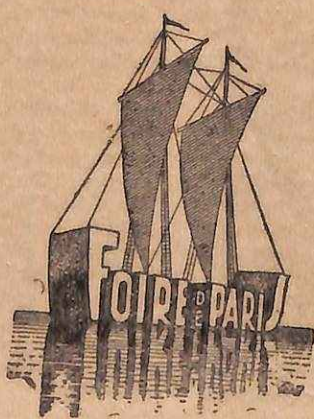
Ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν μεταναστεύσεων τοῦ

Διεθνούς Γραφείου Ἐργασίας ἐμελέτησε τὰς ἀνωτέρω παρατηρήσεις μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν τούτοις, λόγω τῆς κρατούσης καταστάσεως τῶν διεθνῶν σχέσεων δὲν ἠδυνήθη νὰ συνεχίσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος ἐνεργείας αὐτῆς. Ἀλλ' ἐὰν ἡ παρούσα στιγμὴ δὲν εἶναι εὐθετος διὰ τὴν κατάστροφωσιν καὶ κατάρτισιν μεγάλων σχεδίων, ἀποβλεπόντων εἰς τὴν ἀπὸ τούδε ἀποκατάστασιν καὶ διευθέτησιν τῶν μεγάλων μεταναστευτικῶν κινήσεων, εἶναι ὁμῶς ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ ἐπιτακτικῶς συμφέρον νὰ μελετηθῇ τὸ ζήτημα ἀπὸ τοῦδε καὶ νὰ καταβληθῇ μία ἐνεργεια προσπάθεια τοῦ ἐδάφους διὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ κόσμος θὰ στερεωθῇ ἐπὶ ὑγιεινῶν καὶ ασφαλεστέρων βάσεων, ὡς πρὸς τὰς διεθνεῖς σχέσεις καὶ συναλλαγάς.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον ἡ Ἐπιτροπὴ τῶν Μεταναστεύσεων ἐπεφόρτισε τὸ Διεθνὲς γραφεῖον Ἐργασίας νὰ μελέτῃ τὰ συμπεράσματα τὰ ἐξαχθέντα ἐκ τῶν ἀποικιστικῶν πειραματισμῶν τῶν γενομένων κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη.

Εἶναι περιττὸν, φρονοῦμεν, ν' ἀναπτυχθῇ ἐνταῦθα πόσον τὰ ζητήματα ταῦτα καὶ ἡ μελέτη των καὶ ἡ παρακολούθησις των ἐνδιαφέρουσι τὴν Ἑλλάδα, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ μετανάστευσις ὑπῆρξεν ἐπιτακτικὴ φυσικὴ ἀνάγκη ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων.

ΑΝΤ. Κ. ΛΕΚΟΠΟΥΛΟΣ
Τμηματάρχης Μεταναστεύσεων τοῦ
Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν

ΕΜΠΟΡΟΠΑΝΗΓΥΡΙΣ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ

Από 18 Μαΐου μέχρι 3
Ιουνίου 1935

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἀπευθυνθεῖτε τὰ γραφεῖα τοῦ Ἐμπορικοῦ
Ἀκολουθοῦ τῆς Γαλλικῆς Πρεσβείας Λυκαβηττοῦ 8, τηλ. 20-637

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΤΑΧΥΤΗΣ
ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΕΡΓΑΣΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΕΡΕΥΝΗΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΑΝΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

ΕΥΡΕΤΗΡΙΟΝ
ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΗΣ «ΕΡΓΑΣΙΑΣ», 1934

Τὸ εὑρετήριον τοῦτο, ἐκτυπωθὲν εἰς εἰδικὸν ἡμίτευχον, ἀποχωρίζεται εὐκόλως τοῦ σώματος τοῦ παρόντος τεύχους, οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ αὐτοτελῶς, εἴτε νὰ βιβλιοδετηθῇ εἰς τὸ τέλος τοῦ τόμου.

ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΤΑΞΙΝ ΘΕΜΑΤΩΝ

44: Ἡ κρίσις τοῦ Χιτλερισμοῦ (τ. 236, σ. 854). Αἱ συνομιλίας τοῦ Λονδίνου (τ. 237 σ. 886). Ἡ ἐξέλιξις τῆς διεθνούς καταστάσεως (τ. 238, σ. 918). Τὰ γεγονότα τῆς Αὐστρίας (τ. 239, σ. 950). Πολωνία καὶ Ἀνατολικὸν Σύνταγμα (τ. 240, σελ. 1013). Γερμανία καὶ Αὐστρία (τ. 241, σελ. 1014). Χίντεμπουργκ καὶ Χίτλερ (τ. 242, σελ. 1046). Αἱ Ἰταλοαυστριακαὶ συνομιλίας (τ. 243, σελ. 1077). Ἡ Σοβιετοαπαιτικὴ διαφορά (τ. 244, σελ. 1111). Ἡ Πολωνικὴ πρότασις διὰ τὰς μειονότητες (τ. 245, σελ. 1142). Ἡ ἱε' συνέλευσις τῆς Κ.Τ.Ε. (τ. 247, σ. 1210). Τὸ ἔργον τῆς ἱε' συνέλευσεως τῆς Κ.Τ.Ε. (τ. 248, σελ. 1244). Ἡ πολιτικὴ κατὰστασις εἰς τὴν Ἰσπανίαν (τ. 249, σ. 1270). Αἱ συνέπειαι τοῦ δράματος τῆς Μασσαλίας (τ. 250, σελ. 1302). Ἡ θέσις τῆς Κ.Τ.Ε. εἰς τὴν παρούσαν καμ-πὴν (τ. 251, σελ. 1334). Αἱ ναυτικαὶ συνομιλίας τοῦ Λονδίνου (τ. 252, σελ. 1367). Αἱ διπλωματικαὶ ζυμώσεις τοῦ δεκαπενθημέρου (τ. 253, σελ. 1400). Τὸ Βορειοηπειρωτικὸν ζήτημα (τ. 254, σελ. 1432). Ἡ 83ῃ σύνοδος τοῦ Συμβουλίου τῆς Κ.Τ.Ε. (τ. 255, σελ. 1463). Αἱ συνομιλίας τῆς Ρώμης (τ. 256, σελ. 1495). Ἡ Οὐγγρο-Νοτιοσλαβικὴ διαφορά (τ. 257, σελ. 1528). Ἡ διεθνὴς ἀντιμετώπισις τῆς τουρκικῆς ἐνεργείας (τ. 258, σ. 1558).

ΑΒΡΑΑΜ Ν.: Ἡ σύγκρουσις κυβερνήσεως καὶ Δικαιοσύνης διὰ τὸ ἔγκλημα (τ. 210, σελ. 1855). Περί τὴν δίκην τοῦ Ναυτοδικείου (τ. 213, σελ. 102). Ἡ πειθαρχικὴ ἐξουσία κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Ἀρείου Πάγου (τ. 237, σελ. 889). Capititis diminutio εἰς τὸν Ἐλευθέριον Βενιζέλον; (τ. 245, σελ. 1141). Ἡ Κυβέρνησις καὶ τὸ κοινοβουλευτικὸν μας πολίτευμα (τ. 247, σελ. 1207). Τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ τὰ προβλήματα τῆς χώρας (τ. 249, σελ. 1273). Πρὸς μεταρρυθμίαν τοῦ Συντάγματος; (τ. 250, σελ. 1304). Τὰ ἠθικὰ ζητήματα (τ. 251, σ. 1335). Ἡ ἀναβολὴ τῆς δίκης (τ. 257, σ. 1526).

ΑΒΡΑΜΙΔΗ Δ.: Τὸ Ἑλληνοαμερικανικὸν Ἐπιμελητήριον (τ. 240, σελ. 998). Αἱ λαματικά πηγαὶ τῆς Ἑλλάδος (τ. 241, σελ. 1031). ΑΓΑΠΗΤΙΔΗ Σ.: Ἡ φασιστικὴ ἐπανάστασις (τ. 226, σελ. 532). Φασισμός καὶ ἐθνικοσοσιαλισμός (τ. 254, σελ. 1434). ΑΓΑΠΗΤΟΥ Σ.: Ἡ Θεσσαλονικὴ, κόμβος συγκοινωνιῶν ἐν τῇ Βαλκανικῇ (τ. 259, σελ. 1595).

ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ ΑΓΓ.: Ἡ γεωργικὴ φο-

ρολογία ἐν Ἑλλάδι καὶ αἱ ἐνδεικνύμεναι μεταρρυθμίσεις (τ. 219, σελ. 266—τ. 219, σελ. 300). Τὰ δημόσια οικονομικά τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν δεκαετίαν 1924—34 (τ. 228, σελ. 601). Ἐπὶ τῆς φορολογικῆς ἐπιβαρύνσεως (τ. 232, σ. 727). Ποῖα τὰ μειονεκτήματα τοῦ ἰσχύοντος συστήματος τῆς φορολογίας τοῦ οἰκονομικοῦ ἐν Ἑλλάδι (τ. 237, σελ. 896—τ. 238, σελ. 925). Ἡ φορολογία τῶν ἀνωνύμων καὶ αἱ ἐνδεικνύμεναι τροποποιήσεις (τ. 242, σελ. 1049—τ. 243, σελ. 1080). Ἐπὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς ρυθμίσεως τῶν ἰδιωτικῶν χρεῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ ἐπὶ τοῦ τρόπου διακανονισμοῦ τούτων εἰς Βουλγαρίαν καὶ Ρουμανίαν (τ. 250, σελ. 1307—τ. 251, σελ. 1342—τ. 252, σελ. 1378).

ΑΘΑΝΑΣΑΚΗ Α.: Τὸ ζήτημα τῆς συγκλήσεως κοινῆς συνεδριάσεως Βουλῆς καὶ Γερουσίας (τ. 257, σελ. 1537).

ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ Α.: Τὸ Βαλκανικὸν Σύνταγμα (τ. 216, σελ. 200).

ΑΛΙΒΙΖΑΤΟΥ Β. ΜΠ.: Δημοκρατία καὶ Γεωργία. Ὁ ἀπολογισμὸς μίας δεκαετίας 1924—34 (τ. 229, σελ. 629—τ. 230, σελ. 667—τ. 232, σελ. 735—τ. 233, σελ. 760—τ. 234, σελ. 799—τ. 235, σελ. 830).

ΑΛΚ.: Περί τοῦ Ἑθνικῶν Θεάτρου.—Ἀνάγκη ποικιλοτέρου προγράμματος (τ. 211, σελ. 57). Ἡ Λοκάντιέρα εἰς τὸ Ἑθνικὸν τ. 212, σελ. 89). Οἱ Βρυκόλακες εἰς τὸ Ἑθνικὸν (τ. 214, σελ. 151). Τὸ Ἑθνικὸν θέατρον καὶ αἱ σχεδιάζόμεναι μεταρρυθμίσεις τοῦ Κανονισμοῦ αὐτῶν (τ. 215, σελ. 185). Ὁ Μπέρναρ Σὺ καὶ τὸ Ἑθνικὸν (τ. 216, σελ. 221). Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς (τ. 217, σελ. 253). Ἡ ἐναρξίς τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη (τ. 218, σελ. 283). Περί τὰ θεάματα τῆς... ἐπο-σελ. 283). Ὁ μῆνης ἐβδόμαδος (τ. 219, σελ. 317). Ὁ Ταβάρις.—Τινὰ περὶ «Σκηρικῶν βιογραφιών».—Ὁ Βύρσαν τοῦ κ. Ἀλ. Λιγριφῶν (τ. 220, σελ. 347). Περί τῶν Βυρῶν.—Ὁ Πολιτάρχης (τ. 221, σ. 391). Περί τοῦ Ἑθνικῶν.—Ἐροκρυφία Διοικήσις.—Τὸ ζήτημα τῶν μεταφραστῶν (τ. 222, σελ. 421). Δύο διασκευαὶ τοῦ Δοστογιέφσκι (τ. 227, σελ. 583). Ὁ Κυστογιέφσκι (τ. 228, σελ. 617). Ὁ «Φόνος μου».—Οἱ Πέρσαι καὶ ὁ κάθηγητής Λεβιάδου (τ. 229, σελ. 651). Περί τοῦ Ἑθνικῶν (τ. 230, σελ. 683). Τὸ Ἑλληνικὸν Μελοδράμα καὶ ὁ θάσος Κυβέλης—Κοτοπούλη (τ. 232, σ. 747). Ἡ συνεργασία Κυβέλης—Κοτοπούλη (τ. 233, σελ. 779). Θεατρικαὶ ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν λουτρόπολιν Vittel (τ.

243, σελ. 1099—τ. 244, σελ. 1131). Ὁ κ. Emile Fabre καὶ ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία (τ. 246, σελ. 1195)—τ. 247, σελ. 1227). Δύο Ἰταλοὶ θεατρικοὶ συγγραφεῖς (τ. 248, σελ. 1259). Ἡ νέα περίοδος τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου. Ἡ πρώτη τοῦ θεάτρου τοῦ Συντάγματος (τ. 249, σελ. 1291). Ὁ «Ιούδας» εἰς τὸ Ἑθνικὸν Θέατρον (τ. 250, σελ. 1323). Τὸ δραματολόγιον τοῦ Ἑθνικοῦ καὶ τοῦ Μελοδράματος (τ. 252, σελ. 1389). Δύο νεοελληνικά ἔργα (τ. 253, σελ. 1421). Τὸ Αὐστριακὸν θέατρον (τ. 254, σελ. 1453). Τὸ «Ἀρνὶ τοῦ φτωχοῦ» (τ. 255, σελ. 1483). Αἱ παραστάσεις τοῦ δραματολογίου στὸ Ἑθνικὸν (τ. 256, σελ. 1513). Τὸ θέατρον τοῦ Schiller εἰς τὴν Ἑλλάδα (τ. 257, σελ. 1547). Φῶτος Πολίτης (τ. 258, σελ. 1579). Ὁ «Δὸν Κάρλος» εἰς τὸ Ἑθνικὸν (τ. 258, σελ. 1579). Ὁ Μαρσέλ Achard καὶ τὰ ἐγκαίνια τοῦ θεάτρου Ἀλίκης (τ. 259, σελ. 1611). Οἱ «Φοιτηταὶ» στὸ Ἑθνικὸν (τ. 260, σελ. 1641). Τὸ «Μπουρ-νὶ» τοῦ κ. Δημ. Μπόγρη (τ. 261, σελ. 1673).

ΑΜΑΝΤΟΥ Κ.: Δημοκρατικὰ προβλήματα (τ. 227, σελ. 561).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Ν.: Τὰ μέτρα πρὸς ἐπαύθησιν τῆς ἐγχωρίου αὐτοπαραγωγῆς (τ. 249, σελ. 1288—τ. 250, σελ. 1319—τ. 251, σελ. 1349).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Δ.: Ἡ ὀργάνωσις τῆς παιδείας (τ. 240, σελ. 985—τ. 241, σελ. 1020—τ. 242, σελ. 1056).

ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Π.: Ἡ καλλιέργεια τῆς πατάτας ἐν Ἑλλάδι (τ. 211, σελ. 47). Ἡ παραγωγικὴ εἰδικότης τῆς Ἑλλάδος (τ. 231, τ. 233, σελ. 767).

ΑΝΔΡΕΑΔΟΥ ΣΤΡ.: Ἡ ἐτήσια σύνοδος τοῦ διεθνούς Ἰνστιτούτου τοῦ δημοσίου δικαίου ἐν Παρίσι (τ. 259, σελ. 1613).

ΑΝΔΡΕΟΥ Ι. ΑΠ.: Ἡ ἐξωτερικὴ ἐμπορικὴ πολιτικὴ τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ έτους 1924 μέχρι σήμερον (τ. 228, σελ. 609).

ΑΝΑΠΑΥΤΟΥ Ι.: Ἡ ἀποθηματοποίησις καὶ ἡ πρόληψις τῶν ἀτυχημάτων (τ. 241, σελ. 1019—τ. 242, σελ. 1057).

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ Α.: Οἱ περιορισμοὶ τῶν εισαγωγῶν (τ. 252, σελ. 1372).

ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΟΥ Η.: Οἱ φανταστικοὶ κίνδυνοι ἐκ τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐπιταγῆς πληρωτέας εἰς τὸν κομιστὴν (τ. 214, σελ. 135).

ΑΝΩΤΑΤΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ: Γνωμοδότησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς σιταρκείας (τ. 226, σελ. 543). Γνωμοδότησις περὶ τοῦ ἐνδεχόμενου ἢ μὴ τῆς ἀνεγέρσεως σιταποθηκῶν (silos) ἐν

Πειραιά (τ. 233, σελ. 775). 'Η ένδεικνυ-
ομένη μέθοδος έρευνας προς μελέτην του
δημοσιούπαλληλικού ζητήματος (τ. 238,
σελ. 936).

ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Ν.: 'Ιωάννης Τσιρι-
μώκος (τ. 215, σελ. 189).

ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΥ Δ.: Είναι έπαρκής ή
καλλιέργουμένη ελληνική γή (τ. 234,
σελ. 791).

ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ Γ. Α.: 'Η σωματειακή οργά-
νωσις του φασιστικού κράτους (τ. 225,
σελ. 499).

ΑΦΕΝΤΟΥΛΗ Γ.: Ποίον είναι σήμεραν το
σκοπιμώτερον, αλλά και δικαιώτερον έ-
κλογικόν σύστημα (τ. 214, σελ. 132).

ΒΑΛΕΤΑ Γ.: 'Ενα άγνωστο δοκίμιο Ιστο-
ρίας της νεοελληνικής λογοτεχνίας (τ.
260, σελ. 1646).

ΒΑΜΒΑ Σ.: Τά άλυσιτελή υπέρ της σηρο-
τροφίας μέτρα (τ. 255, σελ. 1479—
258, σελ. 1574—τ. 260, σελ. 1633).

ΒΑΜΒΕΤΣΟΥ ΑΛ.: 'Ανάγκη συνεργασίας
και όχι άπλής συνεννόησης (τ. 248, σ.
1238—τ. 249, σελ. 1276). 'Η δραχμοποι-
ήσις των κεφαλαίων άνωμένων έταιρει-
ών (τ. 256, σελ. 1501).

ΒΑΡΒΑΡΕΣΣΟΥ ΚΥΡ.: Νικόλαος Π. Γου-
ναράκης (τ. 224, σελ. 491—τ. 225, σελ.
522).

ΒΑΡΒΟΥΤΗ Γ.: Μικροκομματικόν πραξι-
κόπημα κατά του δημοκρατικού πολι-
τεύματος (τ. 247, σελ. 1206).

ΒΑΡΟΥΧΑΚΗ Ζ.: 'Η οίνοπαράγωγι της
Κρήτης (τ. 239, σελ. 968).

ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Γ.: 'Εκπαίδευσις δημοτι-
κών και κοινοτικών υπαλλήλων ή νομαρ-
χών (τ. 258, σελ. 1569).

ΒΑΣΜΑΤΖΙΔΗ ΧΡ.: 'Η κατανόμη της γε-
ωργικής μικροδιοικησίας, αι πρόσδοι
και αι επιβαρύνσεις αυτής εν Βουλγα-
ρία (τ. 257, σελ. 1531). 'Το κρατικόν μο-
νοπώλιον του καπνού εν Βουλγαρία (τ.
258, σελ. 1566).

ΒΕΖΑΝΗ ΔΗΜ.: 'Η κρίσις του δημοκρα-
τισμού (τ. 221, σελ. 374).

ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗ Β.: Τό χριστιανικόν κή-
ρυγμα (τ. 223, σελ. 456). 'Η άληθινή
σημασία του «Ιούδα» (τ. 250, σελ. 13-
24). 'Η ελληνική ζωή κατά την εποχήν
της 'Ενετοκρατίας (τ. 256, σελ. 1517).
Τό ζήτημα του ράσου (τ. 259, σ. 1601).

ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ΕΛ.: Διατί δεν ήμπορεί να
μείνουν σεβαστά αι γενόμενοι εις τό
στράτευμα προγράφα (τ. 222, σ. 401).

ΒΕΡΔΕΛΗ Α.: 'Η γέφυρα του Δουνάβειος
και ό άντικείμενος αυτής επί της Θεσσα-
λονίκης (τ. 259, σελ. 1590).

ΒΛΑΒΙΑΝΟΥ Σ.: 'Επί του Ιατρικού πλη-
θωρισμού (τ. 246, σελ. 1178). 'Ο άλκο-
ολισμός εν 'Ελλάδι (τ. 255, σελ. 1464).

ΒΟΣΤΑΝΗ Κ.: 'Η εξέλιξις των έλληνο-
ρουμανικών έμπορικων σχέσεων (τ. 234,
σελ. 804).

ΒΟΥΡΒΟΥΛΗ Τ.: Διατίμησις αλεύρων και
άρτου (τ. 236, σελ. 864).

ΒΟΥΡΛΟΥΜΗ Π.: Τά αποτελέσματα των
περιορισμών εισαγωγής έμπορευμάτων
(τ. 224, σελ. 466).

ΓΕΝΙΚΗ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ: 'Η γεωργία και ή κτηνοτρο-
φία κατά τό έτος 1933 (τ. 244, σελ.
1126).

ΓΕΩΡΓΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Γ.: 'Η εξέλιξις της
ελληνικής έμπορικης ναυτιλίας την τε-
λευταίαν δεκαετίαν και τά προβλήματα
αυτής (τ. 229, σελ. 637).

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Γ.: 'Επιβάλλεται ή χαλά-
ρσις των προστατευτικών μέτρων υπέρ
των όφελειτών; (τ. 238, σελ. 919).

ΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Π.: 'Η εν τη ποινική νο-
μοθεσία νομοθετική δράσις κατά την
πρώτην από της άνακηρύξεως της Δη-
μοκρατίας δεκαετίαν (τ. 228, σ. 599).
'Επί της άναβολής της δίκης της άπο-

πείρας (τ. 258, σελ. 1557).

ΓΛΕΖΟΥ ΠΕΤΡ. ΑΙ άποζημιώσεις των άν-
ταλλαζέων (τ. 235, σελ. 823—τ. 236,
σελ. 862).

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΜΙΧ.: Μαθηματικά και οι-
κονομική επιστήμη (τ. 256, σελ. 1500).

GREGORY: 'Η νομισματική σταθεροποίησις
(τ. 238, σελ. 933).

ΓΟΝΑΤΑ ΣΤΥΛ.: Τό νομοσχέδιον της έπε-
τηρίδος και τό έκλογικόν ένώπιον της
Γερουσίας (τ. 238, σελ. 917).

ΓΡΑΒΒΑΝΗ Σ.: Αυτόδιοικησις και Δη-
μαρχοι (τ. 211, σελ. 50). 'Επιστημονι-
κός πληθωρισμός και κρατική άνακο-
λουθία (τ. 222, σελ. 411). 'Ενιαίος έ-
κλογικός σύλλογος και ενιαία έκλογική
περιφέρεια καθ' όπταν τό κράτος (τ. 235,
σελ. 833). 'Η άμεσος φορολογία εν 'Ελ-
λάδι (τ. 246, σελ. 1191—τ. 247, σελ.
1223).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΚΑΠΝΟΥ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Τά καπνά μας κα-
τά τό 1933 (τ. 220, σελ. 341). 'Η καπι-
κή κίνησις της 'Ανατολικής Μακεδονίας
και Δυτικής Θράκης (τ. 242, σελ. 1061
—τ. 247, σελ. 1224—τ. 254, σελ. 1448).

ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ Δ.: 'Ο πληθωρισμός των
δικηγόρων (τ. 242, σελ. 1047).

ΔΑΜΒΕΡΓΗ Ι.: Τά Πάτρια (τ. 235, σελ.
843). Τί ζητούν τά Πάτρια (τ. 236, σ.
875). Οι κατάδικοι (τ. 237, σελ. 907).
Μία και μόνη ή 'Αρχιεπισκοπή των 'Α-
θηνών (τ. 238, σελ. 939). 'Εζήλεψε (διή-
γημα) (τ. 239, σελ. 971). Τό σύνθημα
της μιμήσεως (τ. 240, σελ. 1003). Θέ-
λει! (τ. 241, σελ. 1035). Μουσείον διδα-
κτικών όργάνων (τ. 242, σελ. 1067). 'Η
δραχμή μου (τ. 243, σελ. 1100). Εύερ-
γεία (τ. 244, σελ. 1133). Τά Ιδανικά
μας και τά Ιδανικά των (τ. 245, σελ.
1163). Τά βαπτιστικά όνόματα (τ.
246, σελ. 1196). Καθήκον (τ. 247, σελ.
1228). 'Ο άλλος παππούς μου (τ. 248,
σελ. 1260—τ. 249, σελ. 1292). Κυκλο-
φορία κιβδηλών (τ. 250, σελ. 1325). Τό
δνειρο (τ. 251, σελ. 1355). Προπαγάν-
δα και Τύπος (τ. 252, σελ. 1390). 'Ο λι-
βελλος (τ. 253, σελ. 1422). 'Η κασέλα
(τ. 254, σελ. 1454). 'Η φοβία (τ. 255,
σελ. 1484). Τό όπνάνκι (τ. 258, σ. 1581).
'Η θεία (τ. 259, σελ. 1612). Αι κολά-
σεις της ζωής (τ. 260, σελ. 1642).

ΔΕΛΕΝΔΑ Ν.: Διά την τόνωσιν του έξα-
γωγικού μας έμπορίου (τ. 250, σ. 1310).

ΔΕΛΙΒΑΝΗ Δ.: Τά έξωτερικά χρέη της
Γερμανίας (τ. 220, σελ. 337). 'Η συναλ-
λαγματική πολιτική της 'Ελλάδος (τ.
222, σελ. 410). Οι ποσοτικοί περιορισμοί
της εισαγωγής έμπορευμάτων εν 'Ελ-
λάδι (τ. 230, σελ. 672). Αι προτάσεις
περί νέας πιστωτικής πολιτικής (τ. 235,
σελ. 838). 'Η οικονομική κατάστασις της
Γερμανίας (τ. 241, σελ. 1027). 'Η εξέλι-
ξις των δημ. οικονομικών της Γαλλίας
(τ. 249, σελ. 1284). 'Η επίδρασις της
κρίσεως επί της οικονομίας της Τσεχο-
σλοβακίας (τ. 252, σελ. 1381). 'Η έμπο-
ρική και νομισματική πολιτική της 'Ελ-
λάδος (τ. 255, σελ. 1476). Αι προτάσεις
περί ρυθμίσεως των ιδιωτικών χρεών (τ.
259, σελ. 1593).

ΔΕΝΔΙΑ ΜΙΧΑΗΛ: 'Ελληνική Δημοκρα-
τία (τ. 227, σελ. 563).

ΔΕΛΜΟΥΖΟΥ Α.: 'Η καθεντική έρμηνεία
ένός νόμου (τ. 248, σελ. 1239).

DENOUEUR PIERRE: (τ. 246, σελ. 1187).

ΔΕΡΤΙΑΝ Α.: Τό Χρηματιστήριον αξιών
(τ. 250, σελ. 1313).

ΔΕΡΤΙΑΝ Π.: 'Η προστασία των γεωργι-
κών προϊόντων μας (τ. 212, σελ. 75).
Τό δημόσιον χρέος κατά την τελευταίαν
δεκαετίαν (τ. 227, σελ. 571). 'Η νομι-
ματική κρίσις εν 'Ελλάδι (τ. 239, σελ.
958). 'Η διάρκεια της άποσβέσεως των

έξωτερικών ελληνικών δανείων (τ. 240,
σελ. 987). 'Ο τρόπος άποσβέσεως των
έξωτερικών ελληνικών δανείων (τ. 241,
σελ. 1023). 'Ο έλεγχος της οικονομικής
διοικήσεως των δήμων (τ. 242, σελ. 10-
51—τ. 243, σ. 1086). Τό δημόσιον χρέ-
ος των βαλκανικών κρατών (τ. 251, σελ.
1347).

ΔΗΜΗΤΡΑΤΟΥ Α.: 'Η οικονομική κρίσις
κατά τό έτος 1933 (τ. 210, σελ. 1858).

ΔΙΔΑΧΟΥ Γ.: 'Η δικαστική έξουσία και αι
σχέσεις αυτής προς την νομοθετικήν και
έκτελεστικήν (τ. 212, σελ. 68). 'Η κοι-
νοβουλευτική Δημοκρατία και ή δικτα-
τορία (τ. 231, —τ. 233, σελ. 783—τ. 234
σελ. 811).

ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΥ Ι.: 'Η 'Εθνική Τράπεζα
κατά τό 1933 (τ. 220, σελ. 339—τ. 221
σελ. 384).

ΔΡΟΣΟΥ Δ.: Τά μέλη της Κοινωνίας των
'Εθνών (τ. 246, σελ. 1175).

ΕΙΔΙΚΟΥ: Τά υπάρχοντα ταμεία ασφαλί-
σεων και τό νομοσχέδιον περί των «κοι-
νωνικών ασφαλίσεων» (τ. 239, σελ. 955).

ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ (Μητροπολίτου Σάμου): 'Η
παλαιά και ή νέα μορφή του γάμου (τ.
232, σελ. 758).

ΕΜΠΕΡΙΚΟΥ Μ. Γ.: 'Η γεωργική μας κα-
τάστασις κατά τό λήξαν έτος (τ. 230,
σελ. 687).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ Δ.: 'Ο ζωγράφος Ε. Ζαί-
ρης (τ. 228, σελ. 621).

ΕΥΕΛΠΙΔΗ Χ.: 'Η έξασφάλις της τιμής
των γεωργικών προϊόντων (τ. 220, σελ.
333). Πρέπει να μεταβάλωμεν ριζικά
έμπορικήν πολιτικήν (τ. 224, σελ. 471).
'Η γεωργική πολιτική της 'Ελλάδος κα-
τά την λήξσαν 100ετίαν του 'Αριστ. Σί-
δερι (τ. 229, σελ. 655). 'Η άγροτική ά-
ποκατάστασις και τά έξ αυτής χρέη των
(τ. 240, σελ. 986). Τό διοικητικόν μας
πρόβλημα (τ. 243, σελ. 1081—τ. 244,
σελ. 1116).

ΕΥΛΑΜΠΙΟΥ Μ.: 'Η άποκατάστασις του
ισοζυγίου των έξωτερικών μας λογαρια-
σμών (τ. 215, σελ. 164—τ. 216, σελ.
205). Τό αποτέλεσμα των περιορισμών
εισαγωγής έμπορευμάτων (τ. 223, σελ.
434). Αι κοινωνικά ασφαλίσεις (τ. 240
σελ. 991). 'Εμπόριον υπό περιορισμούς
των εισαγωγών και με συμβάσεις άν-
ταλλαγής (τ. 252, σελ. 1375).

ΕΞΑΡΧΟΠΟΥΛΟΥ Ν.: 'Ο πληθωρισμός
των έπιστημόνων (τ. 247, σελ. 1211).

Ζ. Ν.: 'Ελληνική Ιδανικών (τ. 261, σελ.
1653).

ΖΑΝΝΑ Β.: 'Η έτησία έκθεσις του έμπορί-
ου ηερών καρπών της Αυστραλίας (τ.
212, σελ. 77). Σταφιδική άνασκόπησις
του έτους 1932—33 (τ. 220, σελ. 334—
τ. 221, σελ. 379—τ. 222, σελ. 416—
τ. 223, σελ. 447). Τά αποτελέσματα της
διεθνούς οίνολογικής διασκέψεως της
Ρώμης περί της ενιαίας έκφράσεως των
αναλυτικών μεθόδων του οίνου (τ. 233,
σελ. 763).

ΖΑΛΕΥΚΟΥ: Νομοθετικά και άναγκαστικά
διατάγματα (τ. 258, σελ. 1567).

ΖΕΓΓΕΛΗ Κ.: 'Ο φοιτητής διά μέσου των
αιώνων (τ. 217, σελ. 257)—τ. 218, σελ.
287—τ. 219, σελ. 320—τ. 220 σελ. 350).

JENNY FR.: 'Απολογισμός του οικονομι-
κού έτους 1933 (τ. 210, σελ. 1871—τ.
211, σελ. 51). 'Η σημασία και αι συνέ-
πειαι της οικονομικής αναδιοργανώσεως
έν 'Αμερική (τ. 213, σελ. 117). Τό άγ-
γλικόν παράδειγμα (τ. 228, σελ. 611—
τ. 229, σελ. 645). Προς την άποκατά-
στασιν του χρυσού ως διεθνούς νομισμα-
τικού κανόνος (τ. 232, σελ. 741). Δια-
σαφήσεις τινές περί του μάρκου (τ. 234,
σελ. 801—τ. 235, σελ. 835). Τό πρό-
βλημα των πολεμικών χρεών (τ. 236, σ.
867). Αι έσωτερικά τιμαί και τό φράγ-

κον (τ. 237, σελ. 901). 'Ενθαρρυντικός
άπολογισμός (τ. 238, σελ. 931). 'Η εξέ-
λιξις του δημοσίου ταμείου και τό νέον
δάνειον (τ. 239, σελ. 963). 'Επί των
γαλλογερμανικών διαπραγματεύσεων (τ.
240, σελ. 995—τ. 241, σελ. 1029). Τό
γαλλογερμανικόν «κλήριγκ» (τ. 242, σ.
1059). 'Η κατάσταση του δολλαρίου
και του μάρκου (τ. 243, σελ. 1091). Τό
νομισματικόν πρόβλημα της Γαλλίας.
Διατί δεν πρέπει να θυχθή τό φράγκον;
(τ. 244, σελ. 1124). 'Η ύποτίμησις της,
λίρας (τ. 247, σελ. 1219). Αι τιμαί, ό
τόκος και τό νόμισμα εν Γαλλία (τ. 248,
σελ. 1251). 'Η διεθνής νομισματική εξέ-
λιξις (τ. 250, σελ. 1317).

ΖΕΠΟΥ Δ.: 'Η έκκλησία, ό γάμος και ό ά-
στικός κώδιξ (τ. 258, σελ. 1565).

ΖΕΡΙΒΟΥ Σ.: Στοιχειώδεις έλλείψεις έπι-
στημονικών έννοιών (τ. 249, σελ. 1278).

ΖΕΡΙΒΟΥ Π.: Τό Βαλκανικόν μαθηματικόν
συνέδριον (τ. 244, σελ. 1114).

ΖΟΥΡΜΠΑ Α.: 'Η κατάπτωσις των καπνών
μας και ή άνόρθωσις αυτών (τ. 240, σ.
989—τ. 241, σελ. 1025).

ΖΩΓΓΡΑΦΟΥ Η.: 'Η νέα σωφρονιστική όρ-
γάνωσις των φυλακών (τ. 259, σελ. 15-
98—τ. 260, σελ. 1629—τ. 261, σ. 1663).

ΗΣΑΊΑ Α.: 'Οριζόμεναι πλάνα επί του
οιηκού ζητήματος της χώρας (τ. 247,
σελ. 1221—τ. 248, σελ. 1253). Τό οίη-
κόν ζήτημα (τ. 257, σελ. 1542).

ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ Χ.: 'Η φιλοσοφική κίνησις
στά τελευταία δέκα χρόνια (τ. 227, σελ.
584—τ. 228, σελ. 618).

ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΥΡ.: 'Η πρώτη συμ-
φωνική (τ. 255, σελ. 1486). Μουσική κά-
μερας (τ. 256, σελ. 1519). 'Η Β' συμ-
φωνική (τ. 257, σελ. 1550). Δικοί μας
και ξένοι (τ. 259, σελ. 1614). 'Η Δ' συμ-
φωνική (τ. 260, σελ. 1644). 'Η μουσική
στην επαρχία (τ. 261, σελ. 1674).

ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ Σπ.: Τό νομοσχέδιον
περί κοινωνικών ασφαλίσεων (τ. 238, σ.
921). 'Η μεταρρύθμισις του δικηγορικού
κώδικος (τ. 251, σελ. 1341).

ΘΕΟΤΟΚΗ Μ.: Ποία τά αίτια της άποτυ-
χίας των δακοκτόνων κατά τό 1933 εν
'Ερκύρα (τ. 255, σελ. 1480).

Κ.: 'Εβδομαδιαία έπισκόπησις του Χρημα-
τιστηρίου αξιών (άπό του τεύχους 212
και έντεθεν).

ΚΑΒΒΑΔΑ Δ.: 'Απέτυχον πράγματι τά
δακοκτόνα; Οι κίνδυνοι της έλαιοπα-
γωγής (τ. 234, σελ. 796).

ΚΑΛ. ΜΑΝ.: 'Η μουσική στην Αίγυπτο (τ.
239, σελ. 973). 'Ελληνικός ραδιοφωνικός
σταθμός (τ. 240, σελ. 1007). 'Η μελο-
δραματική κίνησις (τ. 242, σελ. 1069).

ΚΑΛΙΤΣΟΥΝΑΚΙ Δ.: 'Η κοινωνική νομο-
θεσία κατά την δεκαετίαν 1924—1934
(τ' 227, σελ. 569). Νεοελληνική κοινο-
νία και οικονομία (τ. 234, σελ. 812).

ΚΑΛΛΕΡΓΗ Ι.: 'Η άλήθεια επί των λιπα-
μάτων (τ. 256, σελ. 1503).

ΚΑΛΛΙΑ Μ.: Τό Δ' Πανελλήνιον άμπε-
λοφυγικόν συνέδριον (τ. 248, σ. 1252).

ΚΑΛΟΓΕΡΑ Ι.: Πώς έπεςαν τά 'Ιωάνι-
να (τ. 248, σελ. 1245).

ΚΑΛΟΠΕΡΕΑ Σ.: 'Η εξαγωγή νωπών στα-
φυλών (τ. 210, σελ. 1867).

ΚΑΛΟΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Ν.: 'Η σωτηρία των
κειμηλίων (τ. 245, σελ. 1165).

ΚΑΛΟΠΕΡΟΠΟΥΛΟΥ Σ. ΣΤΡΑΤΗ: 'Ο με-
ταβατικός χαρακτήρ των κανόνων του
Διεθνούς Δικαίου (τ. 241, σελ. 1017).
Τό 242, σελ. 1054—τ. 243, σελ. 1087).
'Η είσοδος της Ρωσσίας εις την Κ.Τ.Ε.
(τ. 247, σελ. 1209). Τό Βαλκανικόν σύμ-
φωνον (τ. 250, σελ. 1306—τ. 251, σελ.
1344—τ. 253, σελ. 1408—τ. 259, σελ.
1443).

ΚΑΛΠΑΞΗ Ε.: Αι Ιαματικά πηγαί της
'Ελλάδος (τ. 237, σελ. 905).

ΚΑΜΠΑΝΗ ΑΡ.: 'Ενα βιβλίο γιά την 'Ι-
σπανία (τ. 210, σελ. 1875). «Κάποιον
νεκρών ή ζωή» (τ. 211, σελ. 58). 'Ο κ.
Περνός και ή νέα ελληνική (τ. 212, σελ.
91). Γιά μία Αιγυπτιακή 'Ιλιάδα (τ. 213
σελ. 121). Τό «πάθος της βεβαιότητος»
(τ. 214, σελ. 152). 'Ενός έστί χρεία (τ.
215, σελ. 187). Και πάλιν τό πάθος της
βεβαιότητος (τ. 216, σελ. 222). 'Η αυτο-
βιογραφία του Λασκαράτου (τ. 217, σελ.
254—τ. 218, σελ. 285—τ. 219, σ. 318).
Μία όμυλία γιά τό γλωσσικό (τ. 220,
σελ. 349). Ποίησις, 'Ιστορία, 'Απομνη-
μονεύματα (τ. 221, σελ. 393). 'Ενας έ-
θνικός όμιλος (τ. 222, σελ. 423). 'Η
Κοινωνία και ό Γλωσσικός Σύλλογος
(τ. 223, σελ. 455). Νέοι μυθιστοριογρά-
φοι (τ. 224, σελ. 487). 'Η κοινή γραφο-
μένη (τ. 225, σελ. 519). 'Ενα βιβλίο
του κ. 'Αχ. Τζαρτζάνου (τ. 226, σελ.
552). Μία άπατηλή λέξις (τ. 227, σελ.
586). Δημοτική, υπερδημοτική και άστι-
κή γλώσσα (τ. 228, σελ. 620). 'Επίλο-
γος (τ. 229, σελ. 652). 'Ο «Εκπαιδευτι-
κός Όμιλος» και μία του διάλεξις στά
1911. (τ. 230, σελ. 684). Ορσκειυτικοί
ποιηταί (τ. 232, σελ. 749). Σαφήνεια
και άσάφεια (τ. 233, σελ. 780). 'Ενας
κριτικός ίδεών (τ. 234, σελ. 809—τ. 235
σελ. 844—τ. 236, σελ. 876—τ. 237, σελ.
908). Τό μέγα πρόβλημα (τ. 238, σελ.
940). 'Ο φετιχισμός της περισωμένης
(τ. 239, σελ. 972). Οι γλωσσικές ίδέες
του Ν. Κονεμένου (τ. 240, σελ. 1004).
'Η λαϊκή γλώσσα στο Παρίσι (τ. 241,
σελ. 1036). Ποιητικές συλλογές (τ. 242,
σελ. 1068). 'Η ειλικρίνεια στην τέχνη (τ.
243, σελ. 1100). 'Ελευθέρα Κέρκυρα (τ.
244, σελ. 1132). 'Ολωσσολογικά έρευ-
ναι» (τ. 245, σελ. 1164). 'Ο Δάντης του
Παρίσι (τ. 246, σελ. 1197). Τά έλλατ-
ματα του Δάντη (τ. 247, σελ. 1229). Εύ-
γλωττα παραδείγματα (τ. 248, σελ. 12-
61—τ. 249, σελ. 1293). 'Εξαθηναϊσμός
(τ. 250, σελ. 1325). Οι «Μουσικές φω-
νές» του Λάμπρου Πορφύρα (τ. 251, σελ.
1356). Λογοτεχνία και Βιβλιογραφία (τ.
252, σελ. 1391). 'Ο Σύλλογος των νεο-
δημοτικιστών (τ. 253, σελ. 1423). 'Ενας
βιογράφος του Παπαδιαμάντη (τ. 254,
σελ. 1455). 'Ο Πανσίνι και ή γλώσσα
(τ. 255, σελ. 1485). 'Αστοί και προλετά-
ριοι (τ. 256, σελ. 1516). 'Η ελληνική βι-
βλιογραφία (τ. 257, σελ. 1550).

ΚΑΝΑΒΑΡΙΩΤΗ Ε. ΣΤΕΛ.: 'Επί της πα-
ραγγελλας των νέων αντιτορπιλικών (τ.
230, σελ. 662).

ΚΑΝΑΓΚΙΝΗ Π.: 'Η σιπάρκεια της χώρας
(τ. 230, σελ. 666). Τά φασφορικά λιπά-
σματα (τ. 240, σελ. 984). 'Απλά χημικά
λιπάσματα (τ. 248, σελ. 1560). 'Η όρυ-
ζοκαλλιέργεια (τ. 260, σελ. 1624).

ΚΑΝΔΗΡΑΚΗ ΣΤ.: Τό έκ του άρβρου 30
του Συντάγματος δικαίωμα της Γερου-
σίας και τό συνταγματικόν καθήκον του
Προέδρου της Δημοκρατίας (τ. 244, σ.
1118).

ΚΑΠΙΝΕΜΠΟΡΙΚΗ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ: 'Η
καπνική μας κίνησις κατά τά έτη 1933—
34 και 1934—35 (τ. 260, σελ. 1636—
τ. 261, σελ. 1669).

ΚΑΡΑΒΙΔΑ Κ.: Αι περιπέτειαι της έν
Βουκουρεστίου ελληνικής μειονότητας (τ.
259, σελ. 1596).

ΚΑΣΙΜΑΤΗ Π. ΓΡΗΓ.: 'Η άστική νομοθε-
σία κατά την τελευταίαν δεκαετίαν (τ.
228, σελ. 604). Τό Δ' συνέδριον των Βυ-
ζαντινών σπουδών (τ. 248, σελ. 1241).

ΚΑΣΚΑΡΕΛΗ Ν.: 'Ο προύπολογισμός του
1933—34 (τ. 212, σελ. 83—τ. 213, σελ.
115—τ. 214, σελ. 140—τ. 215, σελ. 173—
τ. 216, σελ. 215—τ. 217, σελ. 239). Ποία
τά αποτελέσματα των περιορισμών της
εισαγωγής έμπορευμάτων (τ. 232, σελ.

737). 'Επί του σταφιδικού ζητήματος (τ.
244, σελ. 1117). 'Ελληνική οικονομία
και ελληνική οικονομική πολιτική (τ.
251, σελ. 1351—τ. 253, σελ. 1414).

ΚΑΤΗΦΟΡΗ Σ.: Είναι έπαρκής ό χρυσός
διά ν' άποτελέση και πάλιν την διεθνή
νομισματικήν βάση; (τ. 256, σελ. 1505).

ΚΑΤΣΑΠΗ Ι.: Τό Ιππικόν ζήτημα της 'Ελ-
λάδος άπό στρατιωτικής ίδις άπόψεως
(τ. 235, σελ. 828). 'Η προπαρρασκευή
και ή έμπορία του κρέατος (τ. 245, σελ.
1157).

ΚΑΤΩΠΟΔΗ Γ.: 'Αδικήματα κατά της
κρατικής περιουσίας (τ. 213, σελ. 107).
'Ασφύξια εις την ελληνικήν φυλακήν (τ.
220, σελ. 331—τ. 221, σελ. 378). Γενι-
κοί και ειδικοί παράγοντες εις την δια-
κύμανσιν της έγκληματικότητος κατά την
τελευταίαν δεκαετίαν (τ. 229, σελ. 634).
Αι ελληνικά φυλακά (τ. 243, σελ. 10-
83). 'Η έρευνα της προσωπικής κατα-
στάσεως των καταδικών (τ. 258, σελ.
1561). 'Η άπό άλλης πλευράς έρευνα της
δικαιοσύνης επί κακουργημάτων (τ. 260
σελ. 1626).

ΚΑΦΑΝΤΑΡΗ Γ.: Αι βάσεις της άμέσου
φορολογίας εν 'Ελλάδι (τ. 211, σελ. 97).
'Η κοινή συνεδρίασις των νομοθετικών
σωμάτων (τ. 254, σελ. 1429).

ΚΗΠΟΥΡΙΔΗ Σ.: Αι νέα κατευθύνσεις
του γερμανικού δικαίου (τ. 211, σ. 49).

ΚΛΑΔΑ Σ.: 'Ο τουρισμός και τά έξ αυτού
έσοδα της έθνικής οικονομίας (τ. 213,
σελ. 106—τ. 214, σελ. 137). 'Η στατι-
στική ως επιστήμη και ως διοικήσις εν
'Ελλάδι (τ. 227, σελ. 578). 'Η άνεργία
(τ. 251, σελ. 1337—τ. 252, σελ. 1368—
τ. 253, σελ. 1410—τ. 254, σελ. 1444—
τ. 255, σελ. 1471).

ΚΟΙΜΗΣΗ Μ.: 'Αποδημοκρατοποιήσις και
άποστρατικοποίησις των άμυντικών δυ-
νάμεων (τ. 249, σελ. 1271). Πανελλήνιος
Δημοκρατική 'Άμυνα (τ. 253, σ. 1403).

ΚΟΚΚΑΛΗ ΑΛ.: Ποίον είναι τό κυριώτε-
ρον αίτιον της παγκοσμίου οικονομικής
κρίσεως; (τ. 261, σελ. 1665).

ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΝΙΚ.: «Αι κοινωνικά ασφαλί-
σεις και ή εφαρμογή των εν 'Ελλάδι»
(τ. 240, σελ. 1000—τ. 241, σελ. 1032—
τ. 242, σελ. 1064).

ΚΟΜΗΤΟΣ ΣΠΟΝΟΥΤΕΝ: Τά πειράματα
του Προέδρου Ρούζβελτ (τ. 245, σελ.
1156).

ΚΟΝΙΣΤΗ Γ.: Νομαδική αιγιοτροφία και
δόση (τ. 258, σελ. 1575—τ. 259, σελ.
1606—τ. 260, σελ. 1634).

ΚΟΡΔΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ Π.: 'Η έπιβαλ-
λομένη αναθεώρησις της δικαιοστασια-
κής νομοθεσίας (τ. 239, σελ. 962).

ΚΟΤΣΩΝΗ ΣΤ.: 'Η μεταφορά και διατή-
ρησις των επιτραπέζιων σταφυλών (τ.
237, σελ. 904).

ΚΟΥΚΛΕΛΗ Α.: 'Ο σίτος και ή άροτραία
καλλιέργεια (τ. 227, σελ. 581—τ. 228,
σελ. 612—τ. 229, σελ. 647—τ. 230, σελ.
679—τ. 232, σελ. 743—τ. 233, σελ. 773
—τ. 234, σελ. 805—τ. 235, σελ. 839).

ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗ ΕΥΣΤ.: Κατά τό Ισχυρόν
Σύνταγμα μας ό Πρόεδρος της Δημο-
κρατίας έχει πρωτοβουλία και εθούνας
(τ. 237, σελ. 888). Κατά της πολιτεια-
κής προχειρολογίας (τ. 248, σελ. 1084).

ΚΟΥΜΑΡΙΑΝΟΥ Α.: 'Η εξέλιξις του άμε-
ρικανικού πειράματος (τ. 214, σελ. 147.
—τ. 215, σελ. 179). Τά αποτελέσματα
των περιορισμών εισαγωγής έμπορευμά-
των (τ. 222, σελ. 402). Τό σκάνδαλον
της Βελγικής Τράπεζας 'Εργασίας και
τό πρόγραμμα Δε Μαν (τ. 227, σ. 579).
'Ο κρατικός παρεμβατισμός (τ. 232, σ.
744). 'Η φορολογική μεταρρύθμισις εις
την Γαλλίαν (τ. 237, σελ. 899). Και πά-
λιν ό κρατικός παρεμβατισμός (τ. 238,
σελ. 934). 'Επιβάλλεται ή χαλάρωσις

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΑΙ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΕΝ ΓΑΛΛΙΑ

ΤΟΥ κ. ΙΩΑΝ. ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΗ

των προστατευτικών μέτρων ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν; (τ. 239, σελ. 960). Τὰ ἀποτελέσματα τῶν νομισματικῶν χειρισμῶν (τ. 244, σελ. 1123). Ἡ ἐφαρμογὴ τῶν μαθηματικῶν εἰς τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν (τ. 246, σελ. 1180). Ἡ ἐξέλιξις τοῦ προϋπολογισμοῦ 1934—35 κατὰ τὴν α' ἐξαμηνίαν τῆς χρήσεως (τ. 254, σελ. 1448). Αἱ δηλώσεις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας (τ. 258, σελ. 1571).

ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΥ ΕΜΠ. Α.: Ἡ κατάστασις τῆς γεωργίας ἐν Ἡπείρῳ καὶ πῶς δέον ν' ἀντιμετωπισθῇ αὕτη (τ. 229, σελ. 631.—τ. 230, σελ. 669). Αἱ δυνατότητες τοῦ τουρισμοῦ ἐν Ἡπείρῳ (τ. 237, σελ. 894).

ΚΟΥΣΗ ΔΗΜ.: Ἐπὶ τοῦ προγράμματος τοῦ Ἀγροτικοῦ Δημοκρατικοῦ κόμματος (τ. 245, σελ. 1150.—τ. 246, σελ. 1185.—τ. 247, σελ. 1215).

ΚΟΥΣΟΥΛΑΚΟΥ Γ.: Τὸ νέον οἰκογενειακὸν δίκαιον (τ. 218, σελ. 264.—τ. 219, σελ. 302.—τ. 221, σελ. 372.—τ. 223, σελ. 441.—τ. 224, σελ. 473.—τ. 226, σ. 537).

ΚΟΥΤΣΟΧΕΡΑ Π. Ι.: Νὰ οὐσιαστικοποιηθῇ ἡ Δημοκρατία (τ. 229, σελ. 641). Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγροτικῆς πίστεως ἀπὸ διεθνῶς καὶ Βαλκανικῆς ἀπόψεως τοῦ Μπ. Ἀλιβιζάτου (τ. 235, σελ. 847). Σταφιδικὰ ζητήματα (τ. 237, σελ. 903). Ἡ ἀναγκαστικὴ ἀσφάλισις τῆς σταφιδοπαραγωγῆς (τ. 238, σελ. 935).

ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Η.: Ἡ ἀληθὴς ἔννοια τῆς βουλευτικῆς ἀσυλίας (τ. 211, σελ. 39).

ΚΥΡΟΥ ΑΧ.: Τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνισμοῦ (τ. 216, σελ. 201.—τ. 217, σελ. 235.—τ. 218, σελ. 267.—τ. 219, σελ. 304).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Ν.: Ἡ κάθαρσις τοῦ δράματος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς (τ. 213, σελ. 123.—τ. 214, σελ. 154.—τ. 216, σελ. 225.—τ. 217, σελ. 255.—τ. 218, σελ. 288.—τ. 219, σελ. 321.—τ. 220, σελ. 351).

ΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ ΣΤ. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν περιορισμῶν εἰσαγωγῆς ἐμπορευμάτων (τ. 221, σελ. 370).

ΛΑΓΑΚΟΥ Η.: Αἱ ἑλληνικαὶ φυλακαὶ (τ. 241, σελ. 1021.—τ. 244, σελ. 1115.—τ. 245, σελ. 1146).

ΛΑΓΟΠΑΤΗ Γ.: Αἱ γενικωτέρου ἐνδιαφέροντος τροποποιήσεις τοῦ κώδικος τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης (τ. 251, σελ. 1339.—τ. 253, σελ. 1412.—τ. 255, σελ. 1473.—τ. 256, σελ. 1502.—τ. 257, σελ. 1533.—τ. 258, σελ. 1568.—τ. 259, σελ. 1600.—τ. 260, σελ. 1628.—τ. 261, σελ. 1661).

ΛΑΜΠΑΔΑΡΙΟΥ Δ.: Ἡ κρίσις εἰς τοὺς ἐπιστήμονας τεχνικούς (τ. 214, σελ. 135.—τ. 215, σελ. 169). Πληθωρισμὸς καὶ κρίσις εἰς τοὺς τεχνικούς (τ. 248, σελ. 1242).

ΛΑΜΠΙΡΗ Ι.: Ἡ κρίσις τῆς Δικαιοσύνης (τ. 212, σελ. 71).

ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ Α.: Ἡ διοικητικὴ ἀποκέντρωσις (τ. 221, σελ. 376.—τ. 222, σελ. 408.—τ. 223, σελ. 443).

ΛΕΚΚΑ Ν.: Ἡ IX' Διεθνὴς ἔκθεσις Θεσσαλονίκης (τ. 247, σελ. 1230).

ΛΕΜ. Ε.: Μετακαφενεϊκὴ Ἑλλάς (τ. 261, σελ. 1676).

ΛΕΜΠΕΣΗ Ε.: Τὸ οἰκονομικὸν πρόβλημα τῆς Γαλλίας καὶ ἡ διεθνὴς οἰκονομία (τ. 256, σελ. 1506).

ΛΕΟΝΑΡΔΟΥ Ε.: Ποῖα τὰ ἀποτελέσματα τῶν περιορισμῶν εἰσαγωγῆς ἐμπορευμάτων ἐπὶ τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος (τ. 230, σελ. 671). Ἐπιβάλλεται ἡ χαλάρωσις τῶν προστατευτικῶν μέτρων ὑπὲρ τῶν ὀφειλετῶν (τ. 243, σελ. 1079). Οἱ περιορισμοὶ τῶν εἰσαγωγῶν (τ. 250, σελ. 1312).

ΛΕΟΝΤΙΔΗ Κ.: Ἡ πολιτικὴ τοῦ ἀρτου συ-

νοδεύει τὴν πολιτικὴν τοῦ οἴτου (τ. 222, σελ. 406.—τ. 224, σελ. 475.—τ. 225, σελ. 509.—τ. 232, σελ. 732.—τ. 233, σελ. 769.—τ. 234, σελ. 800.—τ. 235, σελ. 832).

Ἡ δημοσίαι ἀγροτικὴ πίστις (τ. 256, σ. 1508.—τ. 257, σελ. 1540.—τ. 258, σελ. 1572.—τ. 259, σελ. 1605).

ΛΕΦΑ ΧΡ. Β.: Ἡ ἐκπαίδευσις στὴν Ἑλλάδα (τ. 225, σελ. 505.—τ. 226, σελ. 535.—τ. 232, σελ. 750.—τ. 233, σελ. 781.—τ. 234, σελ. 810). Ἡ παθεῖα στὴν ἐγκαιρία 1924—1934 (τ. 229, σελ. 653.—τ. 230). Ἡ ἐκπαίδευσις στὴν Ἑλλάδα (τ. 235, σελ. 845.—τ. 236, σελ. 877.—τ. 237, σελ. 909).

ΛΙΡΜΑΝΝ W.: Τὸ μέλλον τοῦ γαλλικοῦ φράγκου (τ. 221, σελ. 381).

ΛΟΒΕΔΑΙ Α.: Ἡ Γενεὴ κέντρον οἰκονομικῶν πληροφοριῶν (τ. 260, σελ. 1622.—τ. 261, σελ. 1655).

ΛΟΠΡΕΣΤΗ Π.: Τὸ πρόβλημα τῆς ἀποξηράνσεως τῶν γαιῶν (τ. 235, σελ. 827).

ΛΟΡΕΝΖΑΤΟΥ Π.: Ὁ πληθωρισμὸς τῶν ἐπιστημόνων (τ. 248, σελ. 1242).

ΛΟΥΒΑΡΙ Ν.: Σίλβερ (τ. 256, σελ. 1515.—τ. 257, σελ. 1548).

ΛΟΥΚΙΔΗ — ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Α.: Πέτρος Πετρίδης (τ. 218, σελ. 286).

Μ.: Ἡ συναλλία ἔργων τοῦ συνθέτου κ. Π. Πατρίδης (τ. 220, σελ. 353).

ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Ι. Δ.: Οἱ ἔμμεσοι φόροι ἐν Ἑλλάδι (τ. 230, σελ. 664.—τ. 231.—τ. 232, σελ. 728).

ΜΑΚΚΑ Α.: Ἡ αὐριανὴ ἱστορικὴ στιγμή καὶ τὸ εὐπνημὸν τῶν ἑλληνικῶν συνειδήσεων (τ. 211, σελ. 41.—τ. 212, σελ. 74).—Ἡ κρίσις τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν καὶ τὸ μέλλον τοῦ θεομοῦ (τ. 216, σελ. 207). Ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς ἑλληνικῆς Δημοκρατίας (τ. 227, σελ. 567.—τ. 228, σελ. 606). Τὸ ἐν Γενεῇ ἐγκλημα τῆς διπλωματίας μας (τ. 232, σελ. 725). Ἡ Ἑλλάς καὶ αἱ συνομιλίαι τῆς Βενετίας (τ. 234, σελ. 787). Τὸ σκότος τῆς ἐξωτερικῆς μας πολιτικῆς (τ. 235, σελ. 822). Ἡ ἱστορικὴ καμπὴ τῆς προεδρικῆς ἐκλογῆς (τ. 244, σελ. 1109). Ὁ Βενιζέλος καὶ ἡ Δημοκρατία (τ. 246, σελ. 1173). Ὁ κ. Τσαλδάρης καὶ οἱ νόμοι τῆς φύσεως (τ. 249, σελ. 1275). Πρὸς τὴν κυβέρνησιν τῆς ἑλληνικῆς ληστοκρατίας (τ. 252, σελ. 1366).

ΜΑΚΡΗ ΠΕΡ.: Τί εἶναι ἡ διευθυνομένη οἰκονομία; (τ. 230, σελ. 675). Ἀπάντησις στὴν πρότασιν τοῦ κ. Μπερνάρη γιὰ μιὰ νέα πιστωτικὴ πολιτικὴ (τ. 234, σελ. 803). Πῶς πρέπει νὰ γίνηται μιὰ ἐπιστημονικὴ συζήτησις (τ. 240, σελ. 997).

ΜΑΚΡΥΝΙΚΟΛΑ Α.: Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κράτους διὰ τὴν καταδίωξιν τοῦ λαθρεμπορίου (τ. 238, σελ. 929).

ΜΑΜΟΠΟΥΛΟΥ Π.: Ἡ ἑλληνικὴ μειονότης τῆς Βορείου Ἡπείρου ἐνώπιον τῆς Κ.Τ. Ε. (τ. 236, σελ. 863). Τὸ σχολικὸν ζήτημα αἰ τῆς Β. Ἡπείρου (τ. 253, σελ. 1402).

ΜΑΙΝΟΥΣΗ Ν.: Τὸ ἐκλογικὸν νομοσχέδιον (τ. 236, σελ. 857.—τ. 237, σελ. 891.—τ. 238, σελ. 923). Ὁ νομὸς τοῦ Κιλκίς καὶ αἱ ἐκ τῆς ἰδρύσεώς του προκαλούμεναι ἀπόψεις (τ. 252, σελ. 1373.—τ. 253, σελ. 1405.—τ. 254, σελ. 1445). Ὁ θεσμός τῆς διαλύσεως τῆς Βουλ. ὡς διατυπώται εἰς τὸ γαλλικὸν Σύνταγμα καὶ ἡ προταθεῖσα ἐπ' αὐτοῦ μεταρρυθμίσις (τ. 256, σελ. 1497.—τ. 257, σελ. 1530.—τ. 258, σελ. 1562).

ΜΑΝΤΖΟΥΛΙΝΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ: Τὰ κωλύματα τοῦ γάμου εἰς τὸν ἀστικὸν κώδικα (τ. 225, σελ. 503).

ΜΑΡΙΔΑΚΗ Γ.: Δημήτριος Παπούλιας (τ. 226, σελ. 561.—τ. 227, σελ. 587).

ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ ΣΤΥΛ.: Περὶ τὰς κοινωνικὰς ἀσφαλίσεως (τ. 243, σελ. 1092).

ΜΕΛΑ ΓΕΩΡΓ.: Ἡ κρίσις τῆς Κοινωνίας

τῶν Ἑθνῶν (τ. 219, σελ. 298). Αἱ ἐξ Ἀλβανίας ἀπαράδεκτοι προκλήσεις (τ. 253, σελ. 1397).

ΜΕΛΑ Θ.: Τὸ ἱνστιτούτον καλυτερεύσεως φυτῶν Θεσσαλονίκης (τ. 261, σ. 1668).

ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ Α.: Κυβερνήσεις καὶ στρατός (τ. 250, σελ. 1303).

ΜΟΔΗ Γ.: Αἱ κοινοτικαὶ ἐκλογαὶ (τ. 220, σελ. 329). Ἐφετεῖα καὶ δημαρχιακαὶ ἐκλογαὶ (τ. 226, σελ. 531).

ΜΟΥΣΜΟΥΤΗ Ν.: Τὸ γενικὸν ἐπίπεδον τῶν τιμῶν ἐν Ἑλλάδι (τ. 252, σ. 1385).

ΜΠΑΝΤΑΛΟΥΚΑ ΚΛ.: Αἱ κοινωνικαὶ ἀσφαλίσεις καὶ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ἐν Ἑλλάδι (τ. 240, σελ. 1000.—τ. 241, σελ. 1032.—τ. 242, σελ. 1064).

ΜΠΕΡΝΑΡΗ ΑΝΤ.: Προσηρμόθησαν αἱ ἑλληνικαὶ τιμαὶ πρὸς τὸ ἐπίπεδον τῶν τιμῶν τοῦ ἐξωτερικοῦ; (τ. 222, σελ. 403.—τ. 223, σελ. 440). Κατευθύνσεις μιᾶς νέας πιστωτικῆς πολιτικῆς (τ. 229, σελ. 642.—τ. 230, σελ. 677). Οἰκονομικὴ πραγματικότης καὶ παρεμβατισμὸς (τ. 236, σελ. 869).

ΜΠΙΡΗ Κ.: Ἡ ὁργάνωσις τῶν τεχνικῶν ὑπηρεσιῶν τῶν κοινοτήτων (τ. 219, σελ. 298). Τὸ κράτος καὶ ἡ πολεοδομικὴ πολιτικὴ του (τ. 223, σελ. 439.—τ. 224, σ. 472).

ΜΠΟΤΤΑ·Ι· ΓΚΙΟΥΖΕΠΠΕ: Τὸ φασιστικὸν κορποριβιστικὸν κράτος (τ. 245, σελ. 1167.—τ. 246, σελ. 1198.—τ. 247, σ. 1231).

ΜΠΟΥΚΗ Σ.: Ὁ ἀτομισμὸς τοῦ Φώτου Πολίτη (τ. 260, σελ. 1645).

ΜΥΛΩΝΑ ΑΛ.: Ἡ μεγάλη ἀποστολὴ τῶν συνεταιρισμῶν διὰ τὴν διευθύνσιν τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας (τ. 238, σελ. 920). Ὁ πληθωρισμὸς τῶν ἐπιστημόνων (τ. 249, σελ. 1272). Ὁ ρόλος τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ κ. Ζαῖμης (τ. 251, σελ. 1336). Τὸ θεμελιώδες πρόβλημα τῆς ἐθν. οἰκονομίας τῆς Ἑλλάδος (τ. 251, σελ. 1359). Ἡ μετανάστευσις ἀναγκαῖος παράγων διὰ τὴν ἐθνικὴν οἰκονομίαν τῆς Ἑλλάδος (τ. 257, σελ. 1525).

ΜΥΛΩΝΟΠΟΥΛΟΥ ΣΠ.: Ἐθνικὸς κίνδυνος (τ. 245, σελ. 1165).

ΜΩΡΑ·Ι·ΤΗ Δ.: Συμβουλευτικοὶ παιδαγωγικοὶ σταθμοὶ (τ. 250, σελ. 1309).

Ν. Κ. Α.: Πρόωρος ἐθνικισμὸς (τ. 257, σελ. 1534).

Ν. Ρ. Α.: Αἰκατερινὴ Βαρουξάκη (τ. 222, σελ. 425).

ΝΑΣΣΑ Γ.: Μέταξά—Βάμβαξ—Ἐριον (τ. 239, σελ. 966).

ΝΕΥΡΟΥ Κ.: Τὰ προβλήματα λιπάνσεως καὶ αἱ περὶ αὐτὰ πλάναι (τ. 212, σελ. 81.—τ. 213, σελ. 109.—τ. 214, σ. 139).

ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ Ι.: Αἱ σημεριναὶ λογιστικαὶ ἐπιχειρήσεις καὶ αἱ δημόσιαι οἰκονομικαὶ ὑπηρεσίαι (τ. 241, σ. 1030).

ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΥ Κ. Ν.: Κοινωνία, ἐκπαίδευσις, δικηγορία (τ. 210, σελ. 1864.—τ. 211, σελ. 45.—τ. 212, σελ. 78).

ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Δ.: Ἡ ἀπολογία τοῦ Τέστα (τ. 244, σελ. 1133). Τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός (τ. 256, σελ. 1518). Τί λέγει τὸ Κοράνιο καὶ τί τὸ Εὐαγγέλιον (τ. 260 σελ. 1643).

ΝΙΚΟΛΗ ΣΤΑΜ.: Ραδιοφωνία (τ. 224, σελ. 489).

ΝΟΜΙΚΟΥ Α.: Ἡ θέσις τοῦ Χίτλερ ἐν Γερμανίᾳ ὑπὸ τὸ φῶς τῶν γεγονότων τῆς 30 Ἰουνίου (τ. 239, σελ. 951). Ἡ Γερμανία καὶ τὸ ἐξωτερικόν (τ. 249, σελ. 1278). Ἡ γερμανικὴ προπαγάνδα (τ. 255, σελ. 1468).

ΝΤΟΥΜΕΡΙΚ Γ.: Αἱ ἐπιβαλλόμεναι συνταγματικαὶ μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Γαλλίαν (τ. 249, σελ. 1277).

Π. Α. Γ.: Ἡ Ἑλλάς, ἡ Ἀλβανία καὶ ἡ Βόρειος Ἡπείρος (τ. 261, σελ. 1662).

Παρ' ὅλον ὅτι τὸ Σύνταγμα ἐκάστης χώρας ἀποτελεῖ τὴν τεχνικὴν τῆς ἐλευθερίας ἐνὸς λαοῦ, ἐν τούτοις ἡ μεγάλῃ μάζᾳ τῶν ἐκλογέων ἐλάχιστα ἐνδιαφέρεται πάντοτε, πλὴν βεβαίως διὰ τὴν τυπικὴν ἐξωτερικὴν μορφήν τοῦ πολιτεύματος, διὰ τὰ τεχνικὰ συνταγματικὰ ζητήματα, πολὺ δὲ περισσότερον σήμερον, ὅποτε τὰ διάφορα οἰκονομικὰ προβλήματα περισφίγγουσι τὸσον τὴν ζωὴν.

Χαρακτηριστικὴ τῆς τοιαύτης νοοτροπίας τῆς μεγάλῃς μάζης τῶν ἐκλογέων εἶναι καὶ ἡ λαϊκὴ ἐπώδῃς, ἃν καὶ ἐξ ἄλλων τότε αἰτίων ἐπήγαγε, τὴν ὅποιαν ἐψάλλον ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ στρατηγοῦ Boulanger:

«Nous avons trop d'occupation pour songer à la révision».

Ἡ δυνὴν ἐπικρατοῦσα ὁμῶς ἀντίληψις ὅτι ἡ σημερινὴ θέσις τοῦ κράτους δὲν εἶναι ἡ ἐπιβαλλομένη ἐκ τῶν ὄρων τῆς συγχρόνου ζωῆς, ἰδίᾳ δὲ ἡ κρίσις τοῦ δημοκρατικοῦ καθεστώτος εἰς τὰ διάφορα εὐρωπαϊκὰ κράτη ὥθησε καὶ ἐν Γαλλίᾳ τοὺς ἐπιστημονικοὺς καὶ πολιτικοὺς κύκλους εἰς τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τῶν ἀναγκαίων συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων εἰς τοὺς γαλλικοὺς συνταγματικούς νόμους τοῦ 1875.

Ἡ μελέτη μάλιστα τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Γαλλίᾳ δὲν ἐφθασε μόνον εἰς τὴν ἀποκρυπτόμεναι συγκεκριμένων σχεδίων, ἀλλὰ περιελήφθη ὡς σαφὴς πολιτικὴ τῆς ἐθνικῆς λεγομένης κυβερνήσεως Ἰτουμέργκ καὶ ἐγένετο ἡ ἀφορμὴ τῆς πτώσεως αὐτῆς κατὰ Νοέμβριον 1934. Εἰς τὰς γραμμάς ἀτίνους θὰ ἐπακολουθῇ ἡ ἀνασύνθεσις βεβαίως ὅλαι αἱ ἀνασύνθεσις καὶ ὑποστηριχθεῖσαι ἐν Γαλλίᾳ γινώμαι καὶ ἀπόψεις λεπτομερῶς, πρᾶγμα ἄλλως τε ἀδύνατον, ἀλλὰ αἱ σπουδαιότεραι ἐξ αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως εἰς προσεχῆς ἀρθροῦν μας ἐξετάσωμεν συγκριτικῶς τὰς ἐξενεχθείσας γνώμας καὶ ἀπόψεις ἐν Γαλλίᾳ, ἐν σχέσει μὲ τὰς παρ' ἡμῶν ἀναγκαῖας συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις.

Ἀπὸ τὸς ἔτους 1932 ἤρχισεν ἡ συζήτης περὶ συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Γαλλίᾳ, ἃν καὶ βεβαίως προηγουμένως κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἐξήχθησαν μεμονωμένα γινώμαι περὶ μεταρρυθμίσεως διαφόρων συνταγματικῶν διατάξεων, ἰδίᾳ δὲ ὁσάκις προέκυπτον κυβερνητικαὶ δυσχερεῖαι ἢ πολιτικαὶ ἀνωμαλίας.

Ὁ ἀντιπρόεδρος τῆς γαλλικῆς Γερουσίας Maurice Ordinaire κατὰ τὸ 1932 ἐξέδωκε μελέτην τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Le vice constitutionnel et la revision», καὶ ἡ ὅποια προὐκάλεσε τὴν ἐναρξιν, οὕτως εἰπεῖν, τῆς συζητήσεως τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν γαλλικῶν συνταγματικῶν διατάξεων. Ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνω μελέτης γενικῶς τάσσεται ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως τῆς Γερουσίας, τοῦ τρόπου τοῦ ἐλέγχου τῆς συνταγματικότητος τῶν νόμων, ὡς ἐπίσης καὶ ἄλλας τινὰς οὐσιώδεις μεταρρυθμίσεις. Εἰδικῶς θεωρεῖ ἀπαραίτητους καὶ ἐπειγούσας τὰς ἐξῆς μεταρρυθμίσεις:

α) Τὴν ἐξέλεξις τοῦ κύρους τῶν ἐκλογικῶν οὐχὶ ὑπὸ τῆς Βουλῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἀνεξαρτήτων δικαστῶν.

β) Τὴν ἐπέκτασιν τῆς κοινοβουλευτικῆς ἐντολῆς διὰ νὰ γίνῃ αὕτη περισσότερον ἀνεξάρτητος καὶ ἀλυγώτερον περιφρονῆς τῶν ἐκλογικῶν σκέψεων.

γ) Τὴν διαρρύθμισιν τοῦ συστήματος τῆς ἀσκήσεως τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐλέγχου.

δ) Τὴν μεταρρύθμισιν τοῦ τρόπου τῆς διαλύσεως τῆς Βουλῆς.

Κατὰ τὸ ἴδιον ἔτος ἦλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἀπὸ τῶν σπηλῶν τῆς καθημερινῆς παρισινής ἐφημερίδος «Καθημερινή» (6-15 Ὀκτ. 1932) τὸ ριζοσπαστικὸν σχέδιον περὶ συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων τῆς Ἐθνικοκοινωνικῆς Ἐταιρείας, ὑποστηριζόμενον καὶ ὑπὸ τῆς Ὀργανώσεως τῶν Παλαιῶν Πολεμιστῶν, διατυπωθὲν ὑπὸ τὴν μορφήν ἐνὸς νέου πλήρους Συντάγματος. Κατὰ τὸ σχέδιον αὐτὸ ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας ἐκλέγεται ἀπὸ τὴν Βουλὴν, τὴν Γερουσίαν, καὶ συμβούλιον συντάξεως τῶν νόμων καὶ ἀπὸ ἰσὺν ἀριθμὸν ἀντιπροσώπων τοῦ Προέδρου. Τὰ 3/4 τῶν ἀνωτέρω ἐκλεκτῶν δύναται νὰ ἀπαγγεῖλουν τὴν παῖσιν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, ἥτις καθίσταται ὁριστικὴ κατὰ τὸν δημοφιλῆ νόμον, ἐάν ὁμῶς τὸ δημοψήφισμα δώσῃ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, τότε διαλύεται ἡ Βουλὴ.

Ἡ νομοθετικὴ ἐξουσία ἀνήκει εἰς τὴν Βουλὴν, τὴν Γερουσίαν, ἥτις καταρτίζεται μὲ ἐπαγγελματικὴν ἐκπροσώπησιν, καὶ εἰς τὸ συμβούλιον τῆς συντάξεως τῶν νόμων, καταρτιζόμενον ἀπὸ καθηγητὰς καὶ δικαστικούς ἐκλεγομένους ὑπὸ τῆς Βουλῆς, Γερουσίας καὶ τῆς Κυβερνήσεως. Κατὰ τὸ σχέδιον αὐτὸ ἡ Βουλὴ, ὡς ἡ ἄλλοτε ἀποκληθεῖσα «Σῶμα τῶν Ἀφώνων» ἐπὶ Ναπολέοντος, δὲν ἔχει ἄλλο δικαίωμα παρὰ νὰ δεχθῇ ἢ νὰ ἀπορρίψῃ κάθε ὑποβαλλόμενῃ εἰς αὐτὴν πρότασιν νόμου. Ἡ Γερουσία, ἀν' ἀρνήσῃ νὰ ψηφίσῃ πρότασιν νόμου ψηφισθεῖσαν ὑπὸ τῆς Βουλῆς, τότε ἡ πρότασις αὕτη ἢ τὸ σχέδιον γίνεται ἀντικείμενον δημοψηφίσματος. Γενικῶς τὸ σχέδιον αὐτὸ κατεδικάσθη ὡς πολὺπλοκὸν καὶ δυσεφάρμοστον.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1933 τὸ ζήτημα τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων ἐγένετο ἀντικείμενον μελέτης τοῦ Συνδέσμου τῶν δικαωματῶν τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις κατέληξεν εἰς τὰ συμπεράσματα ὅτι τὰ κατὰ τὴν θέματα πρέπει νὰ τύχων ἰδιαίτερας ἐξετάσεως κατὰ τὴν συνταγματικὴν μεταρρύθμισιν: α) Τὸ τῆς ψηφοφορίας τῶν γυναικῶν. β) Τὸ τῆς ἀναλογικῆς ἀντιπροσωπείας. γ) Τὸ τῆς τροποποιήσεως τοῦ τρόπου τῆς ἐκλογῆς τῶν γερουσιαστῶν. δ) Τὸ τοῦ καθορισμοῦ τῶν ἐξουσιῶν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. ε) Τὸ τῆς ὁργανώσεως τῆς προεδρίας τοῦ ὀπουργικοῦ συμβουλίου, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ δευτερεύοντα σημεῖα θέματα.

Κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος ὁ Πουανκάρὲ εἰς ἀρθρον τοῦ δημοσιεύθεν εἰς τὴν «Γαλλοστρατιῶν» σχετικῶς μὲ τὰς συνταγματικὰς μεταρρυθμίσεις κατέληξεν εἰς τὸ ὅτι ἡ συνταγματικὴ μεταρρύθμισις εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖα, διότι ἡ κρίσις τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ ἐν Γαλλίᾳ ὀφείλεται εἰς τὴν κρατούσαν κοινοβουλευτικὴν δικονομίαν καὶ εἰς τὰ πρόνομα τῶν κοινοβουλευτικῶν ἐπιτροπῶν, δὲ ὅποια καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ περιορισθοῦν διὰ σχετικῶν τροποποιήσεων τῶν Κανονισμῶν τῶν νομοθετικῶν σωμάτων.

□□

Ἀσφαλὲς ὁ περισσότερον ὅλων ἀσχολή-

θεῖς καὶ ὁ ζωηρότερος ὑπέρμαχος τῶν συνταγματικῶν μεταρρυθμίσεων ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ὁ κ. Ταρντιέ, ὅστις, ἀφοῦ διετύπωσε τὰς γνώμας του διὰ διαφόρων ἀρθρων καὶ διαλέξεων, ἀπεκρυπτόμενος αὐτὰς εἰς τὸ κατὰ τὸ 1934 ἐκδοθὲν βιβλίον τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «L'heure de la desicision». Ὁ πρόην πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας εἰς τὸν πρόλογον τοῦ βιβλίου του γράφει ὅτι δὲν πιστεύει ὅτι ἡ Γαλλία διὰ νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ δ.π. ὑποφέρει, ἔχει ἀνάγκην νὰ κάμῃ Μπολσεβικισμόν, Φασισμόν, ἢ Χιτλερισμόν, εἰς τὴν καθαρὰν αὐτῆς παράδοσιν θὰ εὕρῃ τὰ φάρμακα τῆς θεραπείας τῆς. Αἱ σπουδαιότεραι τροποποιήσεις, τὰς ὁποίας προτείνει, εἶναι: α) Ἡ διάλυσις τῆς Βουλῆς ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας ἐπὶ τῇ προτάσει τοῦ προέδρου τῆς κυβερνήσεως. ἂν συμφώνουν γινώμης τῆς Γερουσίας. Ἡ εἰσαγωγή τῆς τοιαύτης διατάξεως ἐλπίζει ὅτι θὰ ἀλλάξῃ τελείως τὴν πολιτικὴν καὶ ἠθικὴν ἀποψιν τοῦ γαλλικοῦ κοινοβουλευτισμοῦ (περὶ τοῦ θέματος τούτου ἴδε λεπτομερείας εἰς τὰ δημοσιευθέντα ἀρθρα τοῦ κ. Ν. Μανουσῆ, «Εργασία», τεύχ. 256, 257, 258). β) Ἡ εἰσαγωγή τοῦ δημοψηφίσματος ἐπὶ ἀριωμένων σοβάρων ζητημάτων, τὰ ὅποια θὰ κρίνῃ καὶ θὰ ἐισηγήται εἰς τὸν Πρόεδρον τῆς Δημοκρατίας ὁ πρόεδρος τοῦ ὀπουργικοῦ συμβουλίου. Διὰ τοῦ δημοψηφίσματος θὰ ἀποδεικνύεται, ἰσχυρίζεται ὁ κ. Ταρντιέ, ἡ ὑπάρχουσα ἀρμονία μεταξὺ τῆς θελήσεως τοῦ λαοῦ καὶ τῆς θελήσεως τῶν Βουλῶν. γ) Παροχὴ δικαιοῦς ψήφου εἰς τὰς γυναῖκας. δ) Διαρκετέρα βουλευτικὴ ἐντολή. ε) Θέσις φραγμοῦ εἰς τὰς ἀνατρεπτικὰς κινήσεις τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ στ) καὶ κυριώτερον, ἐνίσχυσις τῆς ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας καὶ περιορισμὸς τῶν ἐξουσιῶν τῶν Βουλῶν.

Πρὸς τὰς οὐσιώδεις τροποποιήσεις τὰς προτεινομένας ὑπὸ τοῦ κ. Ταρντιέ συμφωνεῖ ὁ καθηγητὴς κ. Μ. Guéhenne, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς ἂν συμφώνουν γινώμης τῆς Γερουσίας, λαμβάνων ὡς ἐπιχειρήματα καὶ τὰ παρεμφερῆ πορίσματα τῆς Διακοινοβουλευτικῆς Συνδιασκέψεως τῆς Μαρτίτης τοῦ 1933. Ὁ καθηγητὴς νομίζει ὅτι πρέπει νὰ προσαρμόσωμεν τὸ κοινοβουλευτικὸν καθεστὸς εἰς τὰς ἀληθεῖς ἀνάγκας τῆς Δημοκρατίας, πιστεύει δὲ ὅτι πρώτη ἀνάγκη τῆς Δημοκρατίας εἶναι ἡ ἐνίσχυσις τ

κατεστάθη από την συνεργασία αυτών. Ήδη η συνεργασία αυτή μετεμορφώθη εις πρωτεύει της έκτελεστικής, η οποία παρουσιάζει την αληθή πραγματοποιήσιν των ελπίδων της Δημοκρατίας. Η έκτελεστική δεν είναι μόνον όργανον έκτελέσεως, αλλά και όργανον νομοθετήσεως. Είναι η ψυχή της νομοθετικής, τα πλείεστα νομοσχέδια όφειλονται εις την πρωτοβουλίαν της. Είναι η πλέον δημιουργική δύναμις της συγχρόνου Δημοκρατίας. Η νομοθετική έξουσία ψηφίζει τους νόμους, αλλά η έκτελεστική τους παρασκευάζει και όποχρώνει τους βουλευτάς να τους ψηφίσουν. Ακριβώς διά τους άνωτέρω λόγους νομίζει ο καθηγητής ότι η αντίληψις περί των πολιτικών πρωτείων της έκτελεστικής έξουσίας πρέπει να εφάρμοσθι εύρύτατα. Επίσης φρονεί ότι επιβάλλεται η βελτίωσις των κοινοβουλευτικών εργασιών είτε διά άρρυθμιζόμενους μερικόν διατάξεις του Συντάγματος, είτε διά τροποποιήσεως των Κανονισμών των νομοθετικών σωμάτων.

□□

Και ήδη έρχόμεθα εις την παράθεσιν των γνωμών του γνησιού κοσμήτορος και καθηγητού του διοικητικού δικαίου εις το Πανεπιστήμιον των Παρισίων Barthelemy. Κατά τόν γνησιόν καθηγητήν, η παρατηρούμενη κρίσις των θεσμών της συγχρόνου Δημοκρατίας είναι κυρίως άπόρροια της έπελθούσης εν τη πράξει συγχύσεως εις την θεμελιώδη συνταγματικήν άρχήν του τριπλού χωρισμού των έξουσιών και της ανάγκης της ίσορροπήσεως αυτών εν τω κράτει. Τα προτεινόμενα ύπ' αυτού συνταγματικά ή νομοθετικά μέτρα ανήκοντα εις την σύνταξιν των τριών έξουσιών του κράτους: της νομοθετικής, έκτελεστικής και δικαστικής. Προς εξυγίανσιν της νομοθετικής προτείνει: α) Την μεταβολήν του τρόπου της συνθέσεως του κοινοβουλίου (καθιέρωσιν αναλογικής με εύρύτατην περιφέρειαν). β) Τόν περιορισμόν του άριθμού των εκλεγόμενων βουλευτών. γ) Την τροποποίησιν των μεθόδων εργασίας του κοινοβουλίου και δ) Τόν περιορισμόν των υπερτροφικών άναπτυχθέντων δικαιωμάτων του (καθιέρωσις της αυτόπροσώπου ψηφοφορίας, κατ' αντίθεσιν της νυν ίσχυούσης δι' αντίθεσιν των δύο Βουλών έξουσίας). Όσάκις ο προύπολογισμός μιας χρήσεως δεν έψηφίσθη παρά των δύο Βουλών πρό της 1ης Ιανουαρίου του έτους δι' ό πρόκειται, δύναται ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να παρατείνη ολικώς ή μερικώς διά διατάγματός του τόν

Ός προς την έκτελεστικήν προτείνει: α) Την παραχώρησιν του δικαιώματος της διαλύσεως της Βουλής εις τόν Πρόεδρον της Δημοκρατίας και άνευ της συγκαταθέσεως της Γερουσίας. (Χαρακτηριστικώς άναφέρει διά να άποδείξη το συνταγματικώς άπρόστατευτον του Προέδρου της Δημοκρατίας έναντι των έχθρικών διαθέσεων της Βουλής ή της Γερουσίας, τας περιπτώσεις των Προέδρων Γκρεβύ κατά το 1887 και Μιλλεράν κατά το 1927, ολίγες έξηναγκάσθησαν εις παραίτησιν υπό την πίεσιν της δεδηλωμένης προς αυτούς έχθρότητος της Βουλής).

β) Τόν περιορισμόν του άριθμού των ύπουργών.

γ) Την έκλογήν ύπουργών έκτός του κοινοβουλίου και

δ) Την κατάργησιν των διαφόρων ύπαλληλικών όργανώσεων και συνδικατών δημοσίων ύπηρεσιών.

Τέλος, ως προς την δικαστικήν έξουσίαν προτείνει όπως ολόκληρον το δικαστικόν σώμα ύπαχθι εις τας διατάξεις ενός ύπουργού εκλεγόμενου έκτός του κοινοβουλίου μεταξύ των μελών των τριών άνω-

τάτων δικαστηρίων του κράτους: Άρείου Πάγου, Συμβουλίου Έπικρατείας και Έλεγκτικού Συνεδρίου. Η τοιαύτη έκλογή θα γίνεται εκ των άρεοπαγιδών, συμβούλων της έπικρατείας και προέδρων του Έλεγκτικού Συνεδρίου και θα ίσχύη δι' όλην την διάρκειαν της βουλευτικής περιόδου. Ούτω ο άρχηγός της δικαστικής έξουσίας θα είναι άπληγαγμένος πάσης έπιρροής πολιτικής φύσεως, ενώ συγχρόνως θα είναι υπεύθυνος άπέναντι της Γερουσίας, μετατροπής εις δικαστήριον, διά τας έπιληψίμους πράξεις του.

Η πρότασις αυτή του διακεκριμένου καθηγητού έχει μεγίστην σημασίαν, καθότι κατ' αντίθεσιν προς τα παρ' ήμιν κρατούντα, η προαγωγή, ή μετάθεσις κλπ. των δικαστικών εν Γαλλία ήτο δικαίωμα άπόλυτον του ύπουργού, μόλις δε πρό όλίγου χρόνου κατετέθη υπό της νυν κυβερνήσεως Φλαντάν νομοσχέδιον περί μεταβίβασεως των δικαιωμάτων αυτών του ύπουργού της Δικαιοσύνης εις δικαστικόν συμβούλιον και την Βουλήν. "Ισως καθ' ήν στιγμήν χαράσσονται αί παρούσαι γραμμαί να έχη καταστή ήδη νόμος του γαλλικού κράτους.

Επίσης ο γνησιός κοσμήτωρ προτείνει όπως οί κανόνες οί διέποντες την λειτουργίαν των εισαγγελιών, προαγωγήν των δικαστικών και όλην εν γένει την δικαστικήν έξουσίαν μη μεταβάλλονται άνευ προηγουμένης γνώμης του μεγάλου δικαστικού συμβουλίου, το όποιον θα άποτελέση ή ένωσις των τριών αυτών άνωτάτων δικαστηρίων.

Καταστάλαγμα, ούτως ειπείν, όλων των άνωτέρω έκτεθεισών γνωμών όπηρεζε το σχέδιον συνταγματικών μεταρρυθμίσεων της κυβερνήσεως Ντουμέργκ, το όποιον περιελάμβανε κυρίως τέσσαρα κεφάλαια: α) Το δικαίωμα της διαλύσεως της Βουλής παρά του Προέδρου της Δημοκρατίας πρό της έκποσης της νομίμου προθεσμίας, κατά μέν το πρώτον έτος της Βουλής μετά σύμφωνον γνώμην της Γερουσίας, κατά δε τα έπομένα άνευ της συμφώνου γνώμης ταύτης.

β) Ότι ούδεμία πρότασις δαπάνης είναι δεκτή, πλην της εκ κυβερνητικής πρωτοβουλίας προερχομένης, εάν δεν προηγήθι ψήφισις παρά των δύο Βουλών ενός αντίστοιχου έσοδός. Όσάκις ο προύπολογισμός μιας χρήσεως δεν έψηφίσθη παρά των δύο Βουλών πρό της 1ης Ιανουαρίου του έτους δι' ό πρόκειται, δύναται ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας να παρατείνη ολικώς ή μερικώς διά διατάγματός του τόν

προύπολογισμόν της παρέλθούσης χρήσεως.

γ) Την καθιέρωσιν ενός πρωτοπουργού άνευ χαρτοφυλακίου, όστις θα άσχοληται με τα γενικά ζητήματα της κυβερνητικής και πολιτικής εξέλιξεως.

δ) Έξασφάλισιν της μονιμότητας των δημοσίων ύπαλλήλων και καθιέρωσιν της άρχης ότι πάσα άδικαιολόγητος ή διαδική άποχή από της δημοσίας ύπηρεσίας έπιφέρει την λύσιν του δεσμού, όστις συνδέει τους ύπαλλήλους μετά του κράτους. Το ισχέδιον Ντουμέργκ ένεφανίσθη ως ζητούν να θεραπεύση την κρίσιν της Δημοκρατίας διά μεθόδον δημοκρατικών και έπιζητούν να άνορθώση την έξουσίαν διά να διασώση την έλευθερίαν.

Λόγω των πολιτικών διενέξεων, ως γνωστόν, όχι μόνον δεν έγινετο δεκτή ή προταθείσα άνωθεώρησις, αλλά και ή προτεινόμενα αυτήν κυβερνήσις ήναγκάσθη παρατηρή κατά Νοέμβριον 1934, διότι άτυχώς, όπως συμβαίνει εις όλας τας χώρας, το πρόβλημα της άναπροσάρμογής του κοινοβουλευτικού πολιτεύματος έμφανίζεται περιπεπλεγμένον με ύψιστα κομματικά συμφέροντα και με κομματικά πάθη, έμποδίζοντα την λύσιν αυτού.

Και οί μόν θεωρητικοί έξακολουθούν την συζήτησιν περί συνταγματικών μεταρρυθμίσεων, ή διαδεχθείσα όμως την κυβερνήσιν Ντουμέργκ, κυβερνήσις Φλαντάν, άπορροφημένη με διάφορα έπείγουσας φύσεως, ίδια έξωτερικά, ζητήματα, ούδύλως ήσυχολήθη με τας συνταγματικές μεταρρυθμίσεις των γαλλικών συνταγματικών νόμων μέχρι σήμερα. Μετά έν περίπου έτος θα διενεργηθούν βουλευτικά έκλογαί καθ' όλην την γαλλικήν Έπικράτειαν και γεννάται το έρώτημα: θα πραγματοποιηθή μέχρι τότε οιαδήποτε συνταγματική μεταρρύθμισις, ή θα άποτελέση αυτή τα έκλογικά συνθήματα όρισμένων κομμάτων; Ι. ΤΣΑΤΣΑΡΩΝΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Γ. ΛΟΥΪΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Διπλωματούχος της Όδοντοϊατρικής Σχολής Παρισίων Ε.Δ.Ρ.
Ακαδημίας 29, έναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλ. 24568
Δέχεται 9-1 και 3-7

ΝΟΣΗΜΑΤΑ ΚΑΡΔΙΑΣ ΗΛΕΚΤΡΟΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΟΣ

Διά το μοναδικόν τούτου Μηχανήματος επιτυγχάνεται άκριβής και τελεία διάγνωσις όλων των νοσημάτων της ΚΑΡΔΙΑΣ και της ΑΟΡΤΗΣ, ήτοι αί ταχυκαρδία, βραδυκαρδία, άρρυθμία, έκτακτοσυστολαί, αί μυοκαρδίτιδες, ένδοκαρδίτιδες (πάθησις των βολβίδων) ή έξασθένσις, υπερτροφία, υπερλίπανσις και σύφιλις της καρδιάς, ή υπερσυμπαθητικοτονία, υπερβαγοτονία, ή νεύρωσις της καρδιάς, ή άορτίτις, στηθάγχη, ψευδοστηθάγχη και έν γένει πάσα συγγενής και έκπικτης πάθησις της καρδιάς.

Το Μηχάνημα τούτο είναι έγκατεστημένον εις το Ιδιωτικόν Ίατρείον του

ΔΙΔΑΚΤΟΡΟΣ κ. Δ. ΑΡΧΙΓΕΝΟΥΣ ΕΙΔΙΚΟΥ ΚΑΡΔΙΟΛΟΓΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ 107, ΣΤΑΣΙΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΕΝΘΑ ΔΕΧΕΤΑΙ 8-10 π. μ. ΚΑΙ 2-6 μ. μ.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η ΚΑΠΝΙΚΗ ΜΑΣ ΚΙΝΗΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1935

(ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΑΠΝΟΥ ΚΑΒΑΛΛΑΣ)

Δ. ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ

Ός εκ προγενεστέρων έκθέσεων μας είναι γνωστόν, ή βιομηχανία του καπνού δεν παρουσιάζει αξιόλογον ένδιαφέρον εις την περιφέρειάν μας. Είναι βεβαίως γεγονός ότι ή κατανάλωσις των έκλεκτών μακεδονοβρακικών σιγαρέττων περιώρησις κατά τα τελευταία έτη αίσθητός, άλλ' ή σχετική μείωσις δεν συνεβάδιε προς την αντίστοιχον εξέλιξιν της βιομηχανικής παραγωγής των έν 'Αν. Μακεδονία και Θράκη καπνεργασίων. Τούτο δε διότι ή από το 1931 ίδρυθείσα έν Πειραιεί καπνοβιομηχανία «Παπαστράτος» κατασκευάζει και θέτει εις κυκλοφορίαν μηνιαίως ίκανάς ποσότητας σιγαρέττων με βάσιν χαρμανιού μακεδονοβρακικά καπνά και κατέκτησε μέγα μέρος της πελατείας των πρότερον έν τη περιφέρειά μας εργοστασίων σιγαρέττων. Νύν εργάζονται εις αυτήν τέσσαρα εργοστάσια, ήτοι τρία έν Ξάνθη και έν εις Σέρρας. Έξ αυτών τόν έν Ξάνθη εργοστάσιον 'Αν. Σιγάλα διετήρησε κατά το παρελθόν έτος την έξασφαλισθείσαν σταθεράν κατανάλωσιν εκ 3 χιλιάδων και πλέον κιλών μηνιαίως και συνεκέντρωσε τοιοιτοτρόπως το μέγιστον μέρος της βιομηχανικής παραγωγής των καπνεργοστασίων περιφερίας μας.

Τα λοιπά εργοστάσια, ήτοι των βιομηχάνων Δ. Αρδίττη, Π. Ζουλιάνη (έν Ξάν-

θη) και Τζήμου-Ραβάνη (έν Σέρραις) δεν έλειτούργησαν κανονικώς, δι' ό και έβιομηχανοποίησαν έλαχίστας ποσότητες.

Έκ των προημέων έπισήμων στατιστικών προκύπτει ότι κατά το 1934 εισήχθησαν προς κοπήν, συσκευήν και φορολογίαν εις τα καπνεργοστάσια περιφερίας μας 38.376 χιλ.)μα διά την έσωτερικήν κατανάλωσιν, έξ ών έπραγματοποιήθησαν ύπερ του Δημοσίου εισπράξεις εκ δραχ. 12.839.883 και 434 χιλ.)μα διά την κατασκευήν σιγαρέττων προς έξαγωγήν.

Κατά το έτος 1933 είχον βιομηχανοποιηθή 48.693, κατά δε το 1932 49.271 χιλ.)μα διά την έσωτερικήν κατανάλωσιν.

Η έξαγωγή έτοιμών σιγαρέττων εις το έξωτερικόν κατά μέν το έτος 1933 ηύξήθη κατά τι άνελεθούσα εις 849 χιλ.)μα από 284, εις ό ποσόν άνήρχετο κατά το 1932, αλλά κατά το άπελθόν έτος κατήλθε και πάλιν εις χαμηλότερον έπίπεδον, μειωθείσα εις 434 χιλ.)μα.

Σημειώτεον ότι πρό πενταετίας άκόμη ή καπνοβιομηχανική κίνησις εις την περιφέρειάν μας τόσοσν από της άπόψεως παραγωγής σιγαρέττων διά την έσωτερικήν κατανάλωσιν, όσον και από της τοιαύτης έξαγωγής εις το έξωτερικόν παρουσιάζεν άποτελέσματα κατά πολύ άνώτερα.

Η κίνησις μιας έκάστης έπιχειρήσεως είχε κεχωρισμένως κατά το έτος 1934 ως έξης:

Έργοστάσια	Βιομηχανική παραγωγή χιλ.)μα	Καταναλωθέντα έν τω έσωτερικώ χιλ.)μα		Έξαχθέντα εις το έξωτερικόν	Πραγματοποιηθείσαι εισπράξεις
		Α'. ποιότης	Ντάμες		
'Αν. Σιγάλα	87706	87272	—	434	12470633
Π. Ζουλιάνη	504	504	—	—	188608
Δ. Αρδίττη	240	240	—	—	80244
Τζήμου Ραβάνη	860	860	—	—	120498
Σύνολον	88810	88876	—	434	12839883

ΚΑΠΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Οί άριθμοί εργασθέντων καπνεργατών κατά την 1ην έκάστου μηνός του έτους 1934 έν συγκρίσει προς τους τοιοιτούς εργασθέντων κατά τας αντίστοιχους ημέρας του 1933 μετά του συνόλου των πραγματοποιηθέντων ήμερομισθίων είχαν ως έξης έν Κεφάλαια και εις τα λοιπά καπνεργατικά κέντρα περιφερίας μας:

(Ίδε πίνακα Β' εις την έπομένην σελίδα)

Ός εκ των άνωτέρω παρατιθεμένων άριθμών καθίσταται έξάφθαλμον, ή όλη καπνεργατική κίνησις του έτους 1934 ήτο ούσιωδέστατα ζωηρότερα της του 1933, τόσοσν έν Κεφάλαια όσον και εις τα λοιπά καπνεργατικά κέντρα της 'Αν. Μακεδονίας και Θράκης. Ούτω, εάν έξαίρεσωμεν τους τρεις πρώτους μηνάς καθ' ούς έμφανίζεται εις τόν άριθμόν εργαζομένων καπνεργατών έλαφρά διαφορά ύπερ του 1933 —αυτή όφειλεται, ως εις την έκθεσιν του παρελθόντος έτους ετονίσσαμεν, εις την παραίτησιν της έπεξεργασίας των κοπινών έσοδείας 1931 συνεπεία τμηματικής διενερ-

γίας των άγορών— διαπιστούμεν από του 'Απριλίου και έντεθεν σοβαρώτατην αύξησιν των χρησιμοποιηθεισών υπό των καπνεργατικών έπιχειρήσεων εργατικών χειρών με άμεσον άποτέλεσμα τόν υπερδιπλασιασμόν των πραγματοποιηθέντων ήμερομισθίων. Τούτο καθίσταται έξάφθαλμον έκ της συσχέτισεως του μεγίστου άριθμού εργασθέντων κατά τα έτη 1934 και 1933.

Μέγιστος άριθμός εργασθέντων

Έν Κεφάλαια	
1934 Σεπτέμβριος	9.790
1933 Ιούλιος	6.699
Έπ' πλέον διαφορά	3.091
Εις τα λοιπά κέντρα	
Ιούλιος	7.845
Ιούνιος	5.257
	2.588

Είναι βεβαίως γεγονός ότι ή καπνεργατική κίνησις του έτους 1933, ή όποία έν

προκειμένω άποτελεί συγκριτικόν στοιχείον, ήτο δι' έξαιρετικούς λόγους λόγω σοβαρώτατης μείσεως της έσοδείας 1932, ή όποία έτέθη προς έπεξεργασίαν κατά το 1933, τόσοσν περιορισμένη, ώστε οδεκαιο-λογημένως να θεωρηται ως έκφυγούσα άπό τα κανονικά όρια εξέλιξεως της και να μη δύναται κατ' άκολουθίαν ν' άποτελέση θετικήν βάσιν διά την διαπίστωσιν των σημειωθεισών κατά το υπό κρίσιν έτος πραγματικών μεταβολών. Άλλά εκ της άναδρομής ε', τα άποτελέσματα προηγουμένων άκρόμ ένων καθ' ό ή τεθείσα προς έπεξεργασίαν ποσότης ήτο ή αυτή περίπου ως κατά το 1934, καταφαίνεται ότι ή καπνεργατική κίνησις έσημείωσε πρόδόν τινα.

Θετικώτερα στοιχεία προς εξακρίβωσιν της σημειωθείσης βελτιώσεως άποτελούν: α') ο συνολικός άριθμός των πραγματοποιηθέντων ήμερομισθίων, β') ή άναλογία των ήμερομισθίων άνδρών έν σχέσει προς τόν συνολικόν άριθμόν τοιοιτών και γ') τα διατεθέντα προς έπεξεργασίαν ποσά.

Η θέσις και των τριών τούτων παραγόντων έβελτιώθη κατά το έτος 1934 αίσθητός. Κατά ταύτα: Ό συνολικός άριθμός ήμερομισθίων είναι υπερδιπλάσιος του αντίστοιχου τοιοιού του 1933 και αίσθητός μεγαλύτερος του τοιοιού του 1932 (1934: 2.733.766, 1933 1.367.614, 1932 2.542.252).

Ο άριθμός των ήμερομισθίων άνδρών ηύξήθη κατά ποσοστόν μεγαλύτερον, διότι μετά την θέσιν εις έφαρμογήν του νόμου 5817 «περί άπασχολήσεως άρρένων καπνεργατών εις την έπεξεργασίαν της τόγκας», έχρησιμοποίησαν εις ίκανόν ποσοστόν —ούχι βεβαίως εις το 50 % το όποιον όρίζει ο νόμος λόγω έλλείψεως καπνεργατών— άρρενες καπνεργατάι.

Τα διατεθέντα προς έπεξεργασίαν ποσά ήσαν άσυγκρίτως μεγαλύτερα και διά τους άνω λόγους, αλλά και διότι το ήμερομισθίων των άνδρών ήτο κατά 10 περίπου δρχ. μεγαλύτερον έν Κεφάλαια και κατά 6 εις τα λοιπά καπνεργατικά κέντρα, τών δε γυναικών παρουσίασεν εκ παραλλήλου άνάλογον βελτίωσιν.

Γενικώς όθεν έχομεν να παρατηρήσωμεν ότι: α') ή επάνοδος της παραγωγής του καπνού εις το κανονικόν της έπίπεδον μετά την σημαντικήν πτώσιν την σημειωθείσαν κατά το έτος 1932, β') ή ταχυτέρα άπορρόφισις της έσοδείας 1933, ή όποία έτέθη σχεδόν έξ ολοκλήρου προς έπεξεργασίαν κατά το 1934 μεθ' όλων σχεδόν των έπίσης άπορροφηθέντων ύπολοίπων της έσοδείας 1932, γ') ή επάνοδος εις την δράσιν πολλών καπνεργατικών έπιχειρήσεων, αί όποία είχαν διακοφεί τας εργασίας των, δ') ή έφαρμογή του νόμου 5817 «περί άπασχολήσεως άρρένων καπνεργατών εις την έπεξεργασίαν της τόγκας», ε') ή πληρωμή καλύτερων ήμερομισθίων και στ') ή σημειωθείσα έλαφρά τάσις προς βελτίωσιν του συστήματος έπεξεργασίας παρ' όρισμένων καπνεργατικών οίκων,

πάντα ταύτα απέτελεσαν συντελεστές ευνοϊκούς διά την πρόοδον της καπιεργατικής μας κινήσεως, πρόοδον της οποίας τα θετικά αποτελέσματα καταφαίνονται εκ των ως άνω παρατιθεμένων στατιστικών δεδομένων.

Ούτω και η μέση τιμή κόστους έπεξεργασίας έξυψώθη κατά τι. Έάν υπολογίσωμεν το κατά μέσον όρον ήμερομισθιον διά την Καβάλλαν των μὲν δυντοστών και

στιβαδόρων εις δραχ. 82, των δὲ πασταλ-
τήδων εις 35 και διά τα λοιπά καπιεργα-
τικά κέντρα αντίστοιχως εις 78 και 33,
εὐρίσκομεν βάσει τωνπραγματοποιηθέντων
ήμερομισθίων συνολικὴν δαπάνην ἐξ 172.
448.336, ἥτοι μέσων κατ' ὅκω ἐπιβάρυν-
σιν (ἐπὶ ἐπεξεργασθείσης ποσότητος 16
ἐκατομ. ὀκάδων) 10.78 δραχ. ἔναντι 8.77
και 10.56 ἀντιστοίχων δαπανῶν των ἐτών
1932 και 1933.

ΠΙΝΑΞ Β΄.

Μήνες	Δενκτοί- δες	Πασταλ- τήδες	Στιβα- δόροι	Σύνολον ἐργασθέν- των 1934	Σύνολον ἐργασθέν- των 1933	Σύνολον πραγματοπ. ήμερομισθί- ων 1934
1) Έν Καβάλλῃ						
Ίανουάριος	122	66	196	384	1704	5117 1/2
Φεβρουάριος	252	807	231	790	2576	15627
Μάρτιος	373	327	200	900	2484	87871
Άπρίλιος	1277	825	433	2535	1088	88578
Μάιος	8876	2609	745	7230	3068	225982 1/2
Ίουνιος	4820	3458	735	9013	5219	206520
Ίούλιος	5123	3789	739	9651	6699	216079
Αύγουστος	6051	3888	762	9691	6202	267621
Σεπτέμβριος	5194	3874	722	9790	4957	217872 1/2
Οκτώβριος	4904	3518	762	9214	2240	184931 1/2
Νοέμβριος	3807	2908	763	7478	1246	141052
Δεκέμβριος	1691	1618	565	3874	1056	72406 1/2
Σύνολον						1679658 1/2
2) Εἰς τὰ λοιπὰ κέντρα						
Ίανουάριος	85	7	88	180	691	3500
Φεβρουάριος	84	14	86	164	760	7822 1/2
Μάρτιος	228	193	80	501	843	19481 1/2
Άπρίλιος	664	854	175	1193	758	55468
Μάιος	2715	1668	813	4694	2437	156561 1/2
Ίουνιος	4184	2857	866	7857	6257	162852
Ίούλιος	4342	3128	875	7845	4447	174794 1/2
Αύγουστος	4303	2947	898	7648	3223	196660 1/2
Σεπτέμβριος	3951	2696	410	7057	2414	119638 1/2
Οκτώβριος	2731	1442	351	5524	1710	69256
Νοέμβριος	1420	1122	317	2859	780	57614 1/2
Δεκέμβριος	827	667	153	1647	545	30888
Σύνολον						1 054 107 1/2

ΤΑ ΑΥΓΑ ΚΟΚΚΙΝΙΖΟΥΝ...

"Αν θέλετε και σεις να συμβαδί-
σετε με την εποχήν, αν θέλετε να
μη μείνετε με τα παλιά σας, αν
θέλετε να κομψοντυθητε με και-
νούργια κοστούμια από έξτρα ΑΓ-
ΓΛΙΚΑ ΚΑΣΜΗΡΙΑ, ΠΟΥ ΝΑ ΤΑ
ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ ΜΕ ΜΙΚΡΑΣ ΔΟ-
ΣΕΙΣ, έλστε εις την

ΕΤΑΙΡΙΑ STARR Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ:
Στοά Άρσκειού 12
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ:
Όδος Φίλωνος 46-48
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:
Όδος Βενιζέλου 22
ΠΑΤΡΑΙ:
Όδος Μαιζώνος 109
ΒΟΛΟΣ:
Όδος Ερμού 111

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

Μετοχικόν κεφάλαιον
Δραχμ. 30.000.000
Αποθεματ. Τακτ. και Έκτακτον
Δρ. 120.496.030.25

Τηλ. Διεύθυνσις ΟΣΕΑΛ Αθήνας
Πειραιά

Έδρα εν Αθήναις
Κορνη 1

Έμπορικη Διεύθυνσις και Έργοστάσια
εν Πειραιά (Δραπετσώνα)

ΧΗΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

ΑΝΟΡΓΑΝΑ ΟΞΕΑ
(Θεικόν, Υδροχλωρικόν, Νιτρικόν, Θει-
δες, Άνυδρον).
ΘΕΓΓΙΚΟΣ ΣΙΔΗΡΟΣ
ΘΕΓΓΙΚΟΝ ΝΑΤΡΙΟΝ
ΦΘΟΡΙΟΠΥΡΙΤΙΚΟΝ ΝΑΤΡΙΟΝ
ΖΩΓΙΚΟΣ ΑΝΘΡΑΞ
ΓΑΡΥΑΛΟΣ

ΧΗΜΙΚΑ ΛΙΠΑΣΜΑΤΑ

Άπλῃ και σύνθετα
ΓΕΩΡΓΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΑ

Έντομοκτόνα και Παρασιτοκτόνα.
(Θεικός Χαλκός, Περιοπορήνη, Θειοχαλ-
κίνη, Μελιγγίνη, Δαυλιτίνη, Πετρελαιο-
σάπων, Θειασβέστιον, Νικοτινοχλα, Άρσε-
νικοχλα, Διθειοχρος Άνθραξ, Φθοριοπι-
ριτικόν Νάτριον).

ΥΕΛΟΥΡΓΕΙΟΝ

Φιάλαι παντός είδους.
Δαμίζονται πλεκταί.
Υαλοπίνακες κοινοί (Υάμια).
Υαλοπίνακες Μάτ.
Υαλοπίνακες Διαμάντε.
Υαλικά οικιακής χρήσεως.
Διάφορα Καλλιτεχνικά.
Υάλινα είδη οικοδομής.
(Τοσβλα, Κέραμοι, Φωταγωγοί).

ΜΕΤΑΛΛΕΙΑ

ΣΙΔΗΡΟΠΥΡΙΤΑΙ Κασσάνδρας
ΑΙΓΝΙΤΑΙ Έρμιόνης
Όρωπος
Κορώνης

Άντιπρόσωποι και Πράκτορες α-
πανταχοῦ της Ελλάδος

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΜΕΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Συνάλλαγμα
Έπιταγαί

ΑΙ ΧΡΗΜΑΤΑΓΟΡΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΑΞΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Έπισκόπησις της αγοράς (26)4-2)5)35)

Καθ' ὅλην την λήξασαν έβδομάδα, λόγω των
εορτών του Πάσχα, ή χρηματιστηριακή αγορά
χρεογράφων έλειτοῦργησε μόνον τὰς τρεῖς ἡ-
μέρας, ἀλλὰ και κατ' αὐτὰς ή διάρκεια της
συνεδριάσεως περιοριζέτο, ἀποφάσει της Έ-
πιτροπής του Χρηματιστηρίου εις τὸ ἡμῖον
σχεδόν. Έντεῦθεν και αἱ συναφθεῖσαι συναλ-
λαγαί εἶναι πολὺ ἐλάχισται και ἀρκετὰ περι-
ωρισμέναι, ή δὲ αγορά ἠκολούθησε την ἀπό-
τινον ἡμερῶν ἀρξαμένην ὑποτιμητικὴν πορεί-
αν της.

Αἱ περισσότεραι ἐκ των ἀπασχολησασών
την αγοράν αξίων περιεστράφησαν ἐπὶ αἰσθη-
τῶς χαμηλοτέρων ἐπιπέδων τιμών, ἐνθ' ἐλάγι-
σται ἐκ τούτων παρέμειναν σταθεραί ή και ἐ-
λαφρῶς ἐδελτιώθησαν.

Από της συνεδριάσεως ὅμως της Πέμπτης,
καθ' ἣν παρετηρήθη ζωηρά ζήτησις, παρ' ὡ-
ρισμένων Τραπεζῶν, ἐφ' ὧν ἀνεξαιρέτως
των αξίων, ή αγορά μετεστράφη ἐπὶ τὰ βελ-
τίον, πλείσται δὲ ἀξίαι ἐνέδρυσαν ἀρκετὰς μο-
νάδας.

Κατὰ κατηγορίας τίτλων αἱ συναλλαγαι δι-
εκυμάνθησαν ὡς ἑξῆς:

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑ ΔΑΝΕΙΑ. Έκ τούτων αξιό-
λογον κίνησιν εἶχον μόνον τὰ ἑξῆς, διακυ-
μανθέντα ὡς ἀκολούθως: τοῦ 1910 (2300 —
2290), τοῦ 1914 (2925—2970), τοῦ Μοναστη-
ρίου 1893 (2350—2325) και τοῦ Παραγωγι-
κοῦ 1931 (4775—4675).

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὴν 26ην, 28ην και 29ην Ἀπριλίου, ὡς και
τὴν 1ην Μαΐου τὰ Χρηματιστήρια Ἀξίων και
Έμπορευμάτων, ὡς και αἱ Τράπεζαι, ἤγη-
σαν, λόγω των εορτῶν του Πάσχα.

Τὴν 25ην Ἀπριλίου ἐπληρώθησαν τοῖς με-
τηρητοῖς ἀναγκαστικῶς διὰ τοῦ Ἐπόπτου 780
ὀμολογιαί τοῦ Ἀναγκαστικοῦ Δανείου 1922
και 254 ὀμολογιαί τοῦ Δανείου Πολεμοπαθῶν
1929.

—Από της 27ης Ἀπριλίου πληρώνονται:
1) τὸ ἐκ δραχμῶν 60 καθαρὸν μέρημα χρήσε-
ως 1934 τῶν μετοχῶν της εταιρείας Σιδηρο-
δρόμων Θεσσαλίας διὰ των ὅπ' αὐτῶν 96 και
97 μερισματοποιδείσεων (παρὰ τῇ Ἐθνικῇ Τρα-
πέζῃ-θρης 45) και 2) τὸ ἐκ δραχμῶν 12 κα-
θαρὸν μέρημα χρήσεως 1934 τῶν μετοχῶν της
μεταξουργικῆς εταιρείας «Ἀθηναῖς» διὰ της
ὅπ' αὐτῆς 9 μερισματοποιδείσεων (παρὰ τῇ Ἐμ-
πορικῇ Τραπεζῇ).

—Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον της Πειραι-
κῆς—Πατραϊκῆς εταιρείας ὥρισε μέρημα διὰ
τὴν χρῆσιν 1934 ἐκ δραχμῶν 70, καθαρὸν.

—Κατὰ τὸν μῆνα Μάιον τὸ Χρηματιστήριον
Ἀθηνῶν θὰ ἀρχίσῃ πλὴν της 1ης και τὴν
21ην.

—Κατὰ τὸν μῆνα Μάιον θὰ γίνῃ (τὴν 15ην
αὐτοῦ) κλήρωσις 16 ὀμολογιῶν μετὰ λαχοῦ
και 3.764 ὀμολογιῶν εἰς τὸ ἄρτιον τοῦ Δανει-
οῦ Ἐθνικῆς Τραπεζῆς (Κτηματικῆς πίστεως)
2 1/2 % 1912.

—Διὰ τὴν 3ην Μαΐου προσεκήληθ' τακτικὴ
Γενικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων της Ναυτι-
κῆς Ἐταιρείας «Μιχαλίνος». Ὅμοιος διὰ τὴν
4ην ἰδίον της Εὐλοσυργικῆς Ἐταιρείας «Ε-
λίουλ». Ὅμοιος διὰ τὴν 8ην ἰδίον της ἑται-
ρείας «Πρώτη Οἰκοδομικὴ Θεσσαλονίκης», της
εταιρείας «Ἀνδρέας Π. Καμπάς» και της ἑ-
ταιρείας Χημικῶν Προϊόντων και Λιπασμά-
των. Ὅμοιος διὰ τὴν 8ην ἰδίον της διοη-
γητικῆς εταιρείας «Βέρμιον». Ὅμοιος διὰ τὴν
10ην ἰδίον της εταιρείας «Ἑλληνικοὶ Ἠλεκ-
τρικοὶ Σιδηρόδρομοι».

Κ.

ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Τιμαὶ κλεισίματος της 24-4-35
ΖΑΧΧΑΡΙΣ. Λονδίνον: Παράδοσις Μαΐου
5.0 %, Ἰουλίου 5.1, Αὐγούστου 5.1 1/2, Σε-
πτεμβρίου 5.1 1/2, Ὀκτωβρίου 5.2, Δεκεμ-
βρίου 5.3.
Νέα Ὑόρκη: Παράδοσις Μαΐου 2.35, Ἰου-
λίου 2.43, Σεπτεμβρίου 2.50, Δεκεμβρίου 2.58,
Ἰανουαρίου 2.40.

ΣΙΤΟΣ. Λίβερπουλ: Παράδοσις Μαΐου 5.4
1/2, Ἰουλίου 5.7 1/2, Ὀκτωβρίου 5.9 1/2, Δε-
κεμβρίου 5.10 5)8).
Σιγάγον: Παράδοσις Μαΐου 99.00, Ἰουλίου
98, Σεπτεμβρίου 98 1/2 (αἱ τιμαὶ εἶναι της 23
-4-35).

Βίνιππεγκ: Παράδοσις Μαΐου 87 %, Ἰου-
λίου 88 %.

ΚΑΦΕΣ (Ρίον Νο 7). Νέα Ὑόρκη: Πα-

ράδοσις Μαΐου 5.02, Ἰουλίου 5.15, Σεπτεμβρί-
ου 5.25, Δεκεμβρίου 5.31.

ΒΑΜΒΑΣ. Λίβερπουλ: Παράδοσις Μαΐου
6.40, Ἰουλίου 6.34, Ὀκτωβρίου 6.12, Δεκεμ-
βρίου 6.08, Ἰανουαρίου 6.10.

Νέα Ὑόρκη: Παράδοσις Μαΐου 11.41, Ἰ-
ουλίου 11.49, Ὀκτωβρίου 11.18, Δεκεμβρίου
11.24, Ἰανουαρίου 11.27, Μαρτίου 11.36.

Ἀλεξάνδρεια: Παράδοσις Μαΐου 14.23, Ἰ-
ουνίου 12.71.

ΚΑΟΥΤΣΟΥΚ. Λονδίνον: Παράδοσις Μα-
ΐου 5 %.

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΛΕΩΝΙΔΑ Β. ΔΕΡΠΛΗ

Όδος Σοφοκλέους ἀριθ. 7
Τηλέφωνον 27-732

ΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΞΙΑΙ

Τιμαὶ ἀγοράς (25)4—1-5-35)

Δάνεια Κτηματικῆς Τραπεζῆς 8100—8150—
8110, Δάνειον Δήμου Πειραιῶς 250, Τράπεζα
Ἀνατολῆς 45, Τράπ. Βιομηχανίας 21, Τράπ.
Κουλουκοῦνδῃ 90, Τράπεζα Νάξου 160, Ἐθν.
Ἀσφαλιστικὴ 6650, Πανελληνίος Ἀσφάλεια
900, Ἀσφαλ. Κυκλαδικὴ 185, Χαρτοπ. Αἰγί-
ου 360, Λατομεῖα Ψυχικοῦ 90, Ἀσιωτικὴ
Ἐλκα 26—22, ΕΤΜΑ 1200, Ζυθοπ. Φιξ 450,
Ἑλλην. Ἱπποδρομιῶν 210, Κάδμος 36—40,
Σανατορ. Μελισσίον 280, Σανατορ. Πεντέλης
298, Τσιμ. Χαλκίδος 560, ΣΠΕΣ 300, Ὑδρο-
Λακωνίας 160, Πτηνοτροφικὴ 78, Λαοαρχ-
Κύρση 60, Τηλεφωνικὴ Ἐταιρεία 800, Ἐ-
ναερίων Συγκοινωνιῶν 3850, ΕΒΕΣ 50, Ἐ-
κάλη 35, Καλογρέζα 23, Καστρι 60, Λοσιμαχία
60, Μαργαρίτη Κερκύρας 10, Ἐλαιουργεῖα
Κερκύρας 25, Ἐλαστικοὶ 30, ΟΥΤΕΚ 35,
Λάμψα 650, Ἑλλην. Μεταλλουργεῖα 100, Τροφ.
Ὀλίμπος 400, Κυλινδρόμυλοι Ἑδαγγελιστοί-
ας 190, Βιομ. Ἀπόλλων 70, Ἀλεξόπουλος 20
—22, Ἡσαῖος 0.50, Λαύρια 2.75, Ὁρωπού 1,
Σάντας 0.50, Κάπαρη 0.50.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ

ΑΘΗΝΑΙ (τιμαὶ ἀγοράς Τραπεζῆς της Ἐλ-
λάδος 26)4—2)5)35). Κατὰ τὴν λήξασαν ἑ-
βδομάδα παρετηρήθη ἀξιόλογος διακύμανσις
των τιμῶν ἐπὶ των κάτωθι μόνον ἐκ των ξέ-
νων συναλλαγμάτων: εἰς τὴν λίραν Ἀγγλίας
(513—517—515), τὸ δολλάριον Ἡνωμένων
Πολιτειῶν (106.50—106) και τὴν Σουηδικὴν
κορώναν.

ΣΗΜ. Λεπτομερὲς πίναξ της πορείας των
τιμῶν των ξένων συναλλαγμάτων ἐν Ἀθήναις
δημοσιεύεται εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τοῦ
παρόντος.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ (κλεισίμον Χρημ.)ρίου 29-4-
35). Ἐπὶ Ζυρίχης 14.905, Παρισίων 73.11,
Νέας Ὑόρκης 4.8356, Μιλάνου 58.43, Ἀλε-
ξανδρείας 97.50, Ἀμστελδάμου 7.1425, Στοκ-
χόλμης 19.395, Βρυξελλῶν 28.475, Βερολίνου
11.975, Βιέννης 25.75, Πράγας 115.50, Βαρ-
σοβίας 25.50.

ΖΥΡΙΧΗ (κλεισίμον Χρημ.)ρίου 29-4-35).
Ἐπὶ Παρισίων 0.203775, Λονδίνου 14.89, Ν.
Ὑόρκης 3.08, Μιλάνου 0.255, Ἀμστελδάμου
2.086, Στοκχόλμης 0.7675, Βρυξελλῶν 0.5225,
Βουκουρεστίου 0.0308, Βερολίνου 1.242, Βιέν-
νης 0.5765, Βουδαπέστης 0.62, Βελιγραδίου
0.0698, Πράγας 0.1289, Σόφιας 0.035, Κων-
σταντινουπόλεως 2.45, Βαρσοβίας 0.58225.

ΤΑ ΞΕΝΑ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΞΙΩΝ

Τιμαὶ Ἑλληνικῶν χρεογράφων
ἀπὸ 25)4—1)5)35)

ΧΡΗΜ)ΡΙΟΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ. Ἡ σημερινοῦ
κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα καταστή τα-
μὴ ἐπὶ των μετοχῶν της Ἑλληνικῆς Ἐταιρεί-
ας Ὀνίων και Οἰκονομιῶν εἶναι φρ. Γαλ.
175, ἡ ἀνωτάτη φρ. Γαλ. 182 και τὸ σημερι-
νὸν κλεισίμον φρ. Γαλ. 189 κατὰ μετοχὴν.

—Ὅμοιος ἐπὶ μετοχῶν της Ἐταιρείας Σι-
δηροδρόμων Θεσσαλίας ἐγένοντο συναλλαγαι
εἰς φρ. Γαλ. 133—137—135 κατὰ μετοχὴν.

—Ὅμοιος ἐπὶ ὀμολογιῶν τοῦ Δανείου Σι-
δηροδρόμου Θεσσαλονίκης—Μοναστηρίου 3 %
1893 ἐγένοντο συναλλαγαι εἰς φρ. Γαλ. 315—
322 κατὰ ὀμολογίον.

ΧΡΗΜ)ΡΙΟΝ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. Κατὰ τὴν λή-
ξασαν ἑβδομάδα ἐνδιαφέρον παρουσίασαν ἐκ
των Ἑλληνικῶν Δανείων μόνον τὰ ἑξῆς δια-
κυμανθέντα ὡς ἀκολούθως: 1881 £ 26—28,
1884 £ 26—28, 1887 £ 20 1/2—23, 1889 £ 20 1/2
1914 £ 29, 1924 £ 41 1/2, Κτηματικῆς Τραπέ-
ζης 7 % £ 83 1/2.

ΑΙ ΕΜΠΟΡΑΓΟΡΑΙ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

Στατιστικός πίναξ των συναφθεισών συναλλαγών εν τῷ Χ.Ε.Θ. από 15—20-4-35

Εἶδη	χιλιόγραμ.	ἀξία εἰς φρ. Γαλλικὰ
Φασόλια	89.100	100.872
Αραβόσιτος	29.629	17.695
Κριθὴ	30.000	11.379
Κολοκυνθόσπορος	9.980	10.009
Ἑλιον	897	3.080
Σάπων	2.468	5.031
Σύνολον	162.074	148.066

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 20ῆς Ἀπριλίου ἐ.ε. ἐνυπάρχον ἐν ταῖς ἀποθήκαις (ὕψοσεν 1-5) τῆς Ε.Ζ.Π. αἱ ἐξῆς ποσότητες ἐκ τῶν κάτωθι εἰδῶν ἐμπορευμάτων:

Εἶδος	χιλιόγραμμα	ἀξία εἰς φρ. Γαλλικὰ
Ζάχαρις	1.442.700	
Καφές	481.562	
Φασόλια	1.026.685	
Ὄρυζα	1.031.454	
Τέτον	17.909	
Κακάο	31.600	
Μπαχαρικά	3.375	
Βασιλάκος	25.000	
Δέρματα	213.510	
Φυστίνα	22.000	
Φακὲς	21.200	
Σησάμι	21.300	
Πιπέρι	23.388	
Ἄλευρα	106.068	
Κολοκυνθόσποροι	7.100	
Κτηνάλευρα	20.000	
Μπιζέλια	1.000	
Λιναρόσπορος	95.351	
Καναβοῦρι	7.155	
Βάμβαξ	120.516	
Λίπη ἐδάδιμα	1.806	
Σαρδέλλες κντία	112	
Συλεια	747.387	
Βούτυρον	110	
Κανέλλα	2.800	

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ

Τιμαὶ ἀγορᾶς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
Δελτίον τῆς 30—4—35

Λίρα Ἀγγλίας	δεχ. 865.—
Λίρα Αἰγύπτου	» 872.—
Λίρα Τουρκίας	» 777.50
Εὐκροσφραγιον	» 685.—
Δολλάριον	» 177.25
Ρουβλίον	» 90.—
Φλορίνιον Ὀλλανδίας	» 71.—
Μάρκον Γερμανίας	» 42.—
Κορόνα Αὐστρίας	» 35.—

ΒΑΛΕΡΙΟΣ ΜΑΡΣΕΛΟΣ

ΕΙΔΙΚΟΣ ΑΦΡΟΔΙΣΙΟΛΟΓΟΣ

Ἑταῖρος τῆς Διεθνούς Οὐρολογικῆς Ἑταιρίας
Μέλος τῆς Γερμανικῆς Ἑταιρίας Οὐρολογίας
Τ. Β. βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ Joseph ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βερολίνου.
Εἰδικὴ ἐφαρμογὴ Ἑνδοθερμογονίας (Diathermie).
ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ Τῇ ΚΛΙΝΙΚῇ ΤΟΥ
Λυκαβηττοῦ—Ἀλ. Σούτσου 21.—Τηλέφωνον 20.660

ΤΙΜΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Κλείσιμον Χρημ.ρίου Λονδίνου τῆς 24-4-35

Εἶδη	Μετρητοῖς	3 μηνῶν
Χρυσός (καθαρός ἢ 1 οὐγγία) σελ.	144.5	—
Ἄργυρος (καθαρός ἢ 1 οὐγγία) πέν.	34 7)8	35
Χαλκός	31.2.6	31.11.3
» ηλεκτρὸν	—	—
Κασσίτερος	225.15.0	221.15.0
Μόλυβδος	12.5.0	12.8.9
Ψευδάργυρος	13.1.3	13.7.6

ΣΗΜ. Αἱ τιμαὶ τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου εἶναι τῆς 25-4-35.

ΤΕΛΩΝΕΙΑΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

ΑΠΟ 11—20 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1935

Τελωνεῖον Ἀθηνῶν:		
11—20 Ἀπριλίου 1934	Δρ.	698.223
11—20 Ἀπριλίου 1935	»	1.068.985
Πλέον 11—20 Ἀπριλίου 1935	»	370.762
Τελωνεῖα Πειραιῶς:		
11—20 Ἀπριλίου 1934	Δρ.	48.347.567
11—20 Ἀπριλίου 1935	»	60.434.589
Πλέον 11—20 Ἀπριλίου 1935	»	12.087.022
Τελωνεῖα Θεσσαλονίκης:		
11—20 Ἀπριλίου 1934	Δρ.	16.447.713
11—20 Ἀπριλίου 1935	»	22.944.200
Πλέον 11—20 Ἀπριλίου 1935	»	6.496.477

ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΖΩΝΗ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ

ΑΠΟΘΕΜΑΤΑ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ

Κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 20ῆς Ἀπριλίου ἐ.ε. ἐνυπάρχον ἐν ταῖς ἀποθήκαις τῆς Ε.Ζ.Θ. αἱ ἐξῆς ποσότητες ἐκ τῶν κάτωθι εἰδῶν ἐμπορευμάτων:

Εἶδος	χιλιόγραμμα	ἀξία εἰς φρ. Γαλλικὰ
Κριθὴ	17.850	
Φασόλια	345.596	
Ὄσπρια διάφορα	27.465	
Ἄλευρα	8.337	
Ζάχαρις	1.490.600	
Ὄρυζα	319.500	
Καφές	70.573	
Φαριὰ	4.503	
Βούτυρον	272	
Ἑλαια	22.524	
Λίπη	43.831	
Βάμβαξ	353.776	
Τέτον	13.238	
Ἰντομάτα πολτός	667	
Τυρός	260.361	
Σαρδέλλαι κονσέρβαι	5.122	

ΣΤΑΦΙΔΑΓΟΡΑ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

Δελτίον τῆς 27-4-35

Τιμαὶ εἰς ἀνάλογον κατὰ σταθῆρα ἀγγλικῶν ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΑΙ: Ἡ ἀγορὰ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἥσυχος. Ὀλίγαι πωλήσεις ἑλληνικῆς Κορινθιακῆς σημειοῦνται ἐπὶ πράγματος Ζακύνθου πρὸς 33 καὶ Κόρφου πρὸς 35—36.

ΤΙΜΑΙ: ἀμετάβλητοι. Ἦτοι Πύργου 30—30)6, Ἀμαλιάδος 31—31)6, Ζακύνθου 33—33)6, Πατρῶν 32—33)6, Πατρῶν σκιάς 36—38, Κόρφου 34)6—36, Κόρφου σκιάς 36—40, Αἰγίου (γυνὸ ἐλευκτὸ) 41—50 καὶ ψιλὸ μέτριο 41—43.

ΣΟΥΛΤΑΝΙΝΑΙ: Ἀγορὰ πολὺ ζωντὰ. Ἀναφέρονται καλὰ πρᾶξεις ἐμπορεύματος Αὐστραλίας. Περγίας ἀζητήτοι.

ΤΙΜΑΙ: Αὐστραλίας 33 καὶ ἀνω, Κορινθίας 54—67, Κρήτης 50—64, Σμύρνης 42—50, Περγίας 32—44, Νοτίου Ἀφρικῆς 34—45, Καλιφορνίας (φυσικαὶ) 36)6.

Η ΑΞΙΑ ΤΩΝ ΧΡΥΣΩΝ ΚΟΣΜΗΜΑΤΩΝ

Τιμαὶ ἀγορᾶς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος
Δελτίον τῆς 30—4—35

Κόσμημα:	Ἀξία:
Καρατίων 12	Γαλ. φρ. 8.34
» 13	» 9.05
» 14	» 9.75
» 15	» 10.45
» 16	» 11.15
» 17	» 11.85
» 18	» 12.55
» 19	» 13.25
» 20	» 13.95
» 21	» 14.65
» 22	» 15.38
» 23	» 16.07
» 24	» 16.77

ΣΗΜ. Τὸ γαλλικὸν φράγκον ὑπολογίζεται ἐπὶ τῇ ἐκάστοτε εἰς δραχμὰς τιμῇ ἀγορᾶς δελτίου τιμῶν ἐξαωτερικοῦ συναλλάγματος τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος.

ΣΤΟΜΑΧΙΚΑ — ΕΝΤΕΡΙΚΑ

Κ. ΣΗΜΑΝΤΗΡΗΣ

Διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου Μόναχου Τ. Βοηθὸς Muller καὶ Heldrich. Σπουδάζας καὶ εἰδικευθεὶς ἐν Γερμανίᾳ. Δέχεται ὁδὸς Γερανίου 6, Ἀθῆναι. (Πάροδος Πειραιῶς) 10—12 π.μ. καὶ 4—7 μ.μ. Ἀριθμὸς τηλεφώνου 24408

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΑΠΟ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗΣ ΑΠΟΨΕΩΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΥΛ. Β. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΥ

Ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ, ἡ μᾶλλον ἡ δικαστικὴ δολοφονία τοῦ Ὁραίου Προφήτου τῆς Ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ Ἰδρυτοῦ τῆς θρησκείας μας, δὲν ἀποτελεῖ μόνον τὸ θέμα ἑνὸς σπαρακτικοῦ δράματος, συγκινοῦντος βαθύτατα κάθε ἄνθρωπον, ἀνεξαρτήτως φύλου καὶ τάξεως. Περιέχει διδάγματα αἰώνια, ἐξαιρετικῶς ἐνδιαφέροντα ὅχι ἀπλῶς τοὺς δικαστὰς καὶ τοὺς δικηγόρους καὶ ἐν γένει τὸν νομικὸν κόσμον, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς ἄνθρώπους καὶ ὅλας τὰς κοινωνικὰς τάξεις καὶ ὅλους τοὺς λαούς.

Τὰ μὲν αἶτια καὶ τὰς κοινωνικὰς τάξεις, διότι ὤφειλαν πρὸ καιροῦ καὶ ὀφείλουσαν ταχύτερον νὰ καθιερώσουν εἰς τὰς σχέσεις τὸν τὴν ἔκριναν τῆς Κοινωνικῆς Δικαιοσύνης, δηλαδὴ τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, ἀντὶ τὰ ἀλληλοτρῶγονται καὶ νὰ ἐξαντλοῦνται εἰς ἀγρίους, ἀναφελεῖς καὶ ὀλεθρούς ἀδελφοκτόνους σπαραγμούς.

Τοὺς δὲ λαούς, διότι ἀδίκως καὶ ἀσκόπως ἐνεπλάκησαν εἰς τὸν παγκόσμιον πόλεμον τοῦ 1914 καὶ τὸ φοβερότερον ἀπειλοῦνται σήμερον μετὰ εἰκοσιν ἔν μολίς ἔτη νὰ παρασυρθοῦν εἰς ἕνα ἀκόμη περισσότερον φρικῶδες αἱματοκύλισμα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ γῆ ἔχει καὶ ἐκτάσεις καὶ ἀγαθὰ ὑπεραρκετὰ δι' ὅλους τοὺς λαούς, ἀφοῦ κατὰ τὴν στατιστικὴν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἑθνῶν κατοικεῖται σήμερον ὑπὸ δύο διασκατομμυρίων καὶ εἰκοσιν ὀκτὰ ἑκατομμυρίων ψυχῶν, μὴ ποτε νὰ διαθρῆναι ἐξ ἀπλάσιον πληθυσμὸν καὶ ἀφοῦ ὑπάρχει τὸση ἀφθονία οἴτου εἰς Καναδᾶν, βάμβακος εἰς Ἰνδίας καὶ Αἴγυπτον, καφέ εἰς τὴν Βραζιλίαν, ὥστε νὰ καταστρέφονται σκοπίμως μὲ μίαν ἐγκληματικὴν ἀληθῶς βαρβαρότητα, τὴν ὁποίαν θὰ στιγματίσῃ ἡ ἱστορία τοῦ Πολιτισμοῦ.

Θὰ στιγματίσῃ ὅμως αὕτη ἐπίσης καὶ τὴν ἀνεπιστημονικὴν μωρίαν τῶν ἐκπαιδευτικῶν συστημάτων ὧν τῶν κρατῶν καὶ τὴν ἀχαρακτήριστον ἀδιαφορίαν τῶν διανοουμένων, οἱ ὅποιοι μποροῦσαν καὶ ὀφείλουσαν πρὸ αἰῶνων νὰ δώσουν εἰς τὴν ἡθικὴν πορείαν τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν τὴν σφραγίδα τῆς μελιχίου πραότητος, τῆς ταπεινότητος σεμνότητος, τῆς ἀνθρωπιστικῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀδελφότητος ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ Προφήτου τῆς Ναζαρέτ.

Ἀλλ' ὕπηρες τὸσον βαρβάρως ἤρρα καὶ ἠθικῶς στεῖρα ἡ ἀπὸ αἰῶνων παρεχόμενη ἐκπαίδευσις εἰς τοὺς λαούς, τὸσον ἀντίθετος πρὸς τὴν αἰώνιαν συμβουλὴν τοῦ Ἀριστοτέλους, ζητοῦντος «παιδεῖαν οὐχ ὥς χρησίμην οὐδ' ἀναγκαίαν ἀλλὰ καλὴν καὶ ἐλευθέρην», δηλ. ἠθοπλαστικὴν (Πολιτ. VII, 1), ὥστε καὶ σήμερον ἀκόμη, δηλαδὴ

χίλια ἑνεακόσια τριάκοντα πέντε ἔτη μετὰ Χριστὸν νὰ ἐμφανίζῃ ἡ ἀνθρωπότης τὸ ἀπαίσιον θέαμα αἰμοδιψῶν ἀνθρωποφάγων, ὡς ἐκείνοι οἱ ὁποῖοι διέπραξαν τὴν δικαστικὴν δολοφονίαν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πράγματι, ἐάν εἶναι ἀπλῶς πιθανὸν ὅτι ἡ ζωὴ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ ἑκατὸν περίπου ἑκατομμυρίων ἐτῶν καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ζῇ ἐπὶ τῆς ὕδρογειοῦ σφαίρας μόλις ἀπὸ ἑνὸς ἑκατομμυρίου ἐτῶν (Χαϊκελ «Ἡ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου» σελ. 67) εἶναι ἀπολύτως βέβαιον ὅτι οἱ πρωτόγονοι ἄνθρωποι δὲν ἦσαν καθόλου δίκαιοι. Ἦσαν τυφλὰ ὄργανα, ἦσαν ἀσυνείδητοι δοῦλοι τῶν δύο ἀχαλινῶν πόθων, οἱ ὁποῖοι διέπουν κάθε ζῶντα ὄργανισμὸν, δηλ. τῆς ἀναζητήσεως τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς ἀποφυγῆς τοῦ πόνου, ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος καλεῖται νόμος τῆς διαρκοῦς βελτιώσεως, ὁ δὲ δεύτερος νόμος τῆς μικρότερας προσπαθείας. Ἀναζητοῦντες τροφὴν καὶ ἥλιον πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἐνστικτῶν τοῦ ἐγῶ καὶ τῆς διακονίας, οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἔθετον εἰς κίνησιν τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ἐπιθετικότητος καὶ ἐφώρμων κατὰ τοῦ ἐγῶ κόσμου, ἀνευ οὐδενὸς ἠθικοῦ χαλινοῦ. Δὲν ὑπῆρχον τότε οὔτε νόμοι, οὔτε θρησκεία, οὔτε ἀστυνομία, οὔτε τὸς συγκρατοῦν. Βαμνηδὸν ὅμως οἱ κίνδυνοι ἐκ τῶν θηρίων καὶ ἐκ τῶν τυφλῶν δυνάμεων τῆς φύσεως τοὺς ἐξηνάγκασαν νὰ ἀσφαλοῦν τὴν ἀνάγκην τῆς χαλινωγῆς τῶν ἐνστικτῶν τῶν, δηλαδὴ τοῦ σεβασμοῦ τῆς παρουσίας καὶ τῆς οἰκονομίας τοῦ πλησίον, μετὰ τοῦ ὁποῖο ἐπρεπε νὰ συμπεράσουν πρὸς ἀντιμεταπίπτον κινδύνων καὶ συμφορῶν κοινῶν. Τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ἐπιθετικότητος ἀντὶ τὰ στρέφεται κατὰ τὸ ἐγῶ κόσμου, ἐστρέφεται πάλιν κατὰ τοῦ ἐγῶ, δηλ. τοῦ ἰδίου ἐγῶ, διὰ νὰ τὸ συγκρατῇ. Οὕτω ἐδημιουργήθη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἕν ὕπεργῶ, ἡ συνείδησις, πηγὴ τῆς ἐννοίας τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἠθικῆς. Ἐκτότε καὶ μέχρι σήμερον καὶ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος τὰ ἀγρία ἐνστικτὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐμάχοντο, μάχονται καὶ θὰ μάχονται λυσσώδως κατὰ τῆς συγκρατοῦσας αὐτὰ ἐννοίας τοῦ δικαίου, στήριζομένης εἰς τὴν ἀνάγκην τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης καὶ συμπαράστασης. Ἡ ἀνθρωπίνη θηριώδεια δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἐμὴ ὁ ὄγκος τῶν κοχλαζόντων ἐνστικτῶν, ἐνῶ ἡ ἔμφρα τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ εἶναι ὅπως ὁ ἰσχνὸς φλοιὸς τῆς γῆς ἐπὶ τοῦ ἐγγείου πυρός. Καὶ εἶναι ἡλίως φανερότερον ὅτι ὅσο παχύτερον εἶναι τὸ στρώμα τῆς συνείδησώς των, τόσο περισσότερον πολιτισμένοι εἶναι οἱ ἄνθρωποι καὶ οἱ λαοί. Τούταντιον εἶναι τόσο περισσότερον βάρβαροι ὅσο εὐκολώτερον παρασύρονται ἀπὸ τὰ ἡμα-

γωγικά κηρύγματα, τὰ ὁποῖα θωπεύουν τὰ αἰμοχαρῆ τῶν ἐνστικτῶν.

Ἰδοὺ διατὶ ἡ μοῖρα τῶν δικαίων ὑπῆρξε καὶ εἶναι πάντοτε τραγικὴ. Τὴν περιγράφει μὲ ἀληθῶς προφητικὴν δύναμιν ὁ Πλάτων εἰς τὴν «Πολιτείαν» του (Β, 4): «... Οὕτω διακείμενος ὁ δίκαιος μαστιγώσεται, στρεβλώσεται, δεθήσεται, ἐκκαυθήσεται τῷ ὀφθαλμῷ. Τελευτῶν πάντα κακὰ παθὼν ἀνασχινδύλευθήσεται. Καὶ γινώσεται ὅτι οὐκ εἶναι δίκαιον, ἀλλὰ δοκεῖν δεῖ ἐθέλειν». Δηλαδή: «Ἐφόσον τοιοῦτος εἶναι ὁ δίκαιος, θὰ μαστιγώθῃ, θὰ ὑποστῇ βασανιστήρια, θὰ δεθῇ δι' ἀλύτους, θὰ τοῦ καύσουν τοὺς ὀφθαλμούς του. Ἐν τέλει, ἀφοῦ ὑποστῇ ὅλα τὰ δεινὰ, θὰ σταυρωθῇ. Καὶ θὰ μάθῃ τότε ὅτι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ θέλῃ, ὅχι νὰ εἶναι, ἀλλὰ νὰ φαίνεται δίκαιος».

Τὴν τόσο παραστατικὴν αὐτὴν εἰκόνα μερικοὶ χριστιανικοὶ συγγραφεῖς θεωροῦν ὡς προφητείαν τοῦ Πλάτωνος διὰ τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Ὑπάρχει ὅμως ἄλλη ἀκόμη περισσότερον ἐκφραστικὴ εἰς τὴν Ἀπολογία, ἡ ἐξῆς (XVIII): «Εἰτα τὸν λοιπὸν χρόνον καθεύδοντες διατελοῖτε ἂν, εἰ μὴ τίνα ἄλλον ὅμιν ὁ Θεὸς ἐπιπέμψει, κηδόμενος ὧν» (δηλ. ἐάν μὲ φανεύσητε, ἔλεγεν ὁ Σωκράτης, θὰ περιπέσετε εἰς ἠθικὴν νάρκην, ἐκτός ἐάν ὁ Θεὸς σᾶς λυπηθῇ καὶ σᾶς στείλῃ ἄλλον ἀντὶ ἐμοῦ).

Εἶναι φανερόν ὅτι ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠδύνατο εἰ μὴ νὰ γνωρίζῃ τὸν Πλάτωνα, ὕπενδον τὴν πραγματικὴν αὐτὴν προφητείαν, ὅταν, πληροφορηθεὶς ὀλίγον πρὸ τοῦ μαρτυρικοῦ τοῦ θανάτου ὅτι «Ἐλθῆναι ἡλθον νὰ τὸν προσκυνήσουν, ἀπῆντησε τὸ περιφρονητὸν: «Ἐλθῆναι ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ Ἰωάννου (ιβ' 20), τοῦ πλείον ἀειοπίστου ἐκ τῶν Εὐαγγελιστῶν. Δηλ. αὐτὸς ὁ Θεὸς ὑπερῆφανέστερος, διότι «Ἐλθῆναι εἶχον ἔλθει νὰ ἀκούσουν τὴν διδασκαλίαν σου».

Ἀτυχῶς δι' αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸν ὁράνιον Κήρυγμα τῆς Ἀγάπης, τοῦ ὁποῖου τὴν θέαν μελωδίαν πρῶτην φορὰν ἤκουον ἄνθρωποινα ὅσα ἐπρεπε νὰ πνιγῇ εἰς τὸ ἅγιον αἷμα τοῦ Ὁραίου μας Ἰησοῦ.

Οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πιστοὶ σηματοφόροι τοῦ ὑπο τοῦ Παύλου αὐστηρῶς στιγματοθεμένου ὀλισκοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τοῦ ἐβραϊκοῦ λαοῦ, γνήσιοι ἐκπρόσωποι τῆς αἰμοδιψοῦς βαρβαρότητας τῶν ὑπερτροφικῶν ἐνστικτῶν, ἥτο φυσικὸν νὰ μισήσουν τὸν γλυκύτατον Ναζωραῖον, Ἑβραῖον μὲν κατὰ τὴν γέννησιν, ἀλλὰ Ἑλλῆνα τὴν ψυχὴν, κηρύσσοντα

την πραότητα και την ταπεινοφροσύνη, δηλαδή την χαλιναγωγήν των ενστίκτων υπό της δικαιοσύνης και της ηθικής.

Η θριαμβευτική είσοδος του από Ναζαρέτ της Γαλιλαίας Προφήτου την ημέραν των Βαΐων εις Ἱεροσόλυμα προκάλεσε την ἀφύπνισιν των θηριωδῶν τῶν ὁρμῶν. Καὶ ἀπεφάσισαν τὴν ταχείαν του ἐξόντωσιν. Θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ τὸν δολοφονήσουν δι' ὄργανον τῶν. Ἀλλὰ φοβούμενοι εἴτε τοὺς Ρωμαίους, εἴτε τοὺς μαθητὰς τοῦ Χριστοῦ, ἠθέλησαν νὰ δώσουν μετὰ τὴν ὑποκριτικὴν δειλίαν τῶν εἰς τὸ ἀνέγκουστον ἔγκλημα δικαστικὴν νομιμοφάνειαν. Ἀλλ' ἀντὶ δίκης, διέπραξαν τὴν θραυστέραν δικαστικὴν δολοφονίαν τῆς ἱστορίας, ἐφόσον παρέβησαν ὅλας τὰς διατάξεις τοῦ τότε ἰσχύοντος ποινικοῦ δικονομικοῦ κώδικος.

Πράγματι, ἡ Ποινικὴ Δικονομία τῶν Ἑβραίων περιεῖχε διατάξεις ἐξαιρετικῆς σεβασμοῦ ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου, καθόσον ἦτο ἀπαράιτητος ἡ ἐνέργεια ἐπιμελοῦς ἀνακρίσεως. Μόνον ὁ ἀσεβὴς πρὸς τὰ θεῖα ἠδύνατο νὰ λιθοβοληθῇ ἐπὶ τόπου ὑπὸ οἰοδύητο. Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν Εἰσαγγελεὺς, ὁ μνηστής ἦτο καὶ κατήγορος, ὑποχρεούμενος νὰ ἀποδείξῃ τὴν κατηγορίαν διὰ μαρτύρων περισσότερων τοῦ ἑνός. Εἰς μάρτυς ἦτο ἀπαράδεκτος. Ἡ δικαστικὴ ὁργάνωσις τῶν Ἑβραίων, περὶ ἧς ὁμιλεῖ ἡ Πεντάτευχος καὶ διὰ οἱ ἀριθμοὶ (ΧΙ, 17, 25) καὶ τὸ Δευτερονόμιον (ΧVI, 18) περιελάμβανον τρεῖς βαθμοὺς δικαιοδοσίας: α) Τὸ Δικαστήριον τῶν Τριῶν, εἶδος ἐιρηνοδικείου μὲ ἕδραν κάθε χωρίον. β) Τὸ Δικαστήριον τῶν Εἰκοσι Τριῶν μὲ ἕδραν κάθε πόλιν, πλὴν τῶν Ἱεροσολύμων, τὰ ὁποῖα εἶχον δύο τοιαῦτα, καὶ γ) Τὸ Δικαστήριον τῶν Ἑβδομήκοντα, τὸ περίφημον Σανεδρέν (ἐκ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως Σινέδριον), εἶδος Γερουσίας, ἡ ὁποία ἐδίκασε τοὺς προφῆτας, τοὺς στρατηγούς, τὰς ἀποστάτας πόλεις καὶ ἡρμηνεύει τοὺς νόμους, ὅπως τὸ ἀκρωτικόν. Τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἐδίκασεν ἀκύρως καὶ δολοφονικῶς τὸν Ἰησοῦν, διότι παρέβησε καὶ τοὺς τρεῖς κανόνας, ἐφ' ὧν ἐστηρίζετο ἡ ἐβραϊκὴ Ποινικὴ Δικονομία, κατὰ τὴν Πεντάτευχον, ἦτοι: α) δημοσιότης τῶν συζητήσεων, β) πλήρης ἐλευθερία ὑπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου, γ) ἐγγύησις κατὰ τῆς ἐνδεχομένης κακοπιστίας τοῦ μάρτυρος.

Ὁ δὲτος ὤφειλε νὰ ὀρκισθῇ. Καταλαμβάνομενος ἐπὶ ψευδορκίᾳ, ἐτιμωρεῖτο διὰ τῆς αὐτῆς ποινῆς, εἰς ἣν ἐξέθετε τὸν κατηγορούμενον. Ἐξ ἄλλου, ἡ ὁμολογία τοῦ κατηγορουμένου δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψει, ἐὰν δὲν ἐπεβεβαίωτο ὑπὸ δύο τοῦλάχιστον μαρτυρικῶν καταθέσεων. Ὁ κατηγορούμενος ἀνέθετεν εἰς ἕνα ἐκ τῶν τακτικῶν ἀκροατῶν τῶν δικαστηρίων (εἶδος δικηγόρων) νὰ ἀναλάβῃ τὴν ὑπεράσπισιν. Ἐάν ἡ πλειοψηφία τῶν δικαστῶν ἀπεφάνετο ὑπὲρ τῆς καταδίκης, ἀνεβάλλετο ἐπὶ 24 ὥρας ἡ ἐκφώνησις τῆς ἀποφάσεως. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οἱ δικασταὶ ἀπείχον ἀφθόνου τροφῆς καὶ ποτῶν διὰ νὰ ἔχουν διαύγειαν σκέψεως. Ἐπαναλαμβάνομένης τῆς συνεδρίας, ὁ μὲν ἀθώωσας δικαστὴς δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλῃ γνώμην, ἐνῶ ὁ καταδικάσας ἠδύνατο. Ἐάν ἡ πλειοψηφία ἦτο καταδικαστικὴ, δύο δικασταὶ συνάδουν τὸν καταδίκην εἰς τὸν τόπον τῆς ἐκτέλεσεως. Οἱ ἄλλοι παρέμενον εἰς τὰς ἕδρας τῶν, μίπως ἐμφανισθῇ κοινὴς νέος μάρτυς ὑπερασπίσεως ἢ κομισθῶν κρίσιμα ἔγγραφα. Οὐδεμία ἄμωσ ἐκ τῶν διατάξεων τούτων ἐτηρήθη ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου Ἰησοῦ.

Ἰδοὺ τινὲς ἐκ τῶν σπουδαιότερων ἀκυροτήτων, αἱ ὁποῖαι διεπράχθησαν:

1η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Οὐδέποτε συνεκροτήθη τακτικὴ συνεδρία τοῦ Δικαστηρίου τῶν Ἑβδομήκοντα, ἵνα ἀποφανθῇ νομίμως ἡ ἐκ μέρους ἑνὸς ἢ περισσοτέρων μελῶν τοῦ ὑποβολῇ μηνύσεως πρὸς τὴν ρωμαϊκὴν ἐξουσίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ. Ἀπλῶς συνηλθον εἰς ἰδιωτικὴν συνάθροισιν, ὅπως βεβαίῳ ὁ Ἰωάννης (ΙΑ', 47) μερικοὶ ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν μελῶν τοῦ μετὰ μερικῶν φαρισαίων (Ἑβραίων καλουμένων οὕτω ἐκ τῆς λέξεως «φαράς», δηλ. χωρισμένων, ἀνηκόντων εἰς τὴν αἵρεσιν τῶν πλέον προοδευτικῶν ἐρμηνευτῶν τῆς Παλαιᾶς Γραφῆς). Κατ' αὐτὴν, προτάει τοῦ Καϊάφα, ἀρχιερέως τοῦ ἔτους ἐκείνου καὶ μέλους τοῦ Συνεδρίου, ἀπεφασίσθῃ ἡ ἐξόντωσις τοῦ Χριστοῦ, διότι «ἐὰν ἀφῶμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύουσιν εἰς αὐτόν».

2α ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ἐχρησιμοποίησαν ψευδομάρτυρες «ἐγκάλετο», ὅρος χρησιμοποιοῦμενος ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (ΚΙ', 20), οἱ ὁποῖοι, ὑποκρινόμενοι τοὺς δικαίους, κατὰ τὴν φράσιν του, παρηκολούθουν κάθε λέξιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ προσεπάθουν νὰ τὸν παρασύρουν εἰς ὑποπτόν ἐκφρασὶν διὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν κατόπιν ἐνώπιον τῶν ἀρχῶν.

3η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ἡ σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ ἐγένετο ἄνευ ἐντάλματος, ἄνευ ἀποφάσεως οὐδεμιᾶς νομίμου ἀρχῆς. Ὁ Ἰουδας λαβὼν τὴν σπεῖραν, ὥς λέγει ὁ Ἰωάννης (ΙΗ', 3) καὶ ὑπηρετὰς τῶν ἀρχιερέων καὶ φαρισαίων, μετέβη πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν Κέδρων μετὰ φανῶν καὶ λαμπάδων καὶ ὅπλων πρὸς τὸν ἀνα σκοπόν. Ἡ σύλληψις ἦτο τὸσόν ὀφθαλμοφανῶς παράνομος καὶ ἡ ἄμυνα τὸσόν νόμιμος, ὥστε ὁ Πέτρος ἀποκόψας τὸ οὖς τοῦ Μάλχου, ἐμείνεν ἀνενόχλητος.

4η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Οἱ συλλαβόντες τὸν Ἰησοῦν ὤφειλον τοῦλάχιστον νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὴν ἀρμοδίαν ἀρχήν. Ἀντὶ τούτου τὸν σύρουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀννα, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε καμμίαν ἐπίσημον ἰδιότητα. Ὅτ' ἂν ἀπλῶς πενθερὸς τοῦ ρηθέντος Καϊάφα, ἀρχιερέως τοῦ ἐκείνουτο. Κατόπιν ὁ Ἀννας τὸν ἀπέστειλεν εἰς τὸν γαμβρόν τοῦ «δεδεμένου» ἄνευ νομίμου λόγου. Ἐμείνεν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὄλην τὴν νύκτα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Καϊάφα, δηλ. εἰς ἰδιωτικὴν οἰκίαν, διότι ὁ ἰουδαϊκὸς νόμος ἀπηγόρευε πᾶσαν διαδικασίαν ἐν καιρῷ νυκτός (Ἰωάν. ΙΗ', 13).

5η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Μέχρις οὗτο ἐξημερώσῃ, οἱ κρατοῦντες τὸν Ἰησοῦν «ἐνέπαιζον αὐτῷ ῥέροντες». Καὶ περικαλύψαντες αὐτόν, ἔτυπον αὐτοῦ τὸ πρόσωπον καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν λέγοντες: προφήτευσον τίς ἐστιν ὁ πατέρας σε; Καὶ ἔτερα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγον πρὸς αὐτόν» (Λουκ. ΚΒ', 63). Ἡ βάρβαρος αὕτη κακοποίησις ἐνὸς οὐχὶ κασδιοῦ, ἀλλ' ἀπλοῦ ὑποδίκου, παρανόμως συλληφθέντος, ἀποτελεῖ προφανῶς ἐγκληματικὴν παράβασιν, δυναμένην νὰ ἐπιδράσῃ εἰς τὴν ἔρευναν τῆς βληθείας καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀνακρίσεως.

6η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Τὴν ἐπαύριον (Παρασκευὴν) «συνήχθη τὸ Πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς τε καὶ γραμματεῖς, καὶ ἀνήγαγον αὐτόν εἰς τὸ συνέδριον ἐαυτῶν» (Λουκ. ΚΒ', 66). Ἀλλ' ὡς παρατηρεῖ ὁ Δυπὲν εἰς τὴν κλασσικὴν μονογραφίαν του «Ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τοῦ Καϊάφα καὶ τοῦ Πιλάτου», ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο ἡμέρα τοῦ Πάσχα, ἡμέρα ἀναπαύσεως, καθ' ἣν ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος ἀπηγορεύετο ἡ διεξαγωγὴ δίκῶν.

7η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ὁ Καϊάφας εἶναι ὁ εισηγητὴς πρῶτος τὴν διώξιν τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τὸν λαόν» (Ἰωάν. ΙΗ', 14). Ἐφόσον λοιπὸν ὑπῆρχε μνηστής δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνῃ, ὅπως ἔμεινε, καὶ δικαστὴς τῶν ἐκείνου, στερημένος μαρτύρων κατηγορίας, «ῥώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ περὶ τῆς διδασχῆς αὐτοῦ» (Ἰωάν. ΙΗ', 19), δηλ. ἤθελε νὰ ἀποσπᾷ ὁμολογίαν τοῦ κατηγορουμένου ἡ ὁποία ὁμῶς πάλιν, ἐφόσον δὲν θὰ ἐπεβεβαίωτο κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὑπὸ μαρτύρων κατηγορίας, θὰ ἦτο ἄχρηστος. Ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίνεται: «Ἐγὼ παρηρῶσα ἐλάλησα τῷ κόσμῳ... καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν». Ἡ ὑπερήφανος αὕτη ἀπάντησις τοῦ Θεοανθρώπου ἐξηγεῖται ἕνα τῶν ὑποπτόν, ὅτις «ἔδωκε ράπισμα τῷ Ἰησοῦ εἰπὼν: οὕτως ἀποκρίνεται τῷ ἀρχιερεῖ;» (Ἰωάν. ΙΗ', 22). Ὁ προεδρεύων Καϊάφας δὲν ἐτιμώρησε τὸν ραπίσαντα. Φαντασθῆτε σήμερον τοιαύτην ἀπάνθρωπον διαγωγὴν ὑπηρετοῦ καὶ προέδρου ἐντὸς Δικαστηρίου, δικάζοντος περὶ ζωῆς ἢ θανάτου καὶ ἀνεχομένου τοιαύτας ἀθλιότητας.

9η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ὁ πρέεδρος Καϊάφας ῥώτησε τὸν Ἰησοῦν: «ἔξορκίζῃ σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ». (Ματθ. ΚΣΤ', 63). Δηλαδή ὁ ἀρχιερεὺς, κατὰ παράβασιν τοῦ δικονομικοῦ κανόνος, οὐδὲποτε ὀρίζεται ὁ κατηγορούμενος, ἔθεσε τὸν Ἰησοῦν μεταξὺ τοῦ κινδύνου τῆς ἐπιπορκίας καὶ τοῦ φόβου μήπως ἐπιδεινώσῃ τὴν θέσιν του ὁ Ἰησοῦς, ἀποκρίνεται αὐτῷ: «σὺ εἶπας» (Ματθ. ΚΣΤ', 64). «Ἐγὼ εἶμι» (Μάρκ. ΙΔ', 62). Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τὰ ἱμάτια αὐτοῦ λέγων ὅτι ἐβλασφήμησεν. «Τί ἔτι χρεῖαν ἔχομεν μαρτύρων; Τί οὖν δοκεῖ; Οἱ δὲ ἀποκριθέντες εἶπον: ἔνοχος θανάτου ἐστί». Πράγματι, ἡ βλασφημία, δηλαδή ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἀσέβεια, οἷα ἐθεωρεῖτο ἡ οἰκειοποίησις τοῦ τίτλου τοῦ Θεοῦ ἢ τοῦ Προφήτου, ἐτιμωρεῖτο διὰ θανάτου, ἐκτελουμένου διὰ λιθοβολισμοῦ.

10η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Τὸ πρῶτον «συμβούλιον ποιήσαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ὅλων τῶν συνέδριον δισσάσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ» (Μάρκ. ΙΕ', 1). Καὶ ἐνῶ ἔπρεπε νὰ τὸν κατηγορήσουν ἐπὶ βλασφημίᾳ, κατὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, «ἤρξαντο κατηγορεῖν αὐτοῦ λέγοντες, τοῦτον εὖρομεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος καὶ κωλύοντα Καίσαρα φόρους διδόναι, λέγοντα ἐαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι». (Λουκ. ΚΓ', 2). Δηλαδή οἱ ἀρχιερεῖς κατήρχοντο εἰς τὴν ἐγκληματικὴν ποταπότητα τῆς συκοφαντίας, διότι, ὡς γνωστόν, ὁ Χριστὸς εἶπε τὸ περίφημον τὰ τοῦ «Καίσαρος τῷ Καίσαρι». Εἰς δὲ τὸν Πιλάτον ἀπήνησεν: «Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστὶν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου», δηλαδή δὲν ἐπέδωκε βασιλείαν ἐπίγειον, ὀλιστικὴν ἀλλὰ οὐράνιον, δηλ. ἡθικὴν!

11η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ὁ Πιλάτος εἶπεν εἰς τοὺς λυσσῶντας ἀρχιερεῖς: «ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω αὐτῷ» (Ἰωάν. ΙΗ', 38). Ἐκείνοι δὲν ἐδίστασαν νὰ ἐπινοήσουν δεύτερον συκοφαντίαν λέγοντες ὅτι «ἀνασείει (ἐξεγείρει) τὸν λαόν διδάσκων καθ' ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε». (Λουκ. ΚΓ', 5). Ὅτ' ἦτο ἡ κατηγορία τῆς στάσεως, τὴν ὁποίαν ὁμῶς ἀπέρριψε καὶ ὁ Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρώδης, τετράρχης τῆς Γαλιλαίας, εἰς τὸν ὁποῖον οὐδὲτος τὸν παρέπεμψεν!

12η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Παρὰ τὴν ἀθώωσίν του, οἱ Ἑβραῖοι ἐπέμενον ζητοῦντες τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Πιλάτος ὁμῶς, νομίζων ὅτι θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν λύσαν τοῦ ὄχλου «ἔλαβε τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔματιλυσεν» (Ἰωάν. ΙΘ', 1), δηλαδή ὑπέβαλεν εἰς ποινὴν ἐκείνον, τὸν ὁποῖον τὸσόν ὁ ἴδιος, ὅσῳ καὶ ὁ Ἡρώδης ἠθώωσαν.

13η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Οἱ ἀρχιερεῖς, βλέποντες ὅτι θὰ ἀπελύετο ὁ Ἰησοῦς προέβησαν εἰς ὄχλο ἔγκλημα, εἰς τὸ ἔγκλημα τῆς ἐκβιάσεως. «Ἐάν τοῦτον ἀπολύσῃς, εἶπον εἰς τὸν Πιλάτον, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος». Καὶ ὁ Πιλάτος, φοβηθεὶς μήπως χάσῃ τὴν θέσιν του, ἔνιψε τὰς χεῖρας λέγων: «ἄθως εἰμι ἀπὸ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου. Ὑμεῖς ὤψεσθε» (Ματθ. ΚΖ', 23), τὸν δὲ Ἰησοῦν φραγελλώσας παρέδωκεν ἵνα σταυρωθῇ».

14η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἐτέθη ἡ ἐπιγραφή: «Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὁ Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», ἀλλ' ἐπρόκειτο οὕτω περὶ ἀπάτης καὶ πλαστότητος, ἐφ' ὅσον κατὰ τὰ ἀνωτέρω, εἶχε ἀπορριφθῇ ἡ κατηγορία αὕτη κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, διεκδικούντος βασιλείαν οὐράνιον καὶ οὐκ ἐπίγειον.

15η ΠΑΡΑΒΑΣΙΣ: Αἱ ὕβρεις, τὰ ραπίσματα, οἱ ἐμπυσμοί, οἱ γέλωτες, ὁ κάλαμος, ἡ κοκκίνη χλαμῖς, ὁ στέφανος ἐξ ἀκανθῶν, ὁ σπόγγος, τὸ ὄξος, τὰ καρφία τοῦ σταυροῦ, ἡ λόγχη καὶ ὅλα τὰ ἄλλα βασανιστήρια, τὰ ὁποῖα ἠκολούθησαν τὴν ἀνάνδρον τοῦ Πιλάτου ἀπόφασιν, κατὰ τὴν μαρτυρικὴν μετάβασιν εἰς Γολγοθᾶ, ἀποτελοῦν τὴν κορωνίδα τῆς ὅλης σειρᾶς τῶν ἐγκληματικῶν πράξεων, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦν τὸ βδελυρότερον δικαστικὸν ἔγκλημα τῆς ἱστορίας τοῦ Πολιτισμοῦ, τὴν λεγομένην δίκην τοῦ Ἰησοῦ.

«Ἀπὸ τῆς ἑκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν ἕως ὥρας ἑνῆς», ὡς λέγει ὁ Ματθ. (ΚΓ' 45). Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὁ Ἰησοῦς ἀνεβόησε φωνὴ μεγάλη λέγων: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἔγκατέλιπες;... Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον: ἄφες τὸν Θεόν ἡλιασθῆναι καὶ τὸν σὺν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρῖνας πάλιν φωνὴ μεγάλη ἀφῆκε τὸ πνεῦμα. Ἀμέσως ἡ γῆ ἐσεισθη. Τὰ καταπέτασμα τοῦ οὐρανοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἀνωθεν ἕως κάτω. Αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν... Ὁ δὲ ἐκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ προκύντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμόν καὶ τὰ γινόμενα, ἐφοβήθησαν σφοδρὰ, λέγοντες: «Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος»... Τοιαύτην πράγματι μεγαλειώδους σκηνοθεσίας ἤρμωζεν ὡς ἀντάξιον πλάσιον εἰς τὴν σπαρτακτικὴν, τὴν ἀνέγκουστον σκηνήν, καθ' ἣν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, διαχθεὶς ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ἐξέπινεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ.

Ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι ἡ αἰωνία σκηνή—ἡ ὁποία θὰ ἐπαναλαμβάνεται διαρκῶς εἰς πᾶσαν στιγμὴν, ἐφόσον ὑπάρχει ζωὴ ἐπὶ τῆς γῆς—τῆς ἀγρίας ἐκδικήσεως τῶν θηριωδῶν ἐνοστικῶν τοῦ ἀνθρώπου—συμβολιζομένην ὑπὸ τῶν Ἑβραίων—κατὰ τοῦ ἡθικοῦ χαλινοῦ τῆς πεπολιτισμένης συνειδήσεως, ἐκπροσωπούμενης ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ. Ἦτο ἡ σκηνὴ τῆς αἰμοδιψοῦς νίκης τῆς κτηνώδους δυνάμεως τοῦ βερβαϊκοῦ ὀλισμοῦ κατὰ τῆς μελιχίου πραότητος τοῦ ἐλλήνικοῦ ἰδανισμοῦ.

Ἦτο ἡ σκηνή, ἡ τὸσον συνήθης καὶ γνωρὶμος εἰς ὅλους, καθ' ἣν ἡ Ἀρετὴ εἰς πᾶσαν στιγμὴν στεφανοῦται, ἀντὶ στεφάνου δάφνης, μὲ στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, δηλ. μετὰ τὴν μαρὰν εἰρηνείαν ἢ αἰμοδιψὴ ἐχθρότητα τῶν διατηρούντων ἀκόμη πρωτόγονα ἐνοστικά πολιτισμένον ἡμιαγρίων τῆς ἐποχῆς.

Ἦτο ἡ σκηνή, ἡ ὁποία συνάφειεν ὀλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία, ὡς λέγει ὁ Γκαίτε, εἶναι «ἀδιάκοπος πάλιν μεταξὺ πίστεως καὶ ἀπιστίας, μεταξὺ τῆς ροπῆς πρὸς τὰ ποταπὰ καὶ τὰ ἐφήμερα καὶ τῆς προσπάθειας τῆς ἀπολύτωσης διὰ τῆς ἀφοσιώσεως εἰς ἰδανικὴν τινα

πραγματικότητα».

Ἦτο ἡ σκηνή, ἡ ὁποία συμβολίζει ὀλόκληρον τὴν ἐγκληματικὴν, τὴν θεϊκὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀγωνιζομένου διὰ τῆς δικαιοσύνης νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ βάρβαρα δεσμὰ τοῦ ἐγωιστικοῦ συμφέροντος.

Κανεὶς ποιητὴς, κανεὶς ζωγράφος, κανεὶς φιλόσοφος δὲν θὰ μπορούσε νὰ φαντασθῇ τελειότεραν ἀπὸ τὴν σταύρωσιν τοῦ Γολγοθᾶ εἰκόνα, τῆς ἐφημέρου νίκης τῆς ὕλης κατὰ τοῦ θεοῦ σπινθήρος τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἀναζητούντος τὴν ἑνωσιν αὐτῆς μετὰ τὴν Αἰωνίαν Πηγὴν τοῦ Φωτός, τὸν Θεόν.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἔκαμε τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, ἕνα ἐκ τῶν μεγαλυτέρων ἀνδρῶν τῆς παγκοσμίου ἱστορίας, νὰ εἴπῃ εἰς ἕνα ἐκ τῶν συντρόφων του εἰς τὴν Ἀγλιν «Ἐλένην, ὅπου ἐξόριστος ἐμελέτα τὰς Γραφάς: «Ἐπὶ τέλους, εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω τοὺς ἀνθρώπους. Λέγω λοιπὸν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἦτο ἄνθρωπος!»

Καὶ τὸ ἀρχαιότεστον Ἰνδικόν χειρόγραφον τοῦ ὁποῖου εὐρέθη τὸ 1887 ὑπὸ τοῦ Ρώσου Νότοβιτς εἰς τινα βουδδικὴν μονὴν τοῦ Θιβέτ μετὰ τὸν «Ἀγνώστον Βίον τοῦ Χριστοῦ», ἀρχίζει ὡς ἐξῆς:

«1.—Ἡ γῆ ἐσεισθη καὶ οἱ οὐρανοὶ ἐθρήνησαν διὰ τὸ μέγα ἔγκλημα, τὸ ὁποῖον διεπράχθη προσπάτης ἐν τῇ γῇ Ἰσραήλ. 2.—Διότι πρὸ μικροῦ ἐβασάνισαν καὶ ἐθανάτωσαν τὸν μέγαν δίκαιον Ἰωσᾶν, ἐν τῷ ὁποίῳ κατόκει ἡ ψυχὴ τοῦ σύμπαντος. 3.—Ἡ ἐνσάρκωσις αὐτοῦ ἐπὶ ἀπλοῦν θνήσκον διὰ νὰ τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τὸν ἀνθρώπον, ταπεινωθέντα ὑπὸ τῶν ἀμαρτιῶν... Ἰδοὺ ταπεινωθέντα περὶ τούτου ἔμποροι ἐλθόντες ἐξ Ἰσραήλ...»

Ἐάν ἀληθεύῃ ὅτι τὸ χειρόγραφον τοῦτο ἐγράφη μὲν 4—5 ἔτη μετὰ τὴν Σταύρωσιν, ἀποτελεῖ ἀσφαλῶς πηγὴν ὅχι εὐκαταφρόνητον ἀσφαλῶς πληροφορίων περὶ τῶν βίου τοῦ Ἰησοῦ, καὶ πρὸ παντὸς περὶ τῶν κοινωνικῶν του διδασκαλιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐλάχιστα διαφέρουν τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ Εὐαγγέλια, γραφέντα ὡς γνωστὸν ἐν πολὺ βραδύτερον.

Οὐσιαστικῶς ἡ δικαστικὴ δολοφονία τοῦ Ἰησοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε ἄλλο, εἰ μὴ αἰμοσταγὴς ἀλλὰ ματαίᾳ ἀποδίωξις ἐξαφανίσεως τῆς κοινωνικῆς κοσμοθεωρίας του. Ἀλλ' ἡ ἱστορία διδάσκει ὅτι οἱ δολοφονοῦντες ἡμῶν ἐπὶ τῇ γῇ οὐ μόνον σώματα, ἀλλὰ καὶ ψυχὰς καὶ ὅτι ὁ μαρτυρικός θάνατος τῶν Μεταρρυθμιστῶν τῶν βοθητῶν καταπληκτικῶς τὴν ἐξάπλωσιν τῶν διακομμένων θεωρίων. Ποῖα λοιπὸν ὄπρην ἐβασίλευε οὐδία τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία προκάλεσε τὴν λύσαν καὶ τὴν διώξιν τῶν γραμματέων καὶ τῶν φαρισαίων τοῦ ἐβραϊκοῦ ὄχλου;

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὁρους Ὀμβλία, τῆς ὁποίας τὴν ἀληθὴ ἐννοίαν ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ σήμερον οἱ πλείστοι τῶν χριστιανῶν, προδίδει μίαν ἀληθῆς θέσιν γῶσιν τῶν τελευταίων περιστάσεων τῆς συγχρόνου ψυχιατρικῆς. Ὅταν ὁ Χριστὸς μακαρίσῃ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι, δηλ. τοὺς ταπεινοὺς, τοὺς ἔχοντας τὸ γνῶθι αὐτόν, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς πεινῶντας, δηλαδή τοὺς μετανοοῦντας διὰ τὰ ἀμαρτήματά των, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς πραεῖς, δηλ. τοὺς μελιχίους, ἐνῶ οἱ πλείστοι ἀνθρώποι εἶναι θηριωδῶς σκληροὶ, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς πεινῶντας καὶ διψῶντας τὴν δικαιοσύνην, ἐνῶ οἱ ἀνθρώποι συνήθως εἶναι ἀσέβεις πρὸς τὰ δίκαια τῶν ἄλλων, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς ἐλεήμονας, ἐνῶ οἱ πλείστοι ἀνθρώποι εἶναι ἀπανθρώπως ἀπαθεῖς πρὸς τὴν δυστυχίαν, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς ἔχοντας καθα-

ρὰν τὴν καρδίαν, δηλαδή ἄνευ τύψεων συνειδήσεως, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς εἰρηνοποιοὺς ὡς υἱοὺς τοῦ Θεοῦ, ἐνῶ ἡ θηριωδία τῶν ἀνθρωπίνων ἐνοστικῶν ὁδηγεῖ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τοὺς λαοὺς ἀκόμη καὶ σήμερον εἰς ἀνωφελεῖς καὶ ἀγρίους σπαταγὰς, ὅταν μακαρίσῃ τοὺς δικαιοκίτους ἕνεκα τῆς δικαιοσύνης καὶ ἕνεκα τῆς πίστεως τῶν πρὸς τὸν Θεόν, οὐδὲν ἄλλο διδάσκει εἰμὴ τὴν ἀνάγκην, τὴν ὁποῖαν ἐλάχιστοι ἀνθρώποι ἐκτιμοῦν σήμερον—διότι ἡ τυφλὴ ἐκπαίδευσις ὅλων τῶν κρατῶν τὴν ἡγνόνει ἀπὸ αἰώνων—ὅπως περιορίζουν εἰς πᾶσαν στιγμὴν τοὺς θηριώδεις τῶν ἐγωισμῶν

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΗ ΣΤΗ ΝΕΑ ΤΟΥΡΚΙΑ

Η άπαραίτητη έρώτηση που θα σάς κά-
νουν όλοι όσοι θα σάς γνωρίσουν έπειτα
από την πρώτη μέρα που θα μείνετε στην
Πόλη είναι:

—Τί έντύπωση σάς κάνει ή Σταμπούλ;

Κι' όσοι γνώρισαν τις μέρες της μεγά-
λης της λαμπρότητας περιμένουν με ανυ-
πομονησία την κρίση σας που θα καταδι-
κάζει τις νεωτεριστικές μεταρρυθμίσεις
του 'Ατατούρκ. Καί οι άλλοι που παρακο-
λουθούν λαχναρμένον την όρμητική πο-
ρεία της νέας τουρκικής δημοκρατίας, που
προχωρεί άλματικά για να φτάσει και να
ξεπεράσει, άν είναι δυνατόν, τον ευρωπαί-
κό πολιτισμό, παίρνουντάς τον ως πρότυπο,
περιμένουν να ίδουν τον ένθουσιασμό σας
για τις μοντέρνες πολυκατοικίες από μπε-
τόν, που έκτοπιζούν τα παλιά ξύλινα σπί-
τια της Σταμπούλ, για τις βιτρίνες των
μαγαζιών του Πέραν, με τις τουαλέττες
και τα καπέλλα της τελευταίας παρισινής
μόδας, για τη χειραφέτηση πρό πάντων
της γυναίκας, που γέμισε τα καταστήμα-
τα με γυναίκες ύπαλλήλους, τα γυμνάσια
με κοριτσόπουλα, που σπουδάζουν πλάι-
πλάι με τ' αγόρια και γυρίζουν στους
δρόμους με τη τζάντα και το κασκατάκι
τους, με φοιτήτριες που σπουδάζουν κάθε
κλάδο της έπιστήμης.

Κι εγώ άπαντώ στην έρώτηση:

—Η Πόλη σήμερα είναι άσκημη. 'Η Πό-
λη δέν είναι ούτε παλιά, ούτε καινούργια.
'Η Πόλη ψάχνει να βρη τον έαυτό της ή,
πιο σωστά, προσπαθεί να πιάσει τον έαυτό
της. Είναι ή χρυσάλλιδα που βγαίνει σιγά-
σιγά από τη χειμωνιάτικη νάρκη της και
δοκιμάζει να ξεδιπλώσει τα μουδιασμένα
της φτερά.

Αυτό θα το παρατηρήσω παντού, σε

των ένστικτών μας και εις την χαλάρωσι
του έλέγχου της ήθικης συνειδήσεως. Το
ένστικτον της καταστροφής, αχαλίνωτον
εις τον άγριον, εις τον μέθυον και εις τον
παράφρον, ως λέγει ή ψυχιατρική, διότι
έσκοτίσθη ή συνειδησις, διψά αίμα και
θύματα.

Έσκέφθητε ποτέ ποίας συμφοράς θα έ-
ξαπολύση ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος
εις την ταλαιπωρον άνθρωπότητα;

Έν τούτοις διατρέχουν το έτος 1935
μετά Χριστόν, δηλαδή 1902 έτη μετά την
Σταύρωσι του Θεανθρώπου επί του Γολ-
γοθά. 'Υπήρξε λοιπόν τόσον άχρηστος εις
το άγριον γένος των ανθρώπων ή μαρτυ-
ρική θυσία του 'Ωραίου Προφήτου της Να-
ζαρέτ; Έν τούτοις, το θεϊον θύμα της δι-
καστικής δολοφονίας των 'Εβραίων ασφός
εχάραξε την όδον της Εύτυχίας των αν-
θρώπων και των λαών. 'Εγώ ειμι το φως
του κόσμου. 'Ο άκολουθών έμοί, ου μη
περιπατήσει έν τη σκοτία, άλλ' έξει το φως
της ζωής». ('Ιωάν. Η' 12) ειπεν ο θεός
Μάρτυς του Γολγοθά.

Ναί, είναι άπολύτως άδικαιολόγητον το
ήθικόν σκότος, το όποιον κατέλαβε την
άνθρωπότητα. Δέν έχει αυτή παρά να ά-
νοίξη τους όφθαλμούς της, τους όποιους
έκλεισεν ή θρησκεία των άποχαλινοθέντων
έγωιστικών ένστικτών και να τους στρέψη
πρός τον Γολγοθάν. Δέν έχει παρά να ά-
κολουθήση τάς θέσεις συμβουλίας του 'Ι-
δρυτού της θρησκείας μας, διδάξαντος την
αγάπην, την πρότητα και την ανιδιότε-
λειαν. 'Εκείνος είναι ή 'Οδός και ή 'Αλή-
θεια και ή Ζωή! ('Ιωάν. ΙΔ' 6).

ΣΤΥΛ. ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ

Διηγήτορας

κάθε έκδήλωσι της κοινωνικής ζωής, στην
έκπαιδευση, στην τέχνη. Καί, για να
μιλήσω σήμερα για τη μουσική, θα ήθελα
να πω ότι το μέτρο της δύναμης και της
έπιβολής του Κεμάλ 'Ατατούρκ και του με-
ταρρυθμιστικού του πνεύματος μπορεί να
κριθι περισσότερο από κάθε άλλο, από
το γεγονός της καταδίκης του άμανέ και
τη δημιουργία μιας καινούργιας μουσικής
αίσθητικής στην Τουρκία. 'Ο άμανές ή πι-
στή και ή πιο άμεση έκφρασι της ψυχής
της παλιάς Τουρκίας, που μέσα στον ήδο-
νισμό της τσακισμένης κι άσπόνδυλης με-
λωδικής γραμμής του, που δέν έχει ούτε
άρχή, ούτε τέλος, και δέν είναι παρά ένας
αίσθησιακός ακουστικός έρεθισμός, κλεί-
νει όλη τη ζωή και τη μοιρολατρεία και
το χάξεμα της παλιάς ανατολίτικης νο-
στορίας, ό άμυνές καταδικάστηκε όρι-
στικά στην καλλιτεχνική συνείδηση της νέ-
ας Τουρκίας.

Κι όμως, άν βρεθείτε κατά το βράδυ σε
κανένα παράμερο μαγαζάκι της παλιάς
Σταμπούλ, ή ακόμα και σε κανένα από τ'
αναρίθμητα έστιατόρια του Γαλατά ή του
Ταξίμ, που είναι πιο συγχρονισμένη συνοι-
κία, θα βρεθείτε ύποχρεωμένοι, την ώρα
που λιγώνετε από τη γλύκα του ταούκι-
γιοζού ή του έκμék-καταφιοιού, να ύποστη-
τε και το έξελγωμα του άμανέ από το ά-
παραίτητο γραμμόφωνο.

Όμως, άν άνεπίσημα ζή ακόμα ό άμα-
νές για τα λαϊκά στρώματα, είναι βέβαιο
πως θα σβύσει σιγά-σιγά. Γιατί από τον
καιρό που ή νέα τουρκική δημοκρατία ά-
νέλαβε να διαρρυθμίσει όλόκληρη την
πνευματική ζωή σύμφωνα με το πρότυπο
της Δύσης, αναδιοργανώθηκε το 'Ωδείο
άπάνω στις βάσεις της παγκόσμιας μου-
σικής έπιστήμης.

Είπα αναδιοργανώθηκε, γιατί
το κτίριο που χρησιμεύει σήμερα για 'Ω-
δείο ύπήρχε από έκάτο χρόνο με τον ποι-
ητικό τίτλον: «Το σπίτι των ήνων». 'Εκεί
μορφώνονταν όλοι οι μουσικοί στη μονό-
φωνη τουρκική μουσική, μάθαιναν τα διά-
φορα έγχορδα όργανα, ταμπουρά, σαντού-
ρι και άλλα. Τώρα, όλα αυτά έχουν ξεο-
ριστή από εκεί μέσα. Οι μουσικοί μορφώ-
νονται σύμφωνα με το πρόγραμμα των ευ-
ρωπαϊκών 'Ωδείων και κυρίως του 'Ωδεί-
ου της Βιέννης.

Μίλησα πολλή ώρα με τον σπουδαιότερο
από τους νέους μουσικούς της σημερινής
Τουρκίας, τον Τζεμάλ Ρεσίτ Μπέη. Είναι
καθηγητής του πιάνου και των ανωτέρων
θεωρητικών. 'Έχει γράψει πολλά έργα
για όρχήστρα για μουσική κάμερα, κοι-
μάντια για πιάνο, τραγούδια. Τόν έρωτώ
ποιές είναι οι τάσεις των νέων συνθετών
της Τουρκίας, άν χρησιμοποιούν τα έθνικά
τους μοτίβα, τις κλίμακες κλπ.

—Οί νέοι, μου ειπε, μαθαίνουν έδω μέ-
σα στο 'Ωδειον τη μουσική έπιστήμη που
είναι παραδεγμένη από όλο τον κόσμο. 'Ο-
ταν τελειώσουν τον κύκλο των σπουδών
τους, ως τον άνωτερο βαθμό, τους διδά-
σκονται, σαν ιστορικό πιά μάθημα, από
ειδικούς καθηγητές μουσικολόγους, οι πα-
λιό τρόποι της τουρκικής μουσικής και
γενικά ή θεωρία της και ή μουσική λαο-
γραφία από δίσκους όπου συλλέγουμε τα
δημοτικά μας τραγούδια. 'Επειτα, σύμ-
φωνα με τον ξεχωριστό του χαρακτήρα, ό
κάθενας με το δικό του τρόπο χρησιμοποι-
εί, τι του χρειάζεται από αυτά στα έρ-
γα του.

«Είναι κρίμα, που μόνοι που είμαστε γει-

τονες και φίλοι δέν ξέρομε τίποτα από τη
σύγχρονη μουσική σας. 'Εσείς προσωπικά
ποιές τάσεις ακολουθείτε;»

«Προσπαθώ κι εγώ να χρησιμοποιήσω τα
μουσικά στοιχεία του τόπου μου μέσα στα
έργα μου, που στηρίζονται στο σύστημα
της ευρωπαϊκής μουσικής. Έίχα την τύχη
να διευθυνη ό φίλος μου Μητρόπουλος έ-
να κονσέρτο μου για πιάνο στο Παρίσι. Θά
έπρεπε να οργανωθούν συστηματικά σει-
ρές από συναυλίες στην 'Αθήνα και στην
Πόλη με έλληνική και τουρκική σύγχρονη
μουσική, με ανταλλαγή καλλιτεχνών. Με
λίγη καλή θέληση από τις κυβερνήσεις
μας το πράγμα θα ήταν κατορθωτό πολύ
εύκολα».

Τό 'Ωδειον είναι έδρυμα κρατικό ή μάλ-
λον δημοτικό. Το συντηρεί καθολοκληρίαν
ό δήμος (Κων)πόλεως. Οι καθηγητές ει-
ναι ύπάλληλοι του κράτους.

Διδάσκονται ειδικά όλα τα όργανα, κυ-
ρίως πιάνο, βιολί, βιολοντσέλλο, τραγουδι
και όλα τα θεωρητικά ύποχρεωτικώς. 'Η
φοίτηση είναι έντελώς δωρεάν, με μό-
νο μια μικρή έγγραφη στην άρχή του
έτους. 'Εννοείται ότι οι μαθητές είναι λί-
γοι, όλοι-όλοι διακόσιοι. Εισάγονται μόνο
έπειτα από εξετάσεις, για να φανή άν έ-
χουν αληθινά κλίση στη μουσική και προ-
σόντα για να έξελιχτούν. 'Υπάρχει συγχρό-
νως και οικοτροφείο, έντελώς δωρεάν, για
παιδιά που θέλουν να μάθουν πνευστά για
να χρησιμοποιηθούν στη δημοτική μπάντα.
Συγχρόνως πολλοί από αυτούς σπουδά-
ζουν και άλλα όργανα στο 'Ωδειον, έγ-
χορδα πρό πάντων. 'Ετσι έχει τώρα ό δη-
μος μια πρώτης τάξεως μπάντα, που την
άκουσα και την έδαυόσα.

Για τους διαγωνισμούς που γίνονται στο
τέλος του έτους, όπου λαμβάνουν μέρος
οι μαθητές του άρίστευσαν στις διπλωμα-
τικές τους εξετάσεις, μετακαλούν διακε-
κριμένο καθηγητή του 'Ωδείου της Βιέννης
για να προεδρεύει στην έλλανόδικη έπι-
τροπή.

Ζήτησα ν' άκούσω μερικούς μαθητές ή
να παρακολουθήσω τη διδασκαλία στις
τάξεις. Δυστυχώς ή ώρα ήταν περασμένη
και είχαν φύγει όλοι, δάσκαλοι και παι-
διά. 'Η άλλη μέρα ήταν ή μεγάλη τους
γιορτή, το Μπαϊράμ, που από θρησκευ-
τική, έγινε τώρα γιορτή έθνική και όλα
τα κατastήματα και τα σχολεία είναι κλει-
στά. 'Ως τόσο, κατεβαίνοντας για να φύ-
γω, άκουσα από κάπου μουσική. 'Η κ. Με-
ζιγιέ Σιρί, καθηγήτρια του πιάνου, που με
συνώδεε, με ώδήγησε σε μια τάξη, όπου
γινόταν μάθημα μουσικής κάμερας κι έ-
παιζαν ένα τριό του φράγκ. 'Ο καθηγητής
έπαιζε το μέρος του πιάνου. Μου έκανε
έντύπωση ό ώραιο ήχος του βιολιού και
ή έπιμελημένη, άκριβής και πολύ έκφρα-
στική έκτέλεση. Μια κόπελλα που παρα-
κολουθούσε την έκτέλεση ήταν μαθήτρια
του 'Ωδείου και σπούδαζε φλάουτο. Στον
τόπο μας, έκτος από τις άρχαίες αλλη-
τρίδες δέν ξέρω να είχαμε καμιά γυναί-
κα να παίζει φλάουτο.

«Ετσι προετοιμάζει ή νέα τουρκική δη-
μοκρατία το μουσικό της μέλλον. Καί δέ
φειδωλεύεται χρήματα για το σκοπό αυτό,
γιατί έξερει πως με τη μουσική, με το ρα-
διόφωνο, με τους καλλιτέχνες της θα κα-
ταλάβει ασφαλέστερα και γρηγορότερα
παρά με κάθε άλλη πνευματική έκδήλω-
ση, μια θέση τιμητική στην ιεραρχία των
πολιτισμένων χωρών.

Και δέν είναι μόνο στο 'Ωδείο της Κων

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΛΙΑΛΕΞΕΙΣ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΟΣ

(Διάλεξις του Προέδρου της 'Εταιρείας Θεατρικών Συγγραφέων κ. Θεοδ. Συναδινού, γενομένη
την Τρίτην 16 'Απριλίου εις την αίθουσαν του Πειραικού Συνδέσμου).

“Αν θελήση κανένας να εξακριβώση τα
αίτια της κακοδοξαμίας μας, θα βρη πώς
δύο κυρίως είναι αυτά. Πρώτον: ή ξενο-
μανία μας και δεύτερον ή ύποτιμημη, για
να μη μεταχειριστώ τη λέξη ή περιφρόνη-
ση, των δικών μας δυνάμεων. 'Η ξενομα-
νία μας που δέν μπορούσε να ονομασθή
και άρχοντοχωριατισμός μας, είναι πολύ
παλαιά άσθένεια των 'Ελλήνων.

“Ηταν άκόμη πρωτεύουσα της 'Ελλά-
δος ή Αθίνα, όταν ό Νικόλαος Δραγού-
μης βρέθηκε στην ανάγκη να έκφραση την
άγανάχησή του, γιατί σε μια έσπεριδα
που δόθηκε στο σπίτι του Σπυριδωνός
Τρικούπη στις 11 του 'Απριλίου του 1828,
δηλαδή έδω και 107 χρόνια, παρίστατο
και “Ελλημ τις —μεταχειρίζομαι τα λό-
για του Δραγούμη— νεώστι έλθών έκ Πα-
ρισίων μετά της σκιατραφούς αυτού συ-
ζύγου φερούσης εσθήτα «καλήν πορφύρε-
ν και θερμίνεντα χιτώνα» και ως πύργον
Κυβέλης, άναπτειταμένη και ύψηλην έ-
χούσης την κόμην. Στρέφουσα άδιακόπως
πό βλέμμα περί την αίθουσαν ή λιπαρά
αυτή πριγκίπισσα έφαινετο οίκτηρουσα
το ένδυμα και τους τρόπους των παρακα-
θμένων και έχλευάζε και έκάγαζε ως
κορακάδα, κατά τον μακαρίτην Κλονά-
ρην, έκιττάβιζε γαλλιστί. Είναι αλήθεια
πως ή ξενομανία δέν είναι μονοπώλιον των
‘Ελλήνων. Όλοι οι λαοί, ποίος λίγο, ποίος
πολύ, ταλαιπωρήθηκαν κάποτε από τη φο-
βερή αυτή άσθένεια. Όμως όλοι οι άλλοι
λαοί απέχουν και να θεραπευθούν γρή-
γορα άπ' αυτήν. Γι' αυτούς ήταν μια έπι-
δημία που πέρασε. Για μας έγινε έθιμη-
κή άσθένεια. 'Εξακολουθούμε να δουλεύ-
ουμε και σήμερα ακόμα, ίσως μάλιστα ση-
μερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά,
στην ξενομανία. Καί είναι λουλούδι της ξε-
νομανίας ή ύποτιμημη των δικών μας δι-
νάμεων. Τα πρώτα χρόνια του έλληνικού
μελοδράματος! Καί ποτε είχαμε έμείς έλ-
ληνικό μελόδραμα; Κι' άν κάποτε έκανε
μερικές σύντομες εμφανίσεις, ποίό ήταν το
καλλιτεχνικό του περιεχόμενο; Δέν μας
άρνιεις και ισ, χριστιανέ μου, με τα πρώ-
τα χρόνια του έλληνικού σου μελοδράμα-
τος. Σε πόσαν τη σκέψη δέν θα όρθώθη-
καν τα έρωτήματα αυτά; Κι' όμως, άμα
άπηλλαγμένοι από τον άρχοντοχωριατισμό

σταντινούπολης που γίνεται αυτή ή συστη-
ματική μουσική προετοιμασία.Με τον ίδιον
τρόπο κι' άπάνω στις ίδιες βάσεις έργά-
ζεται και το νεοσύστατο 'Ωδείο στην 'Αγ-
κυρα. Βλέπει κανείς καθαρά μέσα σ' όλη
αυτή την προσπάθεια ένα πρόγραμμα συ-
νειδητό, που άποτελεί μέρος του γενικού
προγράμματος στο μεταρρυθμιστικό σύ-
στημα της νέας Τουρκίας.

Είναι όλοφάνερο ότι όλα αυτά τα μέτρα
δέν γίνονται ούτε τυχαία, ούτε σπασμοδι-
κά για να έμπέσουν τον κόσμο, αλλά α-
κολουθούν μια γραμμή που όδηγει σ' ένα
σκοπό άσχημα καθορισμένο.

Για την Τουρκία, ή σημερινή περίοδος
της έθνικής της ζωής είναι περίοδος κο-
σμογονίας. Καί κάθε σημείο αυτής, της
κοσμογονίας παρουσιάζει ενδιαφέρον ζω-
τικό. Ένα από τα πιο ένδιαφέροντα, ει-
δικά ή αναμόρφωση της μουσικής συνε-
δησης του τουρκικού λαού.

ΑΥΡΑ Σ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

μας και το κακό του, δηλαδή την ύποτι-
μημη προς τις δικές μας πνευματικές δυ-
νάμεις, ρίξουμε μια ματιά στα περασμέ-
να, θα πιστοποιήσουμε ένα ευχάριστο γε-
γονός: πως και στην καλλιτεχνική αυτή
έκδήλωσι, όπως και σ' όλες τις άλλες,
δέν ύστέρησεν ό “Ελληνας.

Μια από τις κυριότερες, άν μη ή κυριώ-
τερη, ύποχρεώσεις του ιστορικού είναι να
έξετάξη τα πράγματα όχι αυτά καθ' έαυ-
τά, αλλά σχετικά με τα γεγονότα και τις
συνθήκες που κάτω από την έπίδρασή
τους, για να μη μεταχειριστώ τη λέξη που
θα παίρναζε περισσότερο, κάτω από το
βάρος τους, προβάλλουν. Βέβαια, τα πρώ-
τα χρόνια του έλληνικού μελοδράματος
δέν παρουσιάζουν τίποτε το έξαιρετικό ά-
πό άστηρά καλλιτεχνική άποψη έξεταξό-
μενα. Όμως ή κίνησι που σημειώθηκε
λίγα μόλις χρόνια μετά την άπελευθέρω-
ση της 'Ελλάδος, όχι μονάχα στην 'Αθή-
να, αλλά και σε πολλές άλλες πόλεις, γύ-
ρω στη μουσική, μας δίνει το μέτρο της
ψυχικής διάθεσης των ανθρώπων της έπο-
χής εκείνης, παράλληλα δέ και της κατα-
νόησης από μέρους τους της σημασίας
που έχει για τον έκπολιτισμό ενός λαού ή
μουσική.

“Ηταν φυσικό και το μελόδραμα νάρθη
από τους ‘Επτάησο, όπως διά της ‘Επτα-
νήσου ξεαναγύρισαν στην ‘Ελλάδα όλες οι
τέχνες, που τις είχε διώξει ό κατακτητής.
Οι έπτανησιοί είχαν την άτυχία να δουλέ-
ψουνε κι' αυτοί κάτω από λογιών-λογιών
κατακτητές, μά είχανε όμως και την τύχη
οι κατακτητές τους να στέκονται σε ψη-
λότερο πνευματικό και καλλιτεχνικό έπι-
πεδο άπ' αυτούς. Έτσι άναστέναν μα-
θαίνοντας. Ένώ ή άλλη 'Ελλάδα αιώνας
όλόκληρους άναστένανε κάτω από τον πιο
άμαθή κατακτητή, τον Τούρκο. Είναι αλή-
θεια πως αυτός, όσο δυνατός κι' άν
είναι, δέν μπορεί να όρθώθη σαν βράχος,
περιφρονήτης των κοινωνικών και πνευμα-
τικών κυμάτων, που τον θέρουν άπ' όλες
τις μεριές. Έτσι και οι έπτανησιοί δέν
τύποσαν να μείνουν άνεπηρέαστοι από
το πολιτισμό και την κάθε είδους έπίδρα-
ση των κατακτητών τους, περισσότερο δέ
από όλους των Βενετσιάνων, δηλαδή των
‘Ιταλών. Έπειτα οι ίδιότυποι ρυθμικοί
μελωδικοί και ή πρωτότυπη μελωδική
γραμμή των άγνωστων τροβαδούρων των
έλλήνωνικών βουνών άν κατόρθωνε κάπου-
κάπου να φτάνη ίσως τα βοσκωτά ά-
κρογιάλια των 'Ιονίων νήσων, έφτανε σαν
μακρινός άντίλαλος των πόνων ενός λα-
ού, που ζούσε άναμεινόμενος με πίστη την
έκ νεκρών ανάστασι. Καί ένα άλλο άκό-
μη. 'Η μουσική είναι βέβαια αδόμητη
δύναμη, μά για να πάρη τη μορφή έργου
τελειωμένου, είναι ανάγκη να όπαχθή ή
έμπνευσι στους κανόνες της τέχνης. Για
να μάθουν δέ οι έπτανησιοί μουσουργοί
να κάνουν τις τέχνες χρειάστηκε να
πάρη στην 'Ιταλία ή να μαθητεύουν κοντά
στο Μαντζάρο, τον πατέρα αυτών της έλ-
ληνικής μουσικής, που κι' αυτός όμως γεν-
νήθηκε στην Ιταλομουσκρατομένη Κέρ-
κυρα κι' έπήδησε στην 'Ιταλία. Στά δύο
αυτά πρέπει να προσεβή και το τρίτο, που
είναι και το πιο σοβαρό. Πώς όλοι οι έ-
πτανησιοί μουσουργοί δέν είχαν δικό τους

μεγάλο έσωτερικό κόσμο, δική τους με-
γάλη μουσική όντότητα, για ν' άντιτά-
ξουν αντίδραση στην Ιταλική έπίδραση.

Στη Ζάκυνθο γεννήθηκε κι' ό Σολωμός.
Στη Ζάκυνθο κι' ό Κάλβος. Στη Λευκάδα
ό Βαλαωρίτης. Στην 'Ιταλία συμπληρώ-
σανε τις σπουδές τους και οι τρεις. Κι' ό-
μως το γυμνασμένο αυτί του Σολωμού πή-
ρε την άρμονία του δημοτικού στίχου. 'Ο
Βαλαωρίτης από το άλλο μέρος φιλοδόξη-
σε να γίνη ό συνεχιστής των φουτανελ-
λοφόρων τροβαδούρων. Αντίθετα, το έξι-
ταλισμένο αυτί των έπτανησιών μουσουρ-
γών δέν κατάρθωσε να πάρη τη μελωδία
του δημοτικού τραγουδιού. 'Ο Σολωμός
κι' ό Κάλβος κι' ό Βαλαωρίτης είχανε δι-
κή τους άτομικότητα. Το ήρωϊκό άπο-
κλεισμό του Μεσολογγίου ή άγωνία έχει
τον άντίτυπο της στο λαό της Ζακύνθου.
Οι άντίπαλοι των κανονιών φτάνουν ίσως
και τα γυναικόπανθα των Μεσολογ-
γιτών «θλιμμένα άπομεινάρια της φυλής
και του χαμού» γιομάτοι ό δρόμοι και τα
καντούνια του νησιού. Σε μιάν έξοχη της
Ζακύνθου, προς το μεσημέρι, με το άκου-
σμα των κανονιών ό Σολωμός πρόβαλε ά-
πό το σπίτι του κι' άνέβηκε σ' ένα λόφο,
όπου ύψώνοντας τα χέρια φώναζε δυνατά:
«Βάστα, καημένο Μεσολόγγι, βάστα». Κι'
όταν άργότερα έπήγε στην Κέρκυρα, έ-
κλεισε μέσα στην ψυχή του όλη την 'Ελλά-
δα και αισθανόμενος να λαχταρήη μέσα
του «κάθε είδος μεγαλείου» έγραψε το
μεγαλόπνοο ποίημά του «Οι έλεύθεροι πο-
λιορρημένοι». 'Ισα με τον Σολωμό “Ελ-
ληνες ήσαν και οι έπτανησιοί μουσουργοί.
Δοκιμάσανε κι' αυτοί τις ίδιες συγκινή-
σεις, την ίδια άγωνία, με τα ίδια ιδανικά
γούλουγηθήκανε, οι αυτές προσπάθειες
τους ένώσανε στον αυτό κοινό άγώνα. Με
το να μην έχουν όμως την άτομικότητα
του Σολωμού, δέ μπορούσαν να ύψωθούνε
παραπάνω από το μέτρο.

Μεταχειρισθήκαμε τη λέξη μέτρο. Κι'
έτσι είναι. Από καλλιτεχνική άποψη το
μουσικό έργο των έπτανησιών μουσουρ-
γών είναι μέτρο. Σαν παράγοντες όμως
του έκπολιτισμού των 'Ελλήνων είναι με-
γάλο. Γι' αυτό ελπίζω δόκ και λίγο πως ή
δουλειά του ιστορικού δέν είναι να έξε-
τάξη τα πράγματα αυτά καθ' έαυτά, αλ-
λά σχετιζοντάς τα με την εποχή τους και
τι άποτελέσματά τους. 'Η εποχή που γρα-
φήκανε τα μελοδράματά των έπτανησιών
μουσουργών ήταν εποχή άνυπαρξίας κά-
θε σοβαρής προσπάθειας για τη δημιουρ-
γία μιας άνωτερης μουσικής κίνησης. 'Α-
κόμα ήταν εποχή που οι προλήψεις και οι
στενοκεφαλίες, κληρονομία του κατακτη-
τή, ταλαιπωρούσαν σε τέτοιο σημείο την
έλληνική κοινωνία, ώστε δύσκολα να μπο-
ρή ή σκέψη ν' άνοήγη τα φτερά της, για
την άνασκόπηση και καλλιέργεια άνωτέρων
πνευματικών κόσμων. 'Η 'Ελλάδα δέν ή-
ταν σε θέση άκόμα να γολοχήση σ' όλη
τα πνευματικά έπίπεδα τα παιδιά της. Το
έργο αυτό άναλόγανε να το κάνουν στη
μουσική οι έπτανησιοί μουσουργοί και το
Ιταλικό μελόδραμα, που λίγα μόλις χρό-
νια ύστερα από την άπελευθέρωση της
‘Ελλάδος, άρχισε τις συχνές του έπισκέ-
ψεις. Βέβαια, τους 'Ιταλούς καλλιτέχνες
που έπισκέπτοντο την 'Ελλάδα, δέν τους
ώθωνε σ' αυτό ή πρόθεση του μουσικού

έκπολιτισμοί των Έλλήνων, αλλά ο εύκολος πλουτισμός τους. Όμως τί σημασία μπορεί να έχει αυτό για μας; Άρκει ότι με το να καταβαίνουν στην Ελλάδα, χωρίς και οι ίδιοι να το καταλαβαίνουν, ρίχνανε στην πρωτόγονη από την αποψη μουσικής μάρφωσης Έλλάδος το σπόρο, που με τον καιρό θα φύτευε για να δώσει στην Ελλάδα τους Καλομοιρηδες, τους Λαμπιετέ, τους Πετρίδους, τους Πονηρίδους, τους Βαρβογλαίους, τους Σκλάβους, το Μητρόπουλο, που αυτή τη στιγμή με τη μεγάλη του την τέχνη διαλάλει ο δόξας τις γωνίες της ευρώπης, πώς ο μέγας Πάν δεν πέθανε, και τόσους άλλους.

Η έκπολιτιστική επίδραση του Ιταλικού μελοδράματος στην ελληνική μυχή θ' αποτελέσει μιαν άλλη ημέρα το αντικείμενο ξεχωριστής μελέτης μας. Σήμερα θα περιόριστομε στο έργο των έπαινων μουσουργών, που πρώτοι αυτοί γράψανε τα πρώτα ελληνικά μελοδράματα.

Τα πρώτα δοκίμια ελληνικών μελοδραμάτων παιχτήκανε από τη σκηνή του θεάτρου Κερκύρας «Στοά» το ύστερα του έδωκαν το όνομα του «Αγίου Ιακώβου». Οι απόπειρες άρχισαν με χορωδίες, που ή πρώτη άπ' αυτές έξετελέσθη το 1819 με τον τίτλον «Η άφειξ του Όδυσσέως παρά τοίς Φαίαις». Τα κοστούμια τά έχεδιάσε ο καλλιτέχνης Γεράσιμος Πιτζαμιάκος και τις σκηνογραφίες ο άρχαιολόγος Γουλιέλμος Κάτσαντ. Βλέπουμε πώς ύπήρχαν από τότε οι Φωκάδες και οι Κλώηδες. Το 1831 στο ίδιο θέατρο δόθηκε έορταστική παράσταση προς τιμήν του άρμοστου "Αδάμ με την σύνθεση του Μαντζάρου «Η έορτή της Κρήτης», ένα δε χρόνο άργότερα παιχτήκε από Κερκυραίους φιλοτέχνους το δράμα «La clemenza di Tito», που τις χορωδίες του τις έμελοποίησε ο Μάντζαρος. Στις 9 Φεβρουαρίου του 1833 παροστάθη στη Λευκάδα από την «Ακαδημία των Φιλοτέχνων» μελοδραματική σκηνή σ' ελληνικούς στίχους γραμμένη από τους Σ. Ζουμπλιν και Ι. Μάρκου με τον τίτλον «Ο διαφιόστεφανος». Συνθέτης του ήταν ο Πίκολης. Το μέρος των ποιμένων τραούδισαν τά γνωστότερα κορίτσια του νησιού, πράγμα που έκανε τόσην έντύπωση, ώστε στην «Επίσημη Εφημερίδα του Ένωμένου Κράτους των Ιονίων Νήσων» ή Κυβέρνηση να έφράση την ευαρέσκειά της και να διατυπώση την εύχη όπως «το παράδειγμα των έν λόγω δεσποινίδων συνεργήση ν' άφαιρέση από τας οικογένειες εκείναις τας προλήψεις, όπου επικρατούσαν ως προς την άνατροφήν των κοραίων».

Κι' αυτά μόν γινόντουσαν στην Έπίτανησο. Στην παλαιά όμως Ελλάδα και συγκεκριμένα στας Πάτρας για πρώτη φορά παιχτήκε ελληνικό μελόδραμα το 1861 στην Ιταλική όμως γλώσσα γραμμένο και βπό Ιταλικό θίασο. Το μελόδραμα αυτό ήταν ο «Μάρκος Μπότσαρης» του Ζακυνθίου μουσουργού Παύλου Καρρέρη, που ύστερα από 14 χρόνια το διηύθυνε ο ίδιος σαν θαναπαίχτηκε στην ίδια πόλη από Ιταλικό έπίσης μελοδραματικό θίασο.

Ο «Μάρκος Μπότσαρης» που είναι το πρώτο ελληνικό μελόδραμα, για πρώτη φορά παιχτήκε στην Αθήνα από Ιταλικό μελοδραματικό θίασο στίς 14 Ιουνίου του 1875, στο θερινό τότε θέατρο «Απόλλων». Κοπά των χρονογράφο της εποχής, ο άριθμός των άκροατών που παρηκολούθησε την παράσταση, έφθανε τις δύο χιλιάδες.

Ένα μήνα πώ ύστερα από τον αυτόν θίασο παιχτήκε το δεύτερο μελόδραμα του ίδιου μουσουργού «Η κυρά Φροσύνη».

Και τώρα άς δώσουμε το λόγο στον κριτικογράφο της εποχής:

«Ηυδόκησε τέλος — έγραφε — ν' άναβισαθή επί σκηνής έργον Έλληνος μουσουργού επί έθνικής ύποθέσεως. Το θέατρον του «Απόλλωνος» κατά την έσπέραν του παρελθόντος Σαββάτου παρίστα άληθώς συγκινητική σκηνή. Έν μέσω άπειρου πλήθους συνήντα τις εκεί τους τελευταίους του Μάρκου Μπότσαρη άπογόνους και συγγενείς και έβλεπεν επί σκηνής άνελλισσομένην μιαν έκ των λαμπροτέρων σελίδων της ελληνικής ιστορίας, τον θάνατον του Σουλιάτου ήρωος, εις τον τάφον του οποίου ήλθεν έπειτα να άρکیσθ ή Βύρων, δια να έχη δικαίωμα να κοιμηθ ή εις το πλευρόν του».

Για τη μουσική του Μάρκου Μπότσαρη έγραφε: «Τό έργον του Καρρέρη είναι άνώτερον παντός έπαίνου. Ανήκει εις την καθάραν Ιταλικήν σχολήν, διότι εκεί έδιδάχθη ο Καρρέρης. Πολλά έχει τά πρωτότυπα, εάν δε ένιote φαίνεται μιμούμενος τά έργα των διδασκάλων του, τουτό δεν πρέπει ν' άποδοθ ή εις άδυναμiam τινά του μουσουργού, άλλ' εις τάς πολλές μελέτας αυτού επί των έργων εκείνων. Η μουσική του «Μάρκου Μπότσαρη» είναι πλουσία, ίσως και πλουσιώτερα του δέοντος εις άσματα. Εκείνο που δεν ίκανοποιεί τον κριτικογράφον είναι ο κρότος της μάχης, που θέλει να παραστή η άρχήστρα στην τελευταία πράξη.

Και γιά να μη φανή πώς ύστερεί σε γνώσεις κάνει την παρατήρηση πώς στην

άπεικόνιση με την άρχήστρα άρισμένον στοιχείων ηήθοκίμησαν άληθώς μόνον οι μεγάλοι της Γερμανίας μουσουργοί, έκ δε των Ιταλών ο γερμανίζων Ροσσίνι, εις παρόμοιον θέμα έν τη δ' πράξει του «Κουρέως της Σεβίλλης, έθια ή άρχήστρα είκονζε την έξω θύελλαν και ότε νομίζει τις ένιote ότι άκούει έν καιρό του κομπομού της καταγίδος τας βραδέως πιπτούσας σταγόνας της βροχής».

Έννοείται πώς ύπήρχαν και εκείνοι που δεν ίκανοποιήθησαν από τη μουσική του «Μάρκου Μπότσαρη». Έτσι σε μιá άπό τις εφημερίδες που βγαίνανε την εποχή εκείνη διαβάζουμε: «Ευγνωμονούμε τον Έλληνα μαέστρον ότι δια της μουσικής του υπενθύμισεν ήμιν άπ' άρχής έως τέλους τάς ώραιάς κυρίας, μεθ' ών έχορεύσαμεν νέοι όντες βάλς, πόλκες και μαχούρκες». Όφειλομε να όμολογήσουμε πώς σπάνια διετυπώθη τόσο άριστουργηματικά ή κατηγορία της μουσικοκλοπής, όσον από τον έπικριτήν του «Μάρκου Μπότσαρη».

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΛΛΗΝ. ΕΜΠΟΡ. ΠΙΣΤΕΩΣ

Συνάλλαγμα — Έπιταγαι

Δ^ρ ΣΤΕΦΑΝΟΣ Δ. ΠΑΤΕΡΑΣ & ΣΙΑ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ, ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΩΤΕΡΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΟΥ ΕΙΔΟΥΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΠΡΟΪΟΝΤΑ: Βερνίκια, Βερνικοχρώματα, Υφαλοχρώματα, Μελάνια και Βερνίκια Λιθοτυπογραφίας, Βερνίκια και χρώματα Νιτροκυτταρίνης (τύπου ΝΤΟΥΚΟ), Δικλυτικά Στεγνωτικά, Διαβρωτικά κ. λ. π.

ΔΙ' ΟΙΚΟΔΟΜΑΣ, ΠΛΟΙΑ, ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ, ΕΠΙΠΛΑ, ΜΕΤΑΛΛΑ, ΔΕΡΜΑΤΑ ΛΙΘΟΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΠΑΣΑΝ ΑΛΛΗΝ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΝ ΧΡΗΣΙΝ

Τηλφωνή Διοις
BIBEXROM — ΠΕΙΡΑΙΑ

Τηλ φωνη:
ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ 41-675
ΓΡΑΦ. ΑΘΗΝΩΝ 25-794

ΠΕΙΡΑΪΚΗ ΠΑΤΡΑΪΚΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΒΑΜΒΑΚΟΣ Α. Ε

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ 31ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1934

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ	ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ
Εγκαταστάσεις:	Κεφάλαιον μετοχικών
Έργοστάσιον Πατρών	100.250 μετοχαι προς 500 δραχμιάς
Έργοστάσιον Πειραιώς	50125.000.—
Έργοστάσιον Καλλιθέας	Τακτικόν άποθεματικόν
	παρελθούσης χρήσεως
Έξ δυν:	χρήσεως 1934
Αρχικαι εγκαταστάσεις	653668.—
Νέαι εγκαταστάσεις 1933	727117.—
Νέαι εγκαταστάσεις 1934	1380.185.—
Αναλύόμενα εις:	Έκτακτον άποθεματικόν παρελ. χρ.
Γήπεδα	3000000.—
Κτίρια	2000000.—
Μηχανήματα	5000.000.—
	Κέρδη και ζημιαί
Ακίνητον πρώην Βιομηχανίας Βάμβακος	Υπόλοιπον 31 Δ)θρίου 1934 εις νέον
Ακίνητον άλλοτε έργοστασιού Μυτιλήνης	Κρατ. προς άπόσβ. έγκατ. παρελ. χρ.
Επιπλα	11865000.—
Αυτοκίνητον	20500.000.—
Αναλλακτικά μηχανήματα	Κρατήσεις και προβλ. διάφ. παρ. χρ.
Ταμείον	1290508.95
Αποθήκη πρώτων ύλων και προϊόντων:	Χρήσεως 1934
Βάμβαξ	1000000.—
Υλικά	2290.508.95
Προϊόντα	Πληρωτέοι δασμοί και φόροι
Προκαταβολαι άγοράς βάμβακος κλπ.	Άνοικτοι λ)σμοί παρ' Έθν. Τραπ. επί ύποθήκη
Γραμμάτια εισπρακτέα	Άνοικτοι λ)σμοί παρ' Έθν. Τραπέζης επί προσ. άσφαλ.
Μείον προεξωφλημένων	Βιομηχανικόν δάνειον
	Δ.Σ. 18079 18)3 προς 534.—
Χρεώσται	Δάνεια επί ενεχύρω έμπορευμάτων
Ασφάλιστρα μη δεδολευμένα	Προμηθευται και άλλοι πιστωτικοί λ)σμοί
Έκκρεμεις λογαριασμοί	Μετοχαι συγχωνευθείσης άν. έτ. Βιομ. Βάμβακος
Άπαιτήσεις επισφαλείς	Έκκρεμεις λογαριασμοί
	Μήπω πληρωθέντα μερίσματα παλαιών χρήσεων
	Καθαρόν μερίσμα χρήσεως 1934
	Ποσοστά Διοικητικού Συμβουλίου
	Φόρος μερίσματος και ποσοστών Διοικ. Συμβουλίου
	Μερίσματος
	Ποσοστών Δ. Σ.
164819.814.15	164819.814.15

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ «ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ»

ΧΡΕΩΣΙΣ	ΠΙΣΤΩΣΙΣ
Γενικά έξοδα	Υπόλοιπον 31 Δεκεμβρίου 1933
Μισθοδοσία και ποσοστά διευθύνσεως,	2324.752.05
μισθοδοσία προσωπικού, περίθαλψης	Άκαθάρστα κέρδη εκ πωλήσεως προϊόντων
προσωπικού, έξοδα κινήσεως προσωπικου, φωτισμός, θέρμανσις, γραφική ύλη, άναθεωρήσεις, δικαστικά και λοιπά	Συνάλλαγμα και διάφοροι
Έξοδα διαχειρίσεως	120858.65
Ασφάλιστρα	
Φόροι Δημοσίου	6552.162.05
Τόκοι	1002.140.80
Έξοδα ιδρύσεως εταιρείας	3273.547.80
Αποσβέσεις	5120.126.95
Επιπλέον	105.802.10
Επισφαλών άπαιτήσεων	
	52323.40
	528946.25
Κρατήσεις προς άπόσβεσιν εγκαταστάσ.	581.269.65
Κρατήσεις και προβλέψεις διάφοροι	11865.000.—
	1000000.—
Καθαρά κέρδη προς διάθεσιν	29500.049.35
	14.542.347.50
	44042.396.85

ΔΙΑΘΕΣΙΣ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ ΔΡΧ. 14.542.347.50

ΚΑΘΑΡΑ ΚΕΡΔΗ	
Εις τακτικόν άποθεματικόν 5 % δρχ.	14542.347.50
Εις πρώτον μερίσμα επί μετοχ. 100250	727117.—
προς 20	2005000.—
	2732.117.—
	11810.230.50
Εις ποσοστά Διοικητικού Συμβουλίου μείον φόρον	766.884.—
Εις φόρον ποσοστών Διοικητικού Συμβουλίου	281.664.—
Εις πρόσθετον μερίσμα επί μετοχών 100250 προς 66.50	6666.032.—
Έκτακτον άποθεματικόν	2000.000.—
Εις νέον	2195650.50
	11810.230.50

ΜΕΡΙΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1934

Πρώτον μερίσμα προς δρχ. 20	2005.000.—
Πρόσθετον μερίσμα προς δρχ. 66.50	6666.032.—
	8671.032.—
Μείον άναλυτικού φόρου καθαράς προσόδου και φόρου οδοποιίας	1653.533.—
	7017.500.—

Τό εκ δραχμών 70.—καθαρόν μερίσμα πληρωθήσεται άμα τη προσαγωγή της άν' άριθ. 2 μερισματοποιείσεως των μετοχών της Έταιρείας μετά την έγκρισιν του Ίσολογισμοϋ από της Γεν. Συνελεύσεως και εις ήμεραν όρισθησομένην άπ' αυτής.

Ο Γεν. Διευθυντής
ΧΡΙΣΤΟΦ. Α. ΚΑΤΣΑΜΠΑΣ

ΣΤΑΜΟΥΛΗΣ Θ. ΣΤΡΑΤΟΣ—ΝΙΚΟΛΑΟΣ Α. ΔΕΜΠΕΣΗΣ

Ο προϊστάμενος του Λογιστηρίου
ΑΝΤ. Ι. ΠΡΩΤΟΠΑΠΑΣ

ΤΙΜΑΙ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΥ ΑΞΙΩΝ 26)4-2)5)35

(Εκ τοῦ ἐπισήμου Δελτίου τοῦ Χρηματιστηρίου Ἀθηνῶν)

ΤΙΤΛΟΙ	Παρασκ.	Σάββατ.	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη	ΤΙΤΛΟΙ	Παρασκ.	Σάββατ.	Δευτέρα	Τρίτη	Τετάρτη	Πέμπτη
ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ							Παιρ. Ἐπιχειρ.	100,			393		—
Ι. Ἐθν. Δαν.							Ὑφαντουργικῆς	1500			—		—
α) εἰς χρυσόν							Παιρ.-Παιδαγ.κῆ	1150			1140		—
1881 120 ἑκατ.	2950						Ἀθηναῖς	188,			—		—
1884 170 ἑκατ.	2950,						Ναθαναήλ	1100,			—		—
1887 Μονοπωλ.	2325,						Χρυσοαλλίς	256,			251,		253,
1889 Πάγιον	2200,						Οἰκοδομικὰ						—
1890 Λαρίσης	2950,						Ἐργοληπτικῆ	48,			—		—
1893 Κεφαλαίωσ	2950,						Ἐργον	190,			185,		—
1898 Ἡγγυημέν.	84000,						«ΕΡ-ΘΑ»	670,			—		—
1902 Σιδηροδρ.	2275,						Καφαμπέλης	28,			—		—
1907 Ἀμύνης	610,						Κέρουφ	225,			—		—
1910 110 ἑκατ.	2800,						Πρώτη Θε)νίκης	220,			—		—
1914 500 ἑκατ.	2950,				2940,	2290	«Τέκτων»	117,			—		120
1924 Προσφ. £	4150,					2970,	«Ἀτλας»	30,			—		—
1924 Προσφ. \$	28000,						«Ἡρακλῆς»	1345,			1340,		1340,
1925 Ὑδροδύσεως	68500,						«Κύκλωψ»	80,			—		—
1928 Σταθερ. £	3525,						«Τιτάν»	4100,			—		—
1928 Σταθερ. \$	16800,						Μεταλλευτ.						—
1928 Παραγωγ.	3875,						Ἀλιβερίου	6,			—		—
1893 Μοναστηρ.	2325,				2925,		Ἐπιχ. κοιναί	44,			—		—
1931 Παραγωγ.	4675,						» προνομ.	107,			—		—
1893 Κων)πόλεω	475,						Οἰκοπεητικὰ						—
β) εἰς τραπεζ.							«Ἐνωσις»	110,			—		—
1898 Ἐνοποιήσ.	48,						«Καμπὰς»	540,			—		—
1900 Σιδ. Μελιγ.	50,						Οἰκοπνευματοπ.	235,			234,		230,
1906 Ναυτ. Χορ.	32,						Οἶνων	1250,			1245		1260
1917 Ἐπιτάξεως	52,						Οἶν. Θεσσαλικῆ	205,			—		—
1918 75 ἑκατομ.	51,						Διάφορα						—
Ἀπαλλοτριώσ.	66,						Ὑπεργ. Προσδδ.	5150,			—		—
1926 Ἐντ. Γραμ.	62,50				318,50	523,50	«Ἐλλοῦλ»	61,			—		—
1927 Ἐλλ. ὀπην.	319,50				688,50	698,50	«Σέκερης»	70,			—		—
Ἀνταλλάξ. 8 %	688,50					688,	«Βασιλειάδης»	810,			—		—
» 6 %	683,50				261,50	264,50	«Ἐστία»	650,			—		—
1923 Μεταναστ.	262,				50,75	50,75	«Εὐρύτα»	150,			—		—
1929 Πολεμοπ.	50,75						Κυλινδρ. Ἀττικ.	225,			—		—
1925 «Τέκτονος»	80,						Ζῆμαι Ἀρτοπ.	355,			—		—
1931 Ἀγροτικῆς	585,						Ἀλατος	8,			—		—
γ) Λαχειοφ.							Κονσερβδών	515,			—		—
1885 Πατριωτικ.	4,50					125,50	Βιομηχ. Καπνοῦ	350,			352,		—
1920 300 ἑκατ.	125,				67,		Ἀεριοφωτος	10000,			—		—
1922 Ἀναγκαστ.	67,25					60,	Ἡλεκτρικῆς	242,			—		—
1926 Ἀναγκαστ.	69,50						» (Ἐπιταρσίας)	29,			—		—
II. Τραπεζ.-Ἐτ.							Παγ. Πατησίων	80,			—		—
1925 £ 1.800.000	6920,						Ψυγεία Θε)νίκης	210,			—		—
1904 Ἐθν. Τρ.	90,						» Πειραιῶς	160,			—		—
1912 »	84,						Λαμπ. «Φῶς»	600,			—		—
1925 Κτημ. Πίστ.	327,				327,		«Ερμῆς»	375,			—		—
1926 »	315,				316,		«Β.Ι.Ο.»	114,			111,		113
1912 «ΣΠΑΠ»	3000,						Γεωργ. Βιομηχ.	204,			—		—
1931 Λιπασμ.	8600,						Αὐτοκ. «Ἀθηνᾶ»	48,			—		—
ΜΕΤΟΧΑΙ							Γενικ. ἀποθηκῶν	460,			—		—
Τραπεζικὰ							«Ενιστάς»	800,			—		810,
Ἑλλάδος	7690,				7680,		» (Ἰδρ. Τίτλοι)	20,			—		—
Ἀθηνῶν	245,				244,	61600,	«Προμηθεὺς»	517,			521,		527,
Ἐθνικῆς	61200,												
Ἑμπ. Πίστσεως	124												
Ἑμπορ. Τραπεζ.	427,				427,								
Καραβάσιλλη	2150,												
Κτηματικῆς	1540,												
Δαϊκῆς	6500,												
Λακωνίας	79,												
Πειραιῶς	250,												
Χίου	225,												
Σιδηροδρ.													
Ἡλεκτρ. Σιδηρ.	545,				543,								
Θεσσαλίας	940,				935,	945,							
«ΣΠΑΠ»	103,												
Ἀτμοπλοικὰ													
Ἐθν. Ἀτμοπλ.	344,				343,	344,					26,50		
Διῶρ. Κορίνθου	250,												
«Κορινθόδελος»	65,												
«Μιχαλινδῶς»	340,												
Βιομηχανικὰ													
«ΑΒΕΑ»	180,												
«Αἰόλος»	360,					1590,							
Λιπασμάτων	1510,				1510,								
Παλ. Ἀθηνᾶ	700,					2480,							
Πατριδοποιείου	2475,				2475,								
Χημ. Βιομηχ.	270,					973,							
Χρωματοργ.	970,												
«Βάμβαξ»	190,												
«Βέρμιον»	292,												
Ἐλαιουργ. Λεβ.	220,												
«Ἐρία»	18,												
Ἐρμιονίας	341,				340,								

ΤΑ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΙΜΑΙ ΑΓΟΡΑΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ 26)4-2)5)35

ΠΑΡ.	ΣΑΒΒ.	ΔΕΥΤ.	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡ.	ΠΕΜΠΤ.
Λονδίνον	513,			515,	
Νέα Ὑόρκη	106,			—	
Παρίσιοι	7,04			—	
Ζυρίχη	34,55			—	
Μιλάνον	8,80			—	
Βαρσοβία	20,			—	
Ἀμστελδάμον	72,			—	
Στοκχόλμη	26,35			—	
Βρυξέλλαι	3,61			26,50	
Βουκουρεστίον	1,			—	
Βερολίνον	40,50			—	
Πράγα	4,42			—	
Κων)πολις	84,60			—	
Βελιγράδιον	2,45			—	
Σόφια	1,15			—	

ΤΙΜΑΙ ΚΛΗΡΙΚ

Παρίσιοι	7,02				
Βερολίνον	40,50				
Πράγα	4,42				
Ζυρίχη	34,50				
Βρυξέλλαι	3,60				

Ἐπεξηγήσεις: Ἡ κεφαλαί (—) δηλοῖ ὅτι οὐδεμία πρῶξις, οὐδὲ προσφορά ἢ ζήτησις ἐσημαίωθη ἐπὶ τῆς ἀντισταίρου ἀξίας.